

Thục Nữ Nghịch Lửa

Contents

Thục Nữ Nghịch Lửa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	50

Thục Nữ Nghịch Lửa

Giới thiệu

Anh cho rằng một người phụ nữ xinh đẹp như cô đã bị vô số người chơi qua. Sau khi đoạt lấy cô xong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-nu-nghich-lua>

1. Chương 1

Mưa đang rơi, giống như vĩnh viễn không ngừng lại.

Ban đêm, ngoại ô thành phố Đài Bắc, trong một căn phòng tan hoang được lợp bằng mái tôn truyền đến tiếng quát tháo thê lương. Từ cái cửa sổ mục nát nhìn vào có thể nhìn thấy một người phụ nữ trung niên xanh xao vàng vọt nằm trên giường.

Người phụ nữ ấy vốn rất xinh đẹp nhưng bởi vì quanh năm vất vả, bệnh tật hành hạ, vẻ đẹp của bà đã trở thành chuyện quá khứ. Hai tay mảnh gầy của bà không ngừng khuấy loạn giữa không trung giống như là muốn nắm lấy vật gì đó.

Gia cảnh nghèo khó, ở trong đêm mưa không có lấy một chiếc đèn tử tế chứ đừng nói là đi mời bác sĩ đến. Trong góc có hai cô gái ôm nhau thật chặt, cô chị trắng trẻo dễ thương ôm lấy cô em gần 9 tuổi vào trong ngực.

Hai người không dám ngủ tầm mắt chưa từng rời khỏi người mẹ đang la mắng gào thét trên giường gỗ. Hình như hai người cảm giác được đau khổ của mẹ sau đêm nay sẽ chấm dứt.

“Nước, lấy nước ẹ!” Người phụ nữ nằm trên giường nói lên quay đầu nhìn hai đứa con gái trong góc. Mắt bà trợn to không có tiêu điểm trong đó tràn đầy tia máu.

Cô chị vội vàng bưng ly nước ẹ. Đang đến gần giường thì cổ tay bị túm lấy cô cố gắng không thét lên kinh hãi, cái ly trong tay rơi xuống, nước văng tung tóe làm ướt sàn nhà.

“Con à, con cũng xinh đẹp giống mẹ năm đó, chắc sau này sẽ lắm gã đàn ông theo đuổi con đấy.” Người phụ nữ nằm trên giường nở nụ cười giống như đang hồi tưởng lại quá khứ. Bà hơi gượng thân thể lên, vẫy đứa con gái út, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó từ bà toát ra vẻ dịu dàng của một người mẹ. “Các con đều xinh đẹp, nhưng hồng nhan bạc mệnh, mẹ cho các con gương mặt này, không biết là phúc hay là họa nữa?”

Cô chị lắc đầu một cái, hé môi ra nhưng không nói gì. Cô có thể cảm nhận được bàn tay đang cầm lấy tay cô lạnh cỡ nào, lạnh như băng. Ngay cả chân bông cũng không chút ấm áp.

Thứ đáng giá trong nhà đều bị người tình cuối cùng của mẹ lấy sạch. Thứ đáng tiền duy nhất chỉ còn lại cô và em gái. Chẳng qua là, mặc dù mẹ của cô không làm tròn nghĩa vụ làm mẹ nhưng cũng có tôn nghiêm cuối cùng. Bà bảo vệ hai chị em cô không để họ “Bán của cải lấy tiền mặt”.

“Mẹ, xinh đẹp không tốt sao?” cô em nhút nhát hỏi nháy đôi mắt to xinh đẹp.

Bà cười khổ. “Mẹ không biết, thật sự là mẹ không biết.” Nhớ tới cuộc đời của bà. Bởi vì xinh đẹp mà được đông đảo đàn ông vây quanh. Bà muốn theo đuổi tình yêu đích thực nhưng cuối cùng chẳng có được cái gì.

Bà cầm lấy tay của hai con bắt đầu ho khan kịch liệt. Bà vội vàng giao phó, trước mắt đã từ từ tối lại. “Nhớ, không nên tin tưởng vào đàn ông, tuyệt đối không được tin tưởng vào đàn ông! Bọn họ chỉ làm thương tâm các con mà thôi, khi lấy được thân thể xong, bọn họ sẽ vứt bỏ con đấy. Ngàn vạn lần không được yêu bọn họ, nếu không các con cũng sẽ ân hận cả đời như mẹ” Bà ho khan kịch liệt giống như muốn ho cả linh hồn ra.

Hai đứa con gái cố gắng vượt lưng mẹ cho đến khi cơn ho khan kia dừng lại. Chẳng qua không chỉ là người mẹ đã ngừng ho khan mà ngay cả hô hấp cũng ngừng. Thân thể người mẹ trên giường từ từ lạnh dần. Dưới ánh đèn mờ, hai cô gái run rẩy lui ra chỉ có thể ôm thật chặt lấy nhau.

“Mẹ?” Cô em thử dò hỏi nước mắt đã lăn cuồn cuộn.

“Mẹ ngủ, mẹ đã ngủ mãi mãi.” Cô chị cắn môi nhin không cho nước mắt lăn xuống. Cô biết mẹ đã chấm dứt sự đau khổ kéo dài quá lâu này. “Đừng sợ, còn có chị ở đây.” Ánh mắt của cô lóe ra quyết tâm. Bất luận như thế nào cô cũng phải nuôi nấng em gái khôn lớn.

Một năm ấy, Lãnh Mật Nhi mười lăm tuổi.

2. Chương 2

Ban đêm, Đài Bắc vẫn hết sức náo nhiệt, đèn nê ông lóe lên, những vở hài kịch khiến người ta vui vẻ. Tiếng quát tháo cùng với tiếng cười làm người ta say mê. Đây là một khu vực nổi tiếng ở Đài Bắc – Tiêu Kim Quật. Xung quanh khách sạn Lâm Lập gái điếm ăn mặc xinh đẹp tô son trát phấn ngồi chờ khách làng chơi tự chui đầu vào lưới.

“Chỉ túy kim mê” (*) này là một trong những khách sạn nổi danh nhất trong vùng, bởi vì khách đến đều là những nhân vật lợi hại, cho nên tựa như chọn hội viên cho Câu Lạc Bộ VIP vậy, không phải ai cũng có thể bước vào, mà các cô gái trong này tự nhiên cũng phải xinh đẹp hơn người và chuyên nghiệp, có mảnh khỏe hơn.

(*) chỉ túy kim mê: có nghĩa là chôn ngập trong vàng son, -> nơi khách đi tìm ‘vui vẻ’

Một chiếc xe xa hoa dừng lại trước cửa “Chỉ túy kim mê”. Người đàn ông trung niên hỏi đầu vội vàng xuống xe. Sau đó cung kính xoay người mở cửa xe sau. Trên mặt xuất hiện nụ cười lấy lòng.

“Các vị, đây chính là nơi mà tôi đã nhắc tới, mời các vị xuống xe.” Gã xoa xoa tay, cười nói.

Ba người đàn ông cao lớn với ba khí chất khác nhau bước xuống xe. Khuôn mặt điển trai khiến không ít phái nữ hâm mộ. Mấy người này đều xuất sắc cực điểm, có vẻ ngoài anh tuấn, thân hình khỏe mạnh cộng với cách ăn mặc đại biểu cho sự giàu có cơ hồ có thể khiến tất cả các cô gái mê muội. Mà ánh mắt gái điếm tất nhiên rất chuẩn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra mấy người này là con mồi thượng đẳng.

Người nhảy ra khỏi xe sau họ là một cô gái nhỏ gần bảy tuổi. Khuôn mặt xinh xắn dễ thương rất khác với ba người đàn ông kia. Trong đôi mắt có sự tò mò. Cô trừng lớn mắt nhìn chung quanh. Xem ra cô gái nhỏ thông minh lanh lợi này có mấy phần bướng bỉnh. Sau lưng cô bé có người quần gia tóc đã ngã màu bước xuống. Điều đó khiến những người phụ nữ trang điểm dày cộm nhìn trân trân.

Gã đàn ông hỏi đầu nhìn thấy cô gái nhỏ thì trong mắt xuất hiện chán nản. Gã cũng không dám ngăn cản chỉ có thể lấy khăn tay ra để lau mồ hôi.

Đỗ Phong Thần lười biếng nói: “Con quỷ nhỏ này, đáng lẽ mày không nên đến đây. Ba mày mà biết mày tới những chỗ thế này, không lột da mày mới là lạ”

Đường Tâm làm mặt quỷ không để ý tới người nọ. Từ nhỏ cô đã thông minh lòng hiếu kỳ cũng mạnh hơn so với người bình thường. Cô đã sớm cực kỳ tò mò từ “Chiêu đãi” trong miệng những người kia nói rất cuộc là ý gì? “Yên tâm, ba sẽ không biết. Trừ phi có người lắm mồm đi mật báo.” Cô tròn to cặp mắt xinh đẹp nhìn mấy người chú trước mặt, sau đó liếc vị quần gia.

Sơ suất lớn nhất của hành động mạo hiểm tối nay chính là vị quần gia có chết cũng đi theo này. Thậm chí cô lừa quần gia rằng cô muốn tìm hiểu thêm về kiến thức xã giao nhưng quần gia vẫn ngoan cố theo tới.

“Chỉ cần tiểu thư trả tiền làm thêm giờ, ông sẽ không đi mật báo, chẳng qua ông phải nhắc nhở cháu trước, lương ca đêm của ông không rẻ chút nào. Cháu biết đấy, ông chủ ngủ rất muộn.” Quần gia Mạc nói rất thực tế bình tĩnh mà không khách khí chút nào.

“Xin hỏi, ông lái xe taxi sao? Lương ca đêm còn tăng được à?” Đường Tâm châm chọc hỏi.

“Ông là quần gia, vị quần gia ưu tú nhất. Hôm nay trở thành bà bảo mẫu ban đêm của các cháu đã đủ khiến ông uất ức rồi. Ông thu thêm chút tiền là chuyện đương nhiên.” Quần gia Mạc mỉm cười như cũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tâm thở phà phò mà hớn hờ.

Ba người đàn ông kia cũng nhìn Đường Tâm. Thương Trất Phong là gương mặt cứng chiều. Lôi Đình lại hừ lạnh mấy tiếng không so đo với cô. Cũng chỉ có lương tâm của Đỗ Phong Thần còn chưa bị chó gặm đứng về phe Đường Tâm.

Tất cả bọn họ đều là cán bộ cao cấp của “Tập đoàn Thái Vĩ” được người người ca ngợi đã lâu. Ngày thường bọn họ rất ít xuất hiện. Nếu tổng giám đốc không ra lệnh tới chỗ này xác nhận tin đồn về nhân viên trong công ty ăn hối lộ bọn họ cũng sẽ không tụ họp ở chỗ này.

Về phần Đường Tâm, là con gái của tổng giám đốc Đường Bá Vũ. Cô bé gần mười tuổi lại thông minh hơn người, thông minh đến nỗi khiến người ta đau đầu.

Đường Tâm khê cần răng. Từ nhỏ bị huấn luyện cộng thêm bản thân cơ trí dĩ nhiên cô không bị quản gia dễ dàng đánh gục. Tiền là chuyện nhỏ, mạo hiểm tiền vào khách sạn mới là chuyện lớn. Mất thấy đã có thể tiền vào khách sạn, cơ hội ngàn năm có một, làm sao cô lại bỏ qua?

“Chẳng qua là cháu nghĩ, nếu ba cháu biết cháu tới chỗ này, người bị lột da không chỉ có mình cháu đâu. Các chú và ông cũng biết đấy, ba thích nhất là trừng trị người khác. Nếu như bị ông ấy phát hiện, da mọi người phải căng lên đôi chút.” Cô đối sự tức giận thành nụ cười. Đường Tâm không để ý tới quản gia nữa cô cúi đầu nghịch đầu ngón tay của mình đồng thời liếc trộm mọi người trước mắt. Cô phát hiện sắc mặt của tên quản lý Trần dần biến hóa tới đây đã tái nhợt xem ra sắp ngất đi rồi.

“Nếu như bị cảnh sát phát hiện cháu đến đây bọn chú cũng phải đi ăn cơm tù mà.” Đỗ Phong Thần nói thăm rõ ràng trong lòng đã không cách nào từ chối cô được.

“Yên tâm, nếu gặp phải cảnh sát, cháu sẽ chạy thật nhanh, tuyệt đối sẽ không bị ‘bò câu’ tóm được.” Cô thoải mái mà nói. Sau đó dẫn đầu bước lên thăm dò hào hoa trước mặt bao người tiến vào khách sạn xanh vàng rực rỡ.

Quản gia Mạc chấp nhận theo sát ở phía sau. Trong miệng vẫn còn nói thăm “Đúng vậy, mỗi lần gặp phải chuyện gì cháu cũng chạy nhanh rồi. Chỉ có lão già như ông đây phải chịu trận. Trời ạ, số tôi sao khổ quá vậy! Chỉ vì một chút tiền lương mà bị một cô bé chà đạp.” Ông thở dài một cái.

“Ba nói là ‘chút tiền lương’ ư?” Đỗ Phong Thần nhếch mày vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn ba vợ mình. “Số tiền kia cũng không ít, đủ để cha đến biển Ca-ri-bê mua một hòn đảo nhỏ rồi sau đó cùng một đồng người đẹp mặc bikini sống hạnh phúc vui vẻ mỗi ngày.”

Quản gia Mạc nhìn Đỗ Phong Thần một cái. Một lần nữa hoài nghi tại sao con gái bảo bối của mình lại gả cho người đàn ông này? “Con đang trách ba tham lam sao?”

Đỗ Phong Thần cười khan “Ha ha” mấy tiếng. Vẻ mặt vô tội giải thích “Dĩ nhiên không phải, tại sao ba vợ của con lại tham lam được chứ?” Anh rất thông minh, lời nói thật nhất định phải giữ trong lòng.

Không để lãng phí thời gian nữa mọi người nối đuôi nhau đi vào khách sạn.

Quản lý Trần là khách quen nơi này. Ông nói hôm nay dẫn theo không ít khách tới cửa khách sạn tự nhiên nào dám chậm trễ. Chẳng những đem tất cả các cô gái nơi này gọi đến phòng dành riêng cho khách sộp ngay cả chủ nhân khách sạn – bà Thẩm Hồng cũng tự mình vào trong phòng mời rượu.

Thật ra, chỉ với khuôn mặt đẹp trai của mấy người đàn ông này đủ khiến các cô gái chạy theo như vịt rồi. Khách vô đây phần lớn đã có tuổi, đầu tròn bụng phệ (chỉ người đàn ông mập xấu), ít khi thấy những người độc thân mà lại giàu có cho nên các cô gái đều cố gắng mời rượu lấy lòng trên mặt chất đầy nụ cười.

“Mấy vị đều là cán bộ cao cấp của ‘Tập đoàn Thiếu Vĩ’ sao? Hôm nay có thể chiêu đãi các vị thật đúng là vinh hạnh.” Bà chủ Thẩm Hồng cười nói, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Không hổ là bông hoa có tiếng một thời trong nghề, uống rượu hết sức hào phóng.

“Không dám, cô Thẩm quá lời rồi.” Thương Trát Phong nhàn nhạt cười, bộ dáng hết sức lễ phép. Một cô gái xinh đẹp vòng tay qua vai anh. Mặt mê muội tựa vào bên lỗ tai mà mời rượu. Anh lại giống như quá quen với trường hợp này anh chỉ mỉm cười không nói gì thêm.

“Đã sớm nghe nói về người phụ trách gian phòng kinh doanh này của khách sạn là một người sáng khoái. Hôm nay vừa thấy quả nhiên là tài giỏi.” Đỗ Phong Thần nâng ly. Trong mắt lại có mấy phần châm chọc, mắt lạnh không ngừng liếc xéo vào ả đàn bà luôn dựa vào người mình kia. Mặc dù trước kia anh rất dễ dãi nhưng sau khi kết hôn đã bớt đi rất nhiều. Dù bà xã đang ở Nhật Bản nhưng anh cũng không dám làm liều. Huống chi ba vợ còn đang trọn to hai mắt nhìn chăm chăm, sao anh có thể vọng động được?

Về phần Quản gia Mạc ngồi ở góc khuất phía xa, nhếch nhếch lông mày nhìn “Hình ảnh xã giao của người trưởng thành” mà Đường Tâm nói.

“Cái gì mà sáng khoái chứ. Còn không phải là dựa vào Đường tổng giám đốc giúp chúng tôi một tay sao?” Thẩm Hồng bày ra nụ cười nghề nghiệp, bà biết những người đàn ông trước mắt này không thể đắc tội.

Từ đầu tới cuối Lôi Đình vẫn ngồi ở góc không nói một câu. Khuôn mặt nghiêm nghị không có bất kỳ thay đổi nào. Có mấy cô gái thử tiến lên mời rượu lại không chiếm được bất kỳ phản ứng nào dứt khoát buông tha cho anh. Chẳng qua là thân hình anh cao lớn khôi ngô cùng với khí chất lạnh nhạt nên hấp dẫn đồng đảo ánh mắt của người khác. Các cô gái chỉ dám bàn luận xôn xao.

Nếu không vì điều tra, Lôi Đình rất ít khi bước chân vào nơi gió trăng này. Nụ cười giả dối khiến anh cảm thấy không kiên nhẫn. Anh trầm tĩnh mà lạnh lùng không thích hợp với nơi náo nhiệt. Lúc tụ tập thì cũng chỉ ngồi uống rượu ở một bên. Có lẽ do bệnh nghề nghiệp, quanh năm phụ trách vấn đề an ninh cho “Tập đoàn Thái Vĩ” khiến anh luôn ở trong tình trạng cảnh giác cao độ.

Đường Tâm ngồi trên ghế sa lon xa xỉ mà lắc chân về mặt rất tự đắc. “Thì ra khách sạn này dựa vào đàn ông các người để kiếm chác.” Cô bình tĩnh hiểu ra uống nước trái cây trong ly. Mặc dù thành công tiến vào trong quán rượu nhưng mấy người chú rất nghiêm khắc không cho cô uống rượu.

“A, cô bé đáng yêu này là?” Thẩm Hồng hỏi, muốn vuốt ve đầu của Đường Tâm nhưng bị cô bé tròng một cái nên tay bà lúng túng dừng ở giữa không trung.

Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng Đường Tâm đã có khí chất của Đường gia: cao quý mà ngạo nghễ.

“Nó là con gái của ác ma, là một con tiểu ác ma chưa trưởng thành.” Lôi Đình chậm chạp nói, giọng nói trầm thấp vang vọng cả căn phòng.

“Ấy Ấy! Đừng nói lung tung.” Đường Tâm thở phì phò nói, cô bé nhìn chằm chằm Lôi Đình mà phản bác. “Cháu không phải là tiểu ác ma!”

“Vâng, cháu là con ác ma nhỏ. Đọc sách xong thì không để về đúng chỗ. Sau khi về nhà quần áo dơ cũng ném loạn lên, gây họa xong thì chạy mấy tắm mát tích, vĩnh viễn muốn kẻ khác chịu trận thay. Trước mặt người khác thì giả làm bộ đáng thực nữ sau khi quay đầu lại bắt nạt kẻ già như ông.” Quần gia Mạc oán trách, kể lại sự tích mà ông đã trải qua trong thời gian dài bị lấn áp đến đáng thương. Ông gơ tay lên lau chùi khóe mắt, trong hốc mắt còn hàm chứa lượng lớn nước mắt.

“Nói thêm một câu nữa, đừng nói đến tiền làm thêm giờ tối nay, cháu bảo đảm đến tiền nghỉ hưu ông cũng không lấy được.” Đường Tâm cắn răng nghiêng lợi nói, chỉ kém không đem ly nước trái cây cắn nát.

“Im lặng, ngoan ngoãn uống nước trái cây của mà đi.” mắt thấy ba vợ bị bắt nạt. Mặc dù trong lòng Đỗ Phong Thần âm thầm trầm trồ khen ngợi nhưng trước mặt ba vợ phải biểu hiện tốt. Nên anh trợn mắt nhìn Đường Tâm một cái, ý tứ muốn ngăn lại cô gái nhỏ làm càn.

“Thật vất vả mới có thể vào đây chỉ uống nước trái cây thôi sao? Thật nhàm chán, cháu tới đây đâu phải để các chú tranh thủ làm từ thiện đâu chứ.” Cô quay đầu nhìn Thẩm Hồng cùng quản lý Trần. Trong thần thái có bộ dáng đặc biệt của người nhà họ Đường tựa như đã có thói quen chỉ huy người khác. “Không phải nói muốn “chiêu đãi” chúng tôi thật tốt sao? Những chị gái này xinh đẹp thật nhưng vẻ quyến rũ quá xoàng xĩnh, bà nghĩ chúng tôi có thể hài lòng sao? Chẳng lẽ không còn ai xinh đẹp hơn? Gian phòng này của khách sạn chỉ có như vậy à?” Đường Tâm nói thẳng ra khiến mặt quản lý Trần cùng Thẩm Hồng lúc trắng lúc xanh.

Thẩm Hồng khê cần rằng, là người đàn bà lặn lội mấy chục năm trong giới làng chơi dĩ nhiên không thể để con nhóc Đường Tâm này coi thường. Bà phất tay một cái, nói phục vụ: “Đi gọi Mật Nhi tới gian phòng này.”

“Nhưng ông chủ Mao đã đợi Mật Nhi lâu rồi.” Phục vụ có chút khiếp sợ nói, tầm mắt nhìn về phía một căn phòng khác.

“Mặc kệ ông ta đi, già chỉ được cái phô trương thanh thế, không cần gấp gáp. Lập tức đi gọi Mật Nhi tới đây.” Thẩm Hồng không thể nhịn được nữa, nụ cười chuyên nghiệp giả dối đã thu lại rất nhiều.

Phục vụ gật đầu một cái, xoay người ra khỏi phòng. Sau một hồi lâu mang theo một cô gái tuổi còn trẻ bước vào.

Cô gái gọi là Mật Nhi mới đi vào phòng ánh mắt của những người phụ nữ ở đây bỗng âm thầm. Ngay cả Đường Tâm cũng trợn to hai mắt, nói không ra nửa câu nào.

“Oa, đây mới xứng gọi là người đẹp chứ!” Đường Tâm nhỏ giọng khen, cô bé chưa từng nghĩ đến trên đời này lại có người nào đẹp như vậy.

Mật Nhi mặc bộ váy trắng ngà bó sát vào người khiến cô càng yếu điệu hơn. Gò ngực nở nang, eo nhỏ cùng với đôi chân thon dài. Vì bộ váy dài này xẻ dài đến tận bắp đùi nên hai chân thon dài thấp thoáng rất là chộc người khác phải mơ tưởng. Vẻ đẹp của cô không phải là vẻ đẹp nhân tạo giả dối, lông mày cong cong cùng với đôi mắt sắp có trầm tĩnh mà khắc sâu khiến người ta không dời mắt được.

“Ma ma.” Mật Nhi nhẹ giọng chào hỏi, trên mặt trầm tĩnh.

“Mật Nhi, con đã tới rồi thì bồi những vị khách này uống một ly đi!” Thẩm Hồng kiều ngạo liếc mắt nhìn mọi người trong phòng.

Lãnh Mật Nhi đã làm việc với bà nhiều năm rồi, xinh đẹp mà không kiều ngạo. Cho tới bây giờ đều là “thể đỏ” trong quán. Mỗi đêm có rất nhiều gã nhà giàu xếp hàng chờ thấy mặt Mật Nhi một lần. Quanh năm cô tiếp không ít đàn ông nhưng chỉ uống chút rượu với bọn họ. Tuyệt đối không làm gì thêm, thân phận cực kì bí ẩn. Ngoài thời gian làm việc ra, không ai biết về cuộc sống hàng ngày của cô.

Giới ăn chơi không ai không biết đến tên tuổi Mật Nhi. Mấy năm qua cô là bông hoa nổi nhất.

“Chị xinh đẹp ơi, ngồi bên cạnh em nè.” Đường Tâm vội vàng chào hỏi, vỗ vỗ chỗ trống giữa mình và Lôi Đình, nhiệt tình mời Mật Nhi.

Mật Nhi nhìn xung quanh trong phòng có không ít khuôn mặt xa lạ. Cô có chút kinh ngạc khi thấy có cô bé nhỏ tuổi mà đến đây được. Cô cất bước tiến lên, thần thái trầm tĩnh mà xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt mọi người. Cô ngồi bên người Lôi Đình, mặc dù hai người không nói gì nhưng anh cao lớn cùng với sự dịu dàng của cô tạo nên một cặp cực kì đẹp đôi.

Mật Nhi giơ ly lên mời rượu mọi người. Trong lòng suy đoán những người này có thân phận như thế nào. Là hạng người gì mà có thể khiến mama phá vỡ quy định muốn cô tới gian phòng này chiêu đãi những người xa lạ?

Ngồi bên người cô là một người đàn ông cao to mà trầm mặc. Gã lẳng lặng uống rượu nhưng cặp mắt kia lại sắc bén vô cùng giống như có thể nhìn thấu tất cả. Gã yên lặng nhìn cô khiến động tác của cô có chút run rẩy. Mật Nhi cúi thấp đầu, tầm mắt không dám tiếp xúc với gã theo thói quen rót rượu cho gã, lặp lại động tác vốn rất quen thuộc, ánh mắt lợi hại của gã ngược lại có chút cứng ngắc.

3. Chương 3

“Tôi là Mật Nhi, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt xin kính các vị một ly.” Cô giơ ly rượu lên, giọng nói ngọt ngào, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, đem ly rượu lên môi, chẳng qua là hơi hớp một ngụm nhỏ.

Thật ra thì cô không muốn uống rượu. Lúc mời rượu cũng chỉ ứng phó mà thôi. Vì có khuôn mặt mỹ lệ như thế, khách uống rượu sẽ không làm khó cô, chỉ cần cô cùng họ uống một ly rượu, họ đã hết sức hài lòng rồi. Thanh danh của cô ở làng ăn chơi truyền đi vô cùng xa không ít thương nhân hay quan to chức lớn muốn mời cô làm bạn rượu phải xếp hàng chờ gần một tháng chính là vì gặp được cô một lần.

Cô chẳng những xinh đẹp hơn nữa rất ít khi xuất hiện. Không giống những thứ gái điếm khác, dùng tiền là có thể mua được. Từ khi tiến vào quán rượu, cô đã giữ vững nguyên tắc không cùng khách dây dưa, nhiều tiền bạc bao nhiêu cũng không thể bao cô. Thật ra nhiều năm qua, cô chỉ cùng họ uống rượu nhưng không ai có thể chạm vào cô.

Thẩm Hồng vì bảo vệ cây tiền này, dĩ nhiên bảo vệ cô rất tốt. Không phải vì bà tốt bụng mà vì Thẩm Hồng rất thông minh sẽ không ngu dốt bắt gà để trứng. Bà lẳng lặng đợi, đợi đến khi có người ra giá cao nhất, mới bán Mật Nhi đi.

Mắt Lôi Đình lạnh lùng nhìn Mật Nhi. Cho dù dùng ánh mắt nghiêm khắc quan sát cô nhưng anh cũng tìm không ra cô có bất kỳ khuyết điểm nào. Gái quán rượu thấy nhiều rồi nhưng anh chưa từng thấy ai như cô cả. Khí chất của cô dịu dàng uyển chuyển hàm xúc ngay cả những cô gái bình thường cũng không bằng ngón chân của cô. Bên môi cô có nụ cười thản nhiên nhưng không đạt tới trong mắt, hình như cô không thích hoàn cảnh trước mắt.

Dĩ nhiên, những người làm nghề này thường dùng nước mắt lừa gạt những gã đàn ông thích phụ nữ đẹp.

Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm khuôn mặt cô không tự chủ được bị cô hấp dẫn, trong lòng không ngừng suy đoán: cô thật sự không kiên nhẫn tiếp rượu hay đang giả vờ để lừa gạt mọi người?

“Khó trách gian phòng này của khách sạn lại có nhiều người chạy đến thì ra là bà chủ còn cất giấu một mỹ nhân như vậy.” Đỗ Phong Thần cười nói, xa xa nhìn Mật Nhi. Kể từ sau khi kết hôn, anh đã thu liễm lại rất nhiều, bằng không nhìn thấy mỹ nữ anh khó được thể này đã sớm tiến đến gần rồi.

“Mật Nhi không thể tùy tiện mời khách lạ. Hôm nay các vị có lai lịch không nhỏ, tôi mới có thể khiến Mật Nhi uống một ly với các vị. Quản lý Trần cũng là khách quen của chúng tôi nơi này nhưng ông ta cũng mới gặp qua Mật Nhi hai lần.” Thẩm Hồng nói.

“Thì ra quản lý Trần thường tới nơi này chơi.” Thương Trát Phong nhìn ngón tay nói, tầm mắt nhìn chằm chằm gã quản lý Trần đang lau mồ hôi.

“Không có, không có, chỉ khi chiều đãi khách hàng thì tôi mới đến đây.” trong lòng Quản lý Trần âm thầm kêu khổ, mồ hôi lạnh đã thấm ướt khăn tay.

Bởi vì trong công ty có người tố cáo gã, nói gã dẫn khách hàng đến khách sạn làm bậy. Vì vậy, cán bộ cao cấp cũng tự mình tới cửa “Quan tâm”, gã từ chối sao được? Mà lần này gã dẫn theo mấy cán bộ cao cấp, một là vì để bọn họ tới “tìm hiểu”, hai là tìm đường sống mình, gã không biết có thể hối lộ những cán bộ cao cấp này hay không?

Gã đã khiến các cô gái trong khách sạn lợi dụng sắc đẹp thay gã giữ lại khách hàng. Thậm chí còn mang theo bản hợp đồng đến khách sạn muốn kí kết ở đây. Người đàn ông nào chẳng thích người đẹp, gã tin rằng mấy cán bộ cao cấp này cũng không ngoại lệ. Nhìn đi, Mật Nhi mới vừa vào phòng, tất cả những cán bộ cao cấp này đều choáng váng.

Đột nhiên, ngoài cửa một hồi ồn ào, tiếng nữ thét chói tai, tiếng rống giận dữ của đàn ông kèm theo tiếng ly thủy tinh bể tan tành vang dội cả khách sạn.

“Chuyện gì xảy ra?” Thẩm Hồng hỏi, vội vàng đứng dậy.

Một người phục vụ bị đánh đến sưng mặt sưng mũi đi vào, bộ mặt dính đầy máu tươi, chật vật nói. “Bà chủ, là ông Mao, ông ta đợi Mật Nhi không được, đang nổi giận, đã đập hai căn phòng rồi.”

Bên trong phòng, các cô gái nghe tình huống như vậy, lập tức thét lên, tông cửa xông ra. Họ thấy loại này trường hợp cũng đều biết rõ nhất định phải “Bo bo giữ mình”. Nếu không lỡ xui xẻo ở nơi hỗn loạn này “ăn” phải một li thủy tinh, về sau kiếm cơm ăn bằng cách gì? Cộng thêm chuyện Mật Nhi xinh đẹp, các phụ nữ ở đây sớm không vừa mắt rồi, thấy cô có chuyện, xem kịch vui cũng không kịp nữa là, làm sao có thể ra tay giúp đỡ?

Rất nhanh, tiếng hét ngoài cửa càng lúc càng to. Chỉ chốc lát sau, một gã đàn ông cao lớn trong miệng còn ngậm điều thuốc xuất hiện ở cửa phòng. Gã giận đến nổi cả khuôn mặt đỏ gay, vung quyền đánh bay anh phục vụ tới khuynh can.

“Con bà nó, còn muốn để bọn tao đợi bao lâu? Rõ ràng đã nói muốn qua chỗ tao tiếp rượu, lại chạy tới nơi này. Bởi vì tao ngồi tù mấy năm, lời nói của tao không có trọng lượng nên các người không để tao vào mắt đúng không?” Lão Mao hét lớn.

“Ông chủ Mao, ngài đừng nóng giận, chẳng qua là Mật Nhi tới đây nói một tiếng lập tức liền đến chỗ ngài.” Thẩm Hồng vội vàng nói, bây giờ mới biết gã này mới ra tù mặc dù bà ở đây giao thiệp rất rộng rãi nhưng vẫn không chọc nổi người trên giang hồ.

“Nói một tiếng? Tới nay Mật Nhi phải theo tao, đến lượt người khác sao?” Lão Mao tức giận hét to, đưa tay túm lấy Mật Nhi, lôi cô đến trước mắt thì vẻ mặt vốn tức giận chợt biến mất trong mắt tràn đầy dâm dục.

“Quả nhiên xinh đẹp, ông đây đợi cũng không uổng công. Người đẹp, tối nay em ngoan ngoãn theo anh. Hôm nay dẫn em đi thuê phòng, anh sẽ thương em.” Gã liếm môi, cơ hồ không thể chờ đợi.

“Tôi không đi” Mật Nhi mặt lạnh nhìn lão Mao. Nhưng cô mới vừa nói xong thành linh bị một cái tát.

Lão Mao là người trong giang hồ hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc. Một bàn tay vung xuống đã khiến mặt Mật Nhi sưng đỏ một mảng. Mật Nhi thở gấp một tiếng nhưng không khóc thút thít cô vẫn trầm tĩnh như cũ nhìn lão Mao.

Làm việc ở trong khách sạn mấy năm, tình huống như thế cô gặp nhiều rồi. Tối nay cũng không ngoại lệ, nếu không người nào vì cô ra mặt nhất định bà chủ sẽ ra mặt chịu tội thay, Mà cô cũng nhất định phải mời rượu bồi tội mặc cho người này dùng câu chữ khó nghe làm nhục.

“Con bà nó, ày mặt mũi, mày còn không biết xấu hổ! Ông ngủ với mày là để mày vào mắt. Đã đến khách sạn, còn bày đặt làm vẻ như gái còn trinh? Nhất định mày phải đi với tao, tao chọn đại một phòng để hưởng thụ.” Lão Mao cười lạnh, kéo Mật Nhi ra ngoài.

Đột nhiên, một viên đá (đá ở đây là đá làm từ nước đông lạnh ý nha) đánh bốp vào mặt gã. Lão Mao không nghĩ sẽ gặp công kích, gã nổi điên nhìn chằm chằm mọi người bên trong phòng.

Bên trong phòng, không ai có động tĩnh gì, tất cả mọi người đều đứng yên. Đường Tâm trợn to hai mắt, vẩy vẩy bàn tay vì mới vớt viên đá nên có chút ướt, tiếp tục uống nước trái cây, thậm chí mắt cũng không nhìn về phía lão Mao. “Nơi này là khách sạn hay là vườn thú?” Cô đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là khách sạn.” Đỗ Phong Thần dù bận vẫn ung dung nói, nâng ly rượu lên miệng.

“Thế tên kia là người à?” gương mặt ra vẻ khó hiểu, thật ra thì trong mắt có ý châm chọc: “Tên kia vừa rống vừa dậm chân, giống con khỉ đực động dục vậy!”

“Con mẹ nó!” lão Mao không thể nhịn được nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, vung tay muốn đánh về phía Đường Tâm. Chưa bao giờ gặp qua đứa bé nào không biết sống chết như vậy, gã giận đến nỗi muốn cắt đứt cổ Đường Tâm.

Đường Tâm cười nhạt vài tiếng, cô cầm ly nước trái cây trong tay đập lên đầu lão Mao, sau đó nhảy ra thật nhanh. “Trời trời, bắt nạt thiếu nhi à? Ông muốn về tù bóc cuốn lịch cũ sao? Không biết tội ngược đãi trẻ em rất nặng à?”

Mặt lão Mao đỏ rực, vung quyền muốn đánh Đường Tâm nhưng quả đấm của gã bị chặn giữa không trung. Gã kinh ngạc ngẩng đầu lên, cũng kinh ngạc về cú đấm sắt không người cản nổi của mình lại bị người ta dễ dàng ngăn lại! Đến tột cùng những người này có lai lịch gì?

Lôi Đình mặt lạnh nhìn đám đàn em của gã kia, khoe miệng chậm chạp nâng lên khiến người ta sợ hãi. Bình thường anh rất im lặng giống như núi cao đứng im. Khi gặp tình thế nguy cấp thì lại thay đổi thành cực kỳ nguy hiểm. Là người giữ an toàn cho “tập đoàn Thái Vĩ” đương nhiên anh không phải đèn đã cạn dầu. Quanh năm anh rất ít khi xuất hiện, tên côn đồ cấp thấp giống như là lão Mao này dĩ nhiên chưa từng nghe qua danh tiếng của anh.

“Ông không được đánh cô ấy.” Anh lạnh nhạt nói, tầm mắt rơi vào khuôn mặt Mật Nhi bị đánh đỏ, trên tay chậm rãi dùng sức.

“Ả chỉ là một gái quán rượu mà thôi!” lão Mao bị đau gã không hiểu tại sao lại có người muốn vì một gái quán rượu mà ra mặt?

“Cô ấy so với ông thì cao thượng hơn nhiều, ít nhất là tự mình kiếm ăn không ép buộc người khác. Chỉ một điểm này, ông không có tư cách vũ nhục cô ấy càng không có tư cách đánh cô ấy.” Lôi Đình chậm chạp nói, đột nhiên chuyển tay một cái.

Một tiếng động giống như xương gà bị bẻ vang dội khắp phòng. Lão Mao phát ra tiếng gào thét như giết heo, cầm cổ tay nhảy cẫng kêu thảm thiết tại chỗ.

Mật Nhi khiếp sợ nhìn Lôi Đình, không biết nên phản ứng như thế nào. Bị người làm nhục hoặc là đánh, đối với cô mà nói đã là việc như cơm bữa. Nhưng trước mắt, anh chẳng những không chạy trốn thậm chí còn ra mặt giúp cô, ngăn cản lão Mao làm tới.

Quan trọng hơn là, anh tôn trọng cô, không coi cô như gái điếm không có tôn nghiêm bình thường. Không biết đã bao năm qua, không có ai tôn trọng cô, càng không có người bởi vì cô bị tổn hại mà tức giận.

Tay Mật Nhi ôm lấy gò má bị đánh, tầm mắt không cách nào rời khỏi thân hình cao lớn của Lôi Đình.

Ngoài cửa, đàn em lão Mao nghe tiếng kêu thảm thiết vội vàng chen chúc vào. Trợn mắt há mồm nhìn anh cả Mao đau đến nỗi khóc thút thít trên mặt đất.

“Đáng chết, người nào đụng đến anh cả của chúng tao?” Một người trong số đó lấy dũng khí hô lên.

“Đương nhiên là chúng tôi.” Đường Tâm giờ cao chai rượu, kêu la.”Đánh cho cháu, đánh bết những thứ chó má này, đánh tới khi cha mẹ bọn nó không nhận ra bọn nó!” Cô khoái trá kêu.

Đầu tiên là Đỗ Phong Thần làm khó dễ, mấy tên bị đá bay đụng lên vách tường. Sau đó xụi lơ nằm trong góc, bọn họ bị đánh đến nỗi váng đầu hoa mắt.

Thương Trát Phong nhìn lịch sự nhưng công phu quyền cước cũng không phải loại xoàng gì. Không ai có thể tiến tới gần anh, đông đảo lũ lâu la bị đánh đến nỗi hô cha gọi mẹ.

Mật Nhi có chút kinh hoảng, khuôn mặt xinh đẹp lộ chút hốt hoảng. Khi một thằng nào đó cầm chai rượu bẻ tan tành chuẩn bị đập tới mặt cô thì cô khê hô một tiếng chỉ có thể nhắm mắt lại. Sau một hồi lâu, đau đớn không phủ xuống trên người như cô dự tính. Cô mở mắt, nhìn thấy Lôi Đình đứng trước người cô, lấy thân hình cao lớn chặn lại chai thủy tinh.

Một giây kế tiếp, cô bị kéo vào trong ngực của anh, trong khoảnh khắc đó, tầm mắt hai người tiếp xúc, thân thể cũng dán chặt nhau. Nhiệt độ ở khách sạn thấp nhưng nhiệt độ của người anh lại vô cùng nóng nóng bởi vì nguyên nhân đó mà mặt của cô hơi đỏ lên.

“Cô không sao chứ?” Lôi Đình hỏi thăm, giọng nói hết sức trầm thấp.

Mật Nhi không cách nào trả lời chỉ có thể lắc đầu một cái. Đôi tay theo bản năng bám vào người anh, vào lúc nguy cấp nhất chỉ có thể lệ thuộc mà thôi. Qua nhiều năm như vậy, cô chưa từng lệ thuộc vào bất cứ người nào. Lôi Đình vì cô chặn lại cú công kích trí mạng kia khiến tâm nguội lạnh nhiều năm đột nhiên trở nên mềm mại.

Trong hỗn loạn, chỉ thấy Đường Tâm đứng trên bàn vừa uống rượu vừa quơ múa chai rượu, gương mặt đỏ ửng. “Đánh đi! Đây! dùng sức đánh cho tôi!” Cô xộc xệch nói, vẻ mặt hưng phấn.

“Ai để ày uống rượu hả?” Đỗ Phong Thần mắt thấy tình huống không đúng, cau mày hỏi, thuận tay đánh bất tỉnh một tên.

“Là cháu cho uống, chỉ còn lại nửa bình thôi.” Đường Tâm say đến nỗi không ngừng bật cười. Có một gã lâu la bỏ nhào lên phía trước vọng tưởng muốn bắt được cô. Cô hừ lạnh một tiếng đột nhiên giơ chai rượu đập vô đầu gã thành công dẹp đi một đối thủ. “Bây giờ, ngay cả nửa bình cũng hết rồi.” Cô cười khanh khách gật gù đắc ý ngồi trên bàn nghiêm túc nói câu ấy.

Trong nháy mắt, phòng nằm đầy người, đàn em của lão Mao không có người nào may mắn thoát nạn đều bị quật ngã trên mặt đất, hoặc khóc hoặc rên rỉ. Thẩm Hồng đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt xanh như tàu lá chuối.

Đỗ Phong Thần xốc Đường Tâm say khướt lên, mày rậm nhíu chặt. “Muốn chết hả! Nếu như bị cha mày biết, chúng ta có chín cái mạng cũng không đủ để chết.”

Quản gia Mạc nhận lấy Đường Tâm trong ngực Đỗ Phong Thần. “Để chú mang nó trở về, nấu chút canh giải rượu cho nó uống..., tránh cho sự việc bại lộ. Các cháu cũng mau về nhà đi, tối nay coi như chưa ai tới nơi này, ngàn vạn lần đừng để lộ ra điều gì.” Bằng tốc độ nhanh nhất chân ông khởi động chạy khỏi.

Lôi Đình cúi đầu nhìn Mật Nhi trong ngực cho tới giờ khắc này anh mới phát hiện cô nhỏ bé đến cỡ nào. Bộ xương mảnh gầy giống như bị gập lại nhiều đoạn. Khi tầm mắt anh rơi vào trên gò má sưng đỏ của cô thì anh không nhận được xúc động mà vươn tay, khẽ vuốt ve nơi sưng đỏ, nhìn thấy cô sợ đau hơi lùi về sau, một cổ cảm xúc kỳ dị tràn ngập trong lòng anh. Có lẽ là bởi vì cô mỹ lệ làm lòng Lôi Đình luôn luôn lạnh lùng giờ phút này mới có chút dịu dàng thương tiếc .

“Còn đau không?” Anh hỏi thăm, không biết tại sao mình lại phải quan tâm cô như vậy?

“Có một chút.” Cô đáp bỗng dưng cảm thấy e lệ.

“Nhớ phải bôi thuốc, sưng đỏ mấy ngày nữa sẽ hết.” Anh giao phó, bỗng thu tay lại. Đây chỉ là một cô gái vốn không quen biết. Mặc dù đáng đáp xinh đẹp nhưng cũng không thể biến anh thành cái gì được!

Đối với tâm tình cùng hành động của mình anh cảm thấy không hiểu lắm. Anh vội vàng xoay người đi ra khỏi nơi hỗn loạn này.

Sau lưng Lôi Đình có một cặp mắt trong suốt giống như là thủy tinh thượng hạng luôn dõi theo bóng lưng cao lớn của anh cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy. Tay Mật Nhi nhẹ vuốt lên vết sưng đỏ, nhớ lại cái vuốt ve dịu dàng cùng với ánh mắt khi anh hỏi thăm. Ánh mắt kia giống như trầm tĩnh rồi lại bao chứa ngọn lửa nhiệt liệt nhất.

Người đàn ông kia là lửa mặc dù bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm lại rất ấm áp.

4. Chương 4

Vết sưng đỏ trên mặt chưa đến mấy ngày đã hết. Mặt của Mật Nhi khôi phục lại vẻ mỹ lệ vốn có. Cô ngồi trong phòng mà Thẩm Hồng đặc biệt phân phối cho cô. Cô trang điểm đầu ngón tay dùng khăn giấy lau đi phần màu phía trên, khuôn mặt thanh lệ xuất hiện trong gương, hai mắt thật to nhìn lại cô nhưng có chút làm như không thấy.

Thật ra thì cô không thích hóa trang nhưng từ khi bước vào nơi này. Cô đã thành thói quen cùng những thứ mỹ phẩm này làm bạn. Ngày qua ngày, cô quanh quẩn trong đám đàn ông, trên mặt thoa đầy mỹ phẩm, lấy khuôn mặt giả dối để kiếm tiền đem tâm tình chân thật nuốt vào trong bụng.

Khách rượu thêm thường vẻ đẹp của cô, mama còn tham lam chờ đợi hi vọng cô sẽ kiếm được một khách sộp nhiều tiền hơn. Không ai coi cô như người chân chính, đàn ông nhìn cô như đồ chơi mà mama nhìn cô như cây hái tiền.

Có một đoạn thời gian, cô quên mình vốn là một con người có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo. Ban đêm cô đến nơi này, mặc dù là thể đồ cao ngạo được các gã đàn ông thương yêu cưng chiều nâng trong lòng bàn tay nhưng cuối cùng chỉ là gái quán rượu. Không bán thể xác là kiên trì cuối cùng của cô. Những khách rượu kia chẳng qua coi cô như một món đồ chơi tinh xảo, cẩn thận từng li từng tí hầu hạ, sợ cô vỡ sớm, muốn đùa giỡn chơi cô lâu hơn một chút.

Cho đến đêm ấy, người đàn ông kia giúp cô đánh lùi khách rượu vô lễ, lạnh giọng nói cho những tên kia biết là cô cũng phải được tôn trọng .

Lòng của cô xúc động cũng chỉ vì một câu nói. Tâm tư của cô vì anh mà đảo loạn. Mấy ngày qua, lòng của cô không yên tất cả đều do anh.

Mật Nhi nhẹ tay vuốt khuôn mặt, mặt đã không còn sưng đỏ. Cô nhớ khi anh chạm tới, nhớ khi anh dùng giọng nói trầm thấp hỏi thăm cô. Chuyện như vậy chưa từng xảy ra, suy nghĩ của cô thủy chung ở trên người anh.

Trong khách sạn, các cô gái cũng trò chuyện âm thầm vì khó được nhìn thấy người đàn ông nào xuất sắc như thế. Lãnh Mật Nhi cũng từ đó biết được anh là một trong số các cán bộ cao cấp của “tập đoàn Thái Vĩ”. Mấy gã đàn ông xuất sắc khác đều là đồng nghiệp của anh. Anh tên là Lôi Đình toàn quyền phụ trách vấn đề an ninh của “Thái Vĩ”.

Lôi Đình ——

Một cái tên làm người ta rung động, cô lặng lẽ hi vọng, mong đợi có thể gặp lại anh.

Chẳng qua là, gặp lại anh có thể nói những gì? Anh là người đàn ông thành công trong sự nghiệp, mà cô lại là gái bán hoa. Cho dù anh cho cô một chút tôn trọng mà người khác chưa từng cho nhưng khoảng cách giữa bọn họ vẫn cực lớn.

Lãnh Mật Nhi thở dài, lẳng lặng lau đi phần son trên mặt. Lăn lộn nhiều năm quanh thân đàn ông như vậy cô sớm thấy rõ bản chất cuộc sống. Mà mình lại vẫn giống như đứa bé thơ dại ôm lấy một ước mơ không thực tế sao?

“Ai, sao chị lại thở dài?” Lãnh Ngạc Nhi tùy tiện đẩy cửa ra, khuôn mặt xinh đẹp so với chị gái chỉ có hơn chứ không kém. Cô mặc bộ đồ đồng phục sạch sẽ mà mộc mạc, xem ra so với Mật Nhi càng trưởng thành sớm hơn.

“Em tan học rồi sao?” Mật Nhi phục hồi tinh thần lại vội vàng che dấu thần thái yếu ớt.

“Khóa học hôm nay rất nhàm chán.” Ngạc Nhi làm mặt quỷ, tránh nặng tìm nhẹ nói đưa tay bưng rượu trên bàn định uống.

“Em còn chưa trưởng thành không được uống rượu.” Mật Nhi cau mày, lên tiếng ngăn em gái lại.

Kể từ khi mẹ qua đời, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau. Họ không có phúc phận để có thể sống một cuộc sống bình thường. Vì cuộc sống Mật Nhi tìm một quán rượu làm việc. Với khuôn mặt xinh đẹp khiến cô nhanh chóng trở thành “thể đỏ”.

“Không phải chị cũng vô khách sạn khi vị thành niên à?” Ngạc Nhi phản lại.

So với Mật Nhi trầm tĩnh, Ngạc Nhi có vẻ rất tùy hứng có lẽ là bởi vì sớm thấy tình cảm lạnh lẽo.

“Tiểu Ngạc, chị đến khách sạn cũng chỉ muốn em yên tâm học tập.” Mật Nhi thở dài nói, không thể làm gì khác hơn nhìn em gái. Cô cho Ngạc Nhi về nhu cầu vật chất nhưng lại không cách nào giáo dục nó cho tốt.

Chị em hai người từ nhỏ đã được giáo dục: không nên tin đàn ông, cũng bởi vì vậy, trong tiềm thức hoặc nhiều hoặc ít đối với đàn ông có mấy phần đề phòng. Mà bởi vì tuổi thơ có vô số gã đàn ông không ngừng lừa gạt tiền bạc của mẹ nên Ngạc Nhi còn có địch ý với đàn ông. Một năm nay, trên tay Ngạc Nhi có số tiền khá lớn không rõ từ đâu. Nhìn bộ dáng đắc ý của Ngạc Nhi có lẽ là dùng phương pháp nào đó từ trên thân đàn ông lừa gạt được.

Mật Nhi không biết nên mở miệng hỏi thăm thế nào? Nhưng trong lòng cô biết, em gái luôn bốc đồng này căn bản sẽ không nghe lời của cô. Còn nữa, thân là gái quán rượu, cô có tư cách gì để khiển trách em mình?

“Chị à, em có nghe nói một chút về chuyện của chị.” Ngạc Nhi cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, từ trong túi xách lấy ra cơm hộp, bắt đầu ăn. Chuẩn tắc lớn nhất của họ là tiết kiệm, hai chị em đều sợ nghèo mà.

“Nghe nói, cách đây không lâu có một gã đại ca mới ra tù quấy rối ở chỗ chị, kết quả bị người ta đánh cho sưng mặt sưng mũi. Em nghe mấy người kia nói, người nọ vì chị mà ra mặt !”

“Anh ấy chỉ nhìn không vừa mắt, nên mới cứu chị.” Mật Nhi hơi hột nói nhưng khuôn mặt đã tẩy trang có chút không được tự nhiên.

“Vậy sao? Em chỉ muốn hỏi một chút, gã đàn ông kia có quyền thế gì sẽ vì gái quán rượu mà ra mặt, gã là anh hùng hay kẻ ngốc? Nếu là một gã đầu dê bụng sói thì để em! Em bảo đảm có thể ép khô đến một xu cuối cùng trong ví gã.” Ngạc Nhi cắn đầu gà đem chuyện lừa gạt tiền bạc nói ra như là chuyện bình thường nhất.

“Không.” Mật Nhi vội vàng quay đầu lại khẩn trương nhìn em gái.

Không biết tại sao, khi em gái vừa nhắc đến chuyện xuống tay với Lôi Đình thì cô sẽ không tự chủ được mà khản trương. Không phải gã đàn ông nào cũng giống nhau sao? Cô không nên tin tưởng đàn ông, nhưng vì sao lại lo lắng cho anh?

“Không?” Ngạc Nhi nheo mắt lại, cầm chiếc đũa dao động trước mặt chị gái “Chị vì người đàn ông kia mà khản trương thành ra như vậy, sẽ không phải thật tâm với gã chứ? Tốt nhất là chị nên cầu nguyện, đừng gặp lại gã lần nữa, nếu không, chị khó thoát một kiếp rồi.” Cô giải quyết xong cơm, vỗ vỗ chiếc váy dài, lững thững đi ra ngoài. “Được rồi! Tối nay em sẽ không về, khi chị về nhà có thể khóa cửa lại.” Cô thuận miệng nói xong, bước ra khỏi quán rượu.

Đây là thói quen của hai chị em, lớp học chính của Ngạc Nhi là ban đêm sau khi tan học thì đúng lúc Mật Nhi tan việc. Chị em luôn thế, một người tẩy trang, một người ăn đồ ăn nhanh. Trò chuyện đủ loại sau đó cùng về nhà. Chỉ là gần đây, Ngạc Nhi có hơi nhiều chuyện, bình thường sau khi ăn xong sẽ không thấy bóng người.

Mật Nhi sửa sang lại quần áo, không có mỹ phẩm, cô lại càng xinh đẹp thêm, có vẻ trắng trong thuần khiết.

“Mật Nhi?” Trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, Thẩm Hồng đi vào. Trong tay ả bưng một chén giải rượu, thân mật đi đến bên cạnh Mật Nhi, vỗ vỗ bả vai, thương tiếc nhìn mặt của cô.

“Mama, có chuyện gì sao?” Mật Nhi hỏi thăm, mơ hồ cảm giác được ánh mắt của đối phương có chút không đúng, nhưng bất đồng chỗ nào, thì cô không nói ra được.

“Không có gì, không có gì, chẳng qua là tới thăm em một chút.” Thẩm Hồng cẩn thận nhìn mặt của Mật Nhi, sau đó hài lòng gật đầu một cái. “Vết thương trên mặt em đỡ lên chút nào chưa? Chị rất quan tâm nhưng phần son che lại nên chị không biết em đã khỏi hẳn chưa?”

“Dùng nước đá chườm mấy ngày đã không sao.” Mật Nhi đơn giản nói, dọn dẹp quần áo, đem cảm giác kỳ dị trong lòng đẩy ra. Cô làm việc ở chỗ này mấy năm, Thẩm Hồng chưa từng hại cô, thậm chí còn bảo vệ cô, cô không nên hoài nghi Thẩm Hồng mới đúng.

Thẩm Hồng nâng mặt của Mật Nhi lên, giống như là xem hàng hóa, cẩn thận chu đáo: “Nhìn gương mặt em kìa, càng lúc càng xinh đẹp. Ban đầu gặp em, tuy vừa gây lại vừa tiêu tụy nhưng mà chị lại liếc mắt đã nhìn ra em là người đẹp. Không nghĩ tới, nháy mắt vài cái đã nhiều năm như vậy trôi qua rồi.” Á cảm thán nói, thoáng qua trong mắt một chút thương hại nhưng nhanh chóng bị sự tham lam che mất.

“Đúng vậy, đã nhiều năm.” Mật Nhi nhỏ nhẹ đáp, nhớ tới những năm qua bị bao gã đàn ông xem như đồ chơi, tới khi nào mới có thể kết thúc?

“Này, đừng nghĩ nhiều như vậy. Chén canh này là chị bảo phòng bếp nấu. Chị biết em không uống được rượu mà đêm nay lại uống quá nhiều sợ em đi trên đường nguy hiểm nên uống chút canh để tỉnh rượu.” Thẩm Hồng đem canh nóng đưa cho Mật Nhi.

Mật Nhi không nghi ngờ gì bưng canh nóng lên miệng nuốt xuống vài hớp canh sau đó mới từ từ cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Cô kinh hoảng ngẩng đầu lên lại cảm thấy tứ chi như nhũn ra, cả giọng nói cũng không phát ra được. Canh nóng trượt vào trong cổ khiến thân thể cô trở nên mềm yếu. Cô thở hổn hển, hơi sức trong chớp mắt biến mất, cũng không nâng nổi chén canh, chén canh rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Trong súp kia có những thứ khác khiến người uống vào mềm yếu vô lực. Cô mới uống vài hớp, trước mắt đã đen kịt, toàn thân suy yếu.

Tại sao có thể như vậy? Cô đã tin tưởng Thẩm Hồng thế mà.

“Em gái, em đừng trách chị!” Thẩm Hồng thương hại nói, đưa tay vuốt mặt của Mật Nhi, thái độ giống như là một người mẹ hiền lành nhưng lại làm ra chuyện đáng sợ nhất.

Thẩm Hồng sớm biết sẽ có một ngày như thế này. Sẽ có người hô giá cao làm bà thèm thuồng đem Mật Nhi bán đi. Bà sớm biết sẽ có một ngày bà đem Mật Nhi đẩy vào trong ngực đàn ông. Chẳng qua là vào thời khắc này, khi thấy Mật Nhi không nói gì, ánh mắt thống khổ nhìn bà trong lòng có chút thương cảm.

Lúc này, ngoài cửa có gã đàn ông hỏi đầu xông vào, khăn trương ghé đầu nhìn.

“Như thế nào? Cô ta đã uống thuốc rồi sao?” Quản lý Trần hỏi, nhìn thấy Mật Nhi ngã xuống trên đất thì lộ ra vẻ mặt hài lòng.

“Thuốc này sẽ không làm cô ấy bị thương chứ?” Thẩm Hồng hỏi, còn có một chút lương tâm. Dù sao Mật Nhi cũng trưởng thành dưới mắt bà, những năm gần đây cũng giúp bà kiếm không ít tiền.

“Dĩ nhiên sẽ không làm tổn thương cô ta, tôi còn chờ đưa nó đi mà, sao lại ngốc đến mức thương tổn nó bằng thuốc được? Những thứ thuốc này chỉ làm tứ chi vô lực, hỗn loạn mà thôi.” Quản lý Trần không nhin được nói. Lại lấy ra một gói thuốc bột từ trong túi, rót vào ly nước, đưa tay bưng cho Thẩm Hồng “Đút cho nó một ly này nữa.”

“Đây là cái gì?” Thẩm Hồng nhận lấy chén nước, thấp thỏm hỏi.

“Khiến nó dễ dàng sống qua tối nay.” Quản lý Trần đơn giản vừa giải thích vừa khăn trương nhìn về phía cửa “Nhanh lên, chúng ta nhất định phải lập tức đem nó ra ngoài.”

“Mama, đừng. . . .” Mật Nhi giùng giàng nhưng bóng tối lại vẫn vô tình từ từ bao phủ cô. Cô mềm yếu mà không có chút sức lực nào chỉ có thể thở hổn hển dùng hơi sức còn lại cầu khẩn.

“Mật Nhi, ngoan, uống vào, thuốc này sẽ giúp em.” Thẩm Hồng hung ác nâng lòng dạ nói, đem chén nước để bên môi Mật Nhi, buộc cô uống vào.

Mật Nhi vô lực giãy giụa, cô mềm yếu quơ tay quơ chân, trước khi lâm vào tình trạng mê man cô mơ hồ biết được ngênh đón mình là một số mạng đáng sợ.

Làm trong khách sạn nhiều năm, cô cũng từng nghe qua lời đồn đãi về chuyện này, nghe nói khách rượu thông đồng với mama bỏ thuốc mê vào những cô gái không hợp tác. Nhưng đã nhiều năm như vậy, cô thủy chung vẫn tin tưởng Thẩm Hồng cho rằng sẽ không xảy ra loại chuyện như vậy. . . .

Chẳng qua là, Mật Nhi quá mức đơn thuần, tín nhiệm của cô khiến cô khinh địch không phát hiện người này tính tình quá tham lam mới có thể ngày ngốc uống chén canh kia.

Thẩm Hồng than thở, sờ sờ mặt Mật Nhi đang ngủ mê man. Trong lòng rất cuộc có chút không đành.

“Bà than thở cái gì? Sao không nhìn đến vẻ mặt Mật Nhi cùng người nọ nhìn nhau chứng minh bọn họ đã lưu lại ấn tượng tốt cho đối phương rồi. Người kia ưu tú như vậy, nói không chừng sẽ vừa giúp chúng ta vừa giúp Mật Nhi.” Quản lý Trần lừa mình dối người nói, sau đó liền ôm lấy Mật Nhi đã được quán lại bằng cái chân đi ra ngoài.

Cửa sau của khách sạn đã có xe đang đợi. Quản lý Trần lên xe rất nhanh mang theo Mật Nhi hôn mê bất tỉnh đi mất.

Thẩm Hồng đứng ở cửa sau khách sạn, trong lòng không đành. Nhìn một hồi lâu, bà mới nhanh chóng xoay người trở vào bên trong khách sạn.

Hiện tại lương tâm của bà đang trách móc nặng nề. Có lẽ đi đếm số tiền lớn mà quản lý Trần cho bà thì sự đau đớn trong lòng có thể vơi đi chút ít.

Tổng công ty “Tập đoàn Thái Vĩ”, đêm khuya rất yên tĩnh .

Tiếng bước chân trầm ổn chậm chạp từ tầng một đi đến tầng cao nhất. Sau đó đi vào phòng làm việc dành riêng cho cán bộ cao cấp.

Ánh đèn sáng lên, phòng lớn như thế lại có đủ tiện nghi, Lôi Đình tùy ý cởi áo, đem súng đặt trên mặt bàn, xoay người, bắt đầu tập bài võ từ quân đội.

Sau một hồi lâu, thân thể trắng kiện đã dính đầy mồ hôi. Anh ngừng luyện tập, bấp thịch ngấm đen tích chứa năng lượng làm người ta chắc lưỡi hít hà.

5. Chương 5

Đột nhiên, thân thể của anh căng thẳng, tầm mắt sắc bén dời về phía cánh cửa dày cộm nặng nề được đặc chế từ thủy tinh.

“Là ai?” Anh cúi kính hỏi.

Vào giờ tan việc, bên trong công ty không nên có bất kỳ người nào mới đúng. Trong nháy mắt bóng dáng của anh chợt ló nấp lấy súng trên bàn thận trọng nhắm ngay ngoài cửa. Thân hình cao lớn căng thẳng, biểu hiện của việc anh tùy thời có thể nổ súng, tư thế kia giống như đang sẵn dĩ thủ.

Cánh cửa mở ra, quản lý Trần sắc mặt tái nhợt ôm một cái chăn bông đứng ở nơi đó.

“Lôi...Lôi Đình tiên sinh!” Quản lý Trần ấp a ấp úng nói, lấy dũng khí chậm chạp tiến lên mấy bước đem chăn bông đặt trên ghế sofa.

Lôi Đình nhếch mày rậm, xem một chút chăn bông trên ghế sa lon “ông sợ tôi cảm lạnh đặc biệt giúp tôi lấy thêm một cái chăn bông tới sao?” Anh nhạo báng hỏi, thả súng trong tay.

Ở khách sạn đầm đá một hồi, anh cũng chưa từng nhìn quản lý Trần. Cán bộ cao cấp đã nắm giữ đầy đủ chứng cứ chứng minh quản lý Trần lợi dụng chức vụ, đòi tiền hoa hồng của nhà máy hiệu buôn bên trong khách sạn. Tổng giám đốc của “Tập đoàn Thái Vĩ”- Đường Bá Vũ không chịu được loại ăn chặn này đã hạ lệnh ột trong số cán bộ cao cấp bắt đầu điều tra. Cho tới bây giờ, chuyện đã không liên quan tới Lôi Đình.

“Đúng vậy, tôi là sợ Lôi Đình tiên sinh cảm lạnh mới đem chăn bông giúp ngài giữ ấm.” Quản lý Trần nói, đáy mắt đều là thần sắc mập mờ.

Gã tự biết mình khó thoát khỏi bị điều tra chỉ có thể xuất tuyệt chiêu cuối cùng. Tốn một món tiền lớn mua chuộc Thẩm Hồng đem Lãnh Mật Nhi làm quà tặng đưa cho Lôi Đình.

Quản lý Trần biết mấy cán bộ cao cấp đối với tổng giám đốc Đường Bá Vũ cực kì trung thành. Nhưng anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi lúc trước Lôi Đình cùng Lãnh Mật Nhi gặp mặt tựa hồ có mấy phần ý tứ đối với đối phương. Vì vậy, gã tự cho là thông minh đem Lãnh Mật Nhi đưa tới chỗ ở của Lôi Đình. Gã hi vọng Lôi Đình có thể để ý tới gã, thay gã che dấu những chứng cứ phạm tội kia.

Mặc dù mua Lãnh Mật Nhi tốn một số tiền lớn nhưng nếu có thể tránh thoát đại họa lần này, tiếp tục làm trong “tập đoàn Thái Vĩ”, tốn nhiều hơn nữa đều đáng giá.

“Tập đoàn Thái Vĩ” không ngừng phát triển kinh doanh, ông chỉ muốn bảo vệ chỗ ngồi này.

“Vậy thì mời Lôi Đình tiên sinh “hưởng dụng”, tôi đi trước một bước.” Quản lý Trần nói xong, liền lau mồ hôi lạnh, chạy thật nhanh ra khỏi phòng làm việc dành riêng cho cán bộ cao cấp.

Hưởng dụng?

Lôi Đình bởi vì quản lý Trần dùng từ mà cau mày. Anh đi đến bên sofa vén lên chiếc chăn bông dày cộm nhìn thấy Lãnh Mật Nhi trong chăn bông.

Mồ hôi thấm ướt tóc và quần áo của cô khiến cô giống như chìm trong nước. Vì thiếu không khí nên hô hấp của cô có chút gấp gáp, khuôn mặt trắng trong thuần khiết đỏ ửng.

“Đáng chết!” Lôi Đình thấp giọng mắng, cuối cùng hiểu ra quản lý Trần đang giở trò quỷ gì.

Anh tự tay vỗ nhẹ mặt của Mật Nhi, cẩn thận phát hiện vết sưng đỏ trên mặt cô đã giảm bớt. Không có phần son che khuất, mặt trắng trong thuần khiết xinh đẹp động lòng cơ hồ làm anh nhìn đến nổi mắt choáng váng.

Cô nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài giống như hai chiếc quạt. Mồ hôi thấm ướt y phục khiến tư thái càng thêm bất mắt. Áo sơ mi mỏng mạc bằng tơ mỏng trở nên mờ nhạt dán chặt lấy da thịt của cô có thể nhìn thấy được phần đầy đặn bị áo ngực che khuất. Mà vậy, được vén đến trên đùi một đôi chân thon dài đủ khiến người ta mất đi lý trí không hề phòng bị mà bại lộ dưới ánh mắt anh.

Anh hít sâu mấy cái. Nhiều năm qua, sự cẩn thận khiến anh miễn cưỡng duy trì lý trí nhìn kỹ cô một hồi lâu, anh thử gọi cô. Tay của anh rơi vào trên mặt cô dùng lực nhẹ nhàng làm cô từ từ tỉnh lại, lông mi nhẹ nhàng chớp.

Mật Nhi chậm rãi mở mắt, một đôi mắt xinh đẹp mông lung mà khôn hoặc. Cô không biết gì đến chuyện bị chặn bông gói lại càng không biết tại sao lại nhìn thấy anh? Chẳng qua là, khi nhìn thấy anh, khuôn mặt trắng trong thuần khiết nở nụ cười. Đó là nụ cười chân thành từ sâu trong nội tâm phát ra.

Mật Nhi cười đến mềm mại, đáng yêu, đa tình, cô lười biếng vươn tay vòng quanh cổ anh, nụ cười càng sâu hơn.

“Ừm!” Cô nhỏ giọng nói, đôi tay lướt qua cổ Lôi Đình.

Cảm giác chạm vào anh thật tốt, da thịt trơn nhẵn mà ấm áp khiến tay cô không nhịn được mà lưu luyến trên người anh. Đây là lần đầu tiên cô chủ động muốn chạm vào đàn ông. Làm trong khách sạn mấy năm, những gã đàn ông kia làm cô cảm thấy nôn mửa nhưng ngay khi gặp anh, cô chỉ cảm thấy mình trở nên thật kỳ quái.

Anh cùng với những gã đàn ông kia bất đồng. Ít nhất anh còn coi cô như là một con người mà không phải là một món đồ chơi xinh đẹp.

“Lôi Đình, em rất nhớ anh.” Cô gọi tên của anh, trung thực thừa nhận, không chút nào biết thẹn thùng nói.

Lãnh Mật Nhi cho rằng mình đang nằm mộng mơ một giấc mơ đẹp. Thân thể của cô cùng thần trí đều lơ lửng bởi vì nhìn thấy anh mà vui sướng. Trong máu cô chảy qua khát vọng nóng rực, cô chưa từng cảm nhận được loại nhu cầu này, chỉ cảm thấy nóng, cảm thấy trống không, đôi tay không thể rời bỏ thân thể của anh giống như là chỉ cần chạm tới anh sẽ cảm thấy khá hơn một chút.

Được hiệu trong cơ thể cô phát tác khiến thần trí cô mơ hồ cho đây là một giấc mộng. Sự căng thẳng cùng kháng cự của phái nữ đều biến mất, cô chỉ biết mình không muốn rời xa anh.

Thuận theo bản năng, Mật Nhi ôm lấy cổ Lôi Đình theo trực giác mà nghĩ muốn gần gũi anh.

Thân thể của cô nóng quá mà da thịt của anh có thể mang cho cô chút mát mẻ. Cô càng không ngừng lấy gương mặt ma sát vào lồng ngực của anh giống như mèo nhỏ đang chờ đợi được người chủ thương yêu. Mái tóc dài của cô lướt qua da thịt anh nhìn như vô tình nhưng lại hấp dẫn vạn phần.

“Cô uống say à?” thân thể Lôi Đình cứng ngắc, anh cố gắng kìm nén. Cẩn thận nghĩ anh không nghĩ thấy bất kỳ mùi rượu nào trên người cô. Trên thân thể mềm mại chỉ có nhận nhận mùi thơm đặc biệt.

Anh mặc cho cô dùng cử chỉ thân mật mạo phạm mình, thân hình cao lớn cứng ngắc bất động. Khi cô đến gần, một đôi bàn nóng bỏng chạy trên người anh. Theo bản năng, anh cũng cảm nhận được sự đói khát của bản thân.

Cô là cô gái xinh đẹp mà anh chỉ là một gã đàn ông bình thường. Khi cô cam tâm tình nguyện ôm ấp yêu thương mà chạm vào anh thì anh nhất quyết cần rằng mới có thể khắc chế xúc động muốn đè cô dưới thân. Cho tới giờ khắc này, anh mới biết từ khi gặp cô tại khách sạn, hình ảnh của cô liền in lại trong lòng anh. Anh mới biết anh cũng muốn cô muốn đến thân thể phát đau!

Từ khi có trí nhớ tới nay, anh chưa từng khát vọng qua một người con gái nào như vậy. Mà giờ khắc này, cô đang nằm trong ngực của anh, mềm mại đáng yêu mà cam tâm tình nguyện, người đàn ông nào có thể chống cự loại hấp dẫn này được?

“Em không uống rượu.” Mật Nhi mỉm cười tựa vào lỗ tai anh mà nói hơi thở thơm tho lan ra. Cô nếm thử da thịt của anh, bị da thịt anh mê hoặc. Đôi tay ôm lấy cổ anh, thân hình nhỏ bé chui ra khỏi chặn bông nhào vào trong lòng anh.

Nóng quá, sao lại nóng như vậy? Lấy thân thể dán chặt trên người anh, cô nghĩ muốn tìm kiếm một chút cảm giác mát lạnh. Hai tay của cô ma sát lấy da thịt anh, tham luyến thân thể cao lớn cơ hồ nghĩ muốn dán anh vào xương mình. Cô không biết mình bị sao nữa, ngay cả trí óc cũng trở nên mơ hồ. Trong thân thể giống như có lửa khiến cô bị một cỗ đau đớn xa lạ hành hạ. Cái loại đau đớn này, tương tự như đói bụng nhưng so với đói bụng lại làm người ta khó có thể chịu đựng hơn.

Theo bản năng Mật Nhi biết, những cảm giác đối khác kia chỉ có anh mới có thể lấp đầy.

Cô hôn da thịt của anh, động tác có chút vụng về, không có bất kỳ kỹ xảo nào chỉ là muốn thân mật nhiều một chút. Nhưng cử chỉ không lưu loát ngược lại mang đến kích thích lớn hơn. Khi cô thè lưỡi khẽ liếm qua vành tai Lôi Đình thì thân thể của anh đột nhiên kịch liệt run rẩy. Hai tay Lôi Đình bỗng chốc nắm lấy eo thon của cô, ngăn cản cô tiến thêm một bước.

“Lôi Đình? Anh không thích em sao?” Cô khốn hoặc mở cặp mắt mông lung xinh đẹp nhìn anh không hiểu tại sao anh muốn ngăn cản cô?

“Anh thích em.” Anh cứng đờ nói còn đang dè dặt chính mình.

Mặc dù cô là quà tặng mà quản lý Trần đưa tới cửa. Cô nhiệt tình ôn thuận khiến anh vui mừng nhưng Lôi Đình mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng. Lý trí không ngừng nhắc nhở anh phản ứng của cô thật sự chênh lệch quá nhiều, khó có thể tưởng tượng được đêm đó cô trầm tĩnh như vậy nhưng lại trở nên nhiệt tình mà vội vàng như tối nay? Nhìn kỹ, bộ dáng kia lại không giống uống rượu say.

Hay. . . . bộ mặt trầm tĩnh lúc anh mới thấy chẳng qua là diễn trò, thật ra thì cô giỏi lường gạt đàn ông?

“Như vậy, hôn em.” khuôn mặt xinh đẹp của cô khẽ mỉm cười rực rỡ chủ động hôn lên môi anh, mềm mại mát mẻ, cái lưỡi thơm thừ quét tới quét lui trên môi anh.

Làm trong khách sạn nhiều năm, mặc dù chưa từng đụng chạm vào thân thể đàn ông nhưng cô biết giữa nam nữ thì sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng mà động tác của cô vẫn có vẻ ngây thơ. Mềm mại đáng yêu hấp dẫn cùng với cử chỉ ngây thơ lại tạo thành sức quyến rũ trí mạng nhất.

Lôi Đình nắm lấy eo thon của cô, nâng cô đến độ cao thích hợp khiến hai chân thon dài của cô gập sang hai bên. Cô trêu đùa đã quá phận không có người đàn ông nào có thể nhịn được hành hạ như thế này. Anh phát ra một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó đối bị động thành chủ động, đối khát bắt đầu “Hưởng dụng”.

Lưỡi của anh khẽ liếm lấy cánh môi mềm mại đỏ tươi, thừa dịp cô thở dốc thì thăm dò vào trong miệng ẩm áp ngọt ngào. Tay của anh chạy khắp thân thể mềm mại run run, cảm thụ dưới lớp quần áo là chiếc eo thon cùng với bộ ngực nở nang.

Mật Nhi có chút kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, đảo mắt đã bị anh kiểm chế trong ngực. Hai tay vòng quanh ở trên eo cô giống như kim sắt khiến cô căn bản không cách nào tránh thoát. Người kia cường tráng mà cô lại nhu nhược nhưng hai người phối hợp lại không chê vào đâu được. Thân thể cao lớn cùng nhỏ bé không có bất kỳ khe hở nào.

Nụ hôn của anh kéo dài làm cho cô chỉ có thể phát ra tiếng rên mơ hồ. Hai tay của cô miễn cưỡng bầu vịu lấy bờ vai anh cảm nhận bàn tay anh chạm chập chen vào trong quần áo ướt mồ hôi dễ dàng đẩy chiếc áo ngực lên cầm lấy phần đầy đặn trước ngực, ngón tay cái thô bạo vuốt ve Bội Lôi trước ngực. Đột nhiên lóe lên khoái cảm kịch liệt do anh dùng ngón tay chui vào cơ thể làm cô phát ra tiếng rên yêu kiều.

Vì anh chạm vào mà trợn to hai mắt, vì thở gấp mà môi son khẽ mở làm lưỡi của anh thừa cơ xông lên, quấy lên vị ngọt trong miệng cô, ám chỉ ý đồ của anh.

Mật Nhi có thể cảm giác được, cách áo, dục vọng cứng rắn của anh chống đỡ giữa hai chân, chẳng những ma sát nhẹ nhàng, thậm chí lặp lại đụng chạm vào nơi mềm mại nhất của cô, tầm mắt sắc bén nhìn chăm chăm phản ứng của cô mà cô chỉ có thể mềm mại thở hổn hển.

Anh rất ít khi vọng động mà thiếu hụt lý trí như vậy. Một loại xung động tương tự như hủy diệt đem lý trí ném đến chín tầng mây. Anh căn bản không cách nào suy nghĩ, chẳng qua là điên cuồng nghĩ muốn đoạt lấy cô gái xinh đẹp này cùng cô trắng đêm triền miên.

Lôi Đình không phải là loại quân tử gì, anh là đàn ông chính hiệu, sao có thể từ chối người đẹp trong ngực? Cô là “Quà tặng” mà quản lý Trần đưa lên, có lẽ trước đó cũng nhận không ít tiền bạc mới có thể “Biểu diễn” như thế. Cô đã tình thi tới xin nguyên, như vậy anh cũng không cần khách khí nữa.

Khóe miệng nở nụ cười thuộc về phái mạnh, Lôi Đình một tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của Mật Nhi đi đến phòng làm việc riêng của mình.

Thân ảnh cao lớn ôm lấy Mật Nhi, dưới ánh đèn âm u, bóng dáng của hai người kết làm một thể ám chỉ tương lai đầy dây dưa.

6. Chương 6

Tầng cao nhất của “Tập đoàn Thái Vĩ” tại phòng làm việc riêng cho cán bộ cao cấp. Những người không có nhiệm vụ gì thì cấm tiến vào. Mặc dù ngoài mặt gọi là phòng làm việc nhưng thật ra trong phòng còn có thêm phòng ngủ, phòng tắm, tương tự như nhà ở cấp cao. Chẳng qua là phần lớn mấy cán bộ cao cấp có sở trường riêng, thời gian ở căn phòng này cũng khá ít.

Bởi vì phụ trách an ninh cho “Tập đoàn Thái Vĩ”, Lôi Đình là cán bộ cao cấp duy nhất ở bên trong tòa nhà này. Anh vào đây ở khiến bọn gián điệp buôn bán cảm như hèn, hoàn toàn không dám qua mặt Lôi Đình một bước. Ở nơi này, đại danh của anh không ai không biết, tất cả mọi người đều hiểu chọc vào anh, chính là tìm đường chết.

Đây là phòng ngủ thuộc về Lôi Đình, có đặc hữu phong cách của anh, đồ dùng đơn giản mà thực dụng, không chút xa hoa bài biện, phong cách trang hoàng nguội lạnh ám chỉ tính cách trầm ổn cũng ám hiệu anh không phải người dễ thỏa hiệp.

Nằm trên giường, Mật Nhi vẫn chìm sâu trong thuốc kích dục, chậm rãi đem tầm mắt đặt lên trên mặt người đàn ông, hai tay của cô vẫn vịn thật chặt vai anh thậm chí đầu ngón tay cào vào trong da thịt anh. Cô hô nhỏ một tiếng, vội vàng buông tay ra khi nhìn thấy trên da thịt ngăm đen có dấu tay màu đỏ sậm cùng với dấu vết móng tay lưu lại.

“Thật xin lỗi.” Cô hốt hoảng xin lỗi, khi cô nhìn thấy anh duỗi tay ra thì theo trực giác nhắm chặt con ngươi lại.

Phản ứng của cô khiến Lôi Đình nhú mào, bộ dáng sợ hãi kia giống như sợ anh sẽ ra tay đánh cô. Đó cũng không phải là giả mà là e ngại. Xem ra trong khoảng thời gian này, cô cũng sống không tốt lắm. Mặc dù có vẻ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng cuối cùng chỉ là gái điếm, đàn ông say rượu làm sao biết thương hương tiếc ngọc?

Tay Lôi Đình rơi vào trên mặt cô, sờ da thịt mịn như tơ lụa “Đừng nói xin lỗi, đây chỉ là chứng cứ cho sự nhiệt tình của cô, đại biểu cho việc tôi có thể làm cô vui vẻ.” Khó có được nụ cười đầy nam tính, anh nhìn từ trên cao xuống, tầm mắt nhìn Mật Nhi nằm ngửa trên chăn mềm. Anh vì vẻ đẹp của cô mà sợ hãi than thở.

Ánh mắt Lôi Đình nóng rực giống như ngọn lửa, đói khát nhìn thân thể cô không buông tha bất kỳ chỗ nào, ánh mắt nóng bỏng lướt qua thân thể mềm mại ấy.

“Đừng. đừng nhìn.” Cô thấy ánh mắt anh tựa như dã thú mà hốt hoảng, trong nháy mắt, sự e dè của phái nữ chiến thắng xuân được kia, cô thử che mình lại nhưng bị anh ngăn cản.

“Bây giờ xấu hổ không phải đã quá muộn sao?” Môi của anh theo cổ hờn trả lại đến bên tai cô, hơi thở nóng rực thổi lật phất trong tai.

Mật Nhi cắn chặt môi, cảm giác đau đớn khiến thần trí hỗn loạn hơi thanh tỉnh một chút. Cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, Nhưng mà lại không biết không đúng chỗ nào? Cùng người mình yêu triền miên, là chuyện cực kỳ bình thường.

Huống chi, cho dù hôm nay cô muốn phản kháng Lôi Đình cũng sẽ không để cô rời đi, anh đã bị cô trêu đùa đến không cách nào tự tiết chế được. Cho dù trời có sập xuống cũng không thể ngăn cản anh đoạt lấy cô gái quán rượu xinh đẹp này.

“Không, không phải vậy, có cái gì đó không đúng, anh để cho em suy nghĩ một chút.” Mật Nhi dùng sức cắn môi, thân thể vì được hiệu mà khát vọng đến run rẩy, cô không cách nào suy nghĩ quá lâu,

thứ thuốc kia xơi tái năng lực tự hồi mà môi của anh, tay của anh đang chạy khắp cơ thể.

“Tôi sẽ cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng là, có lẽ đã muộn khi trời sáng.” Anh nhanh chóng cự tuyệt, trong mắt có chút lãnh khốc.

Lôi Đình cực độ không nhịn được, lầm tưởng cô bây giờ chần chờ khôn hoặc cũng chỉ là xài mưu mô quỷ quái mà thôi. Anh cũng sớm đã bị trêu ghẹo đến vô pháp khắc chế mà cô lại vẫn còn cố làm ra vẻ.

“Đêm này mới bắt đầu, mà cô đã nhận tiền thì hãy cố phục vụ tôi.” Anh vô tình nói, kéo thân thể của cô xuống dùng thân thể cao lớn áp chế phản kháng của cô.

Mật Nhi phát ra tiếng thét nhỏ nhỏ, đôi tay không tự chủ được ôm lấy thân thể của anh. Cô theo bản năng mà muốn anh, người đàn ông ưu tú như vậy cô gái nào có thể không hâm mộ? Mị thuốc khiến đạo đức cô nơi lỏng khiến cô trở nên thiết tha mà không biết xấu hổ nhưng trong góc khuất nội tâm, hoặc giả cô cũng khát vọng anh.

“Đừng giả bộ thanh thuần, càng giả bộ tôi càng kính phục cô, đây là việc thường ngày đối với cô như việc ăn cơm hằng ngày nhỉ.” Lôi Đình tàn nhẫn nói. Không biết tại sao, chỉ cần nhớ tới cô nguyện ý vì tiền bạc bán thân thể mình cho đàn ông, trong lòng anh liền cực kì tức giận.

“Chuyện này càng nhanh kết thúc càng tốt.” Anh vội vã nói.

Ả đàn bà này quá mức đáng sợ, anh không thể cho phép cô đến cạnh anh lần nữa.

Mật Nhi không biết anh đang nói những gì chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh, bộ dáng kia giống như là thần phục. Cô dùng sự tín nhiệm nhìn anh, dù sao anh từng cứu cô trong hoàn cảnh nguy hiểm nhất, cô toàn tâm tín nhiệm anh ——

“A ——” bị một loại đau đớn xé rách khiến Mật Nhi liên tiếp hít sâu, đôi mắt xinh đẹp bởi vì đau đớn mà tràn đầy nước mắt, cô khôn hoặc lại không hiểu, thở dốc nhìn anh. Không phải anh vẫn đối với cô rất tốt sao? Tại sao bây giờ lại làm cô đau đớn như vậy?

Anh nhìn cô hết sức dịu dàng mà không suy nghĩ tiếp, dục vọng nhần nhin quá lâu vào thời khắc này gào thét phải lấy được thỏa mãn.

Đầu tiên là Mật Nhi giùng giàng nhưng nhỏ bé yếu ớt như cô làm sao có thể tránh thoát sự kiềm chế của anh? Ban đầu đau đớn xé rách biến mất rất nhanh mà mị thuốc trong cơ thể khiến cô phản ứng theo bản năng.

Mật Nhi thử di động thân thể nhưng bị anh đè nên không cách nào dịch chuyển. Cô thất bại khê rên, ánh mắt sương mù, môi đỏ mọng hé mở, cô khẩn cầu nhìn anh, không hiểu tại sao anh muốn lựa chọn dừng lại vào thời khắc này?

“Xin anh.” giọng nói mềm mại cầu khẩn.

“Xin tôi cái gì?”

“Không!” Mật Nhi phát ra tiếng rên nhỏ như mèo, nước mắt đã trượt xuống. Cô khó chịu giùng giàng, thân thể kịch liệt run rẩy giống như kẻ nghiện đang thiếu thuốc “Em không biết. xin anh. xin anh. em không biết.” Cô lắc đầu, bắt đầu khóc thút thít, tóc đen xòa giữa hai thân thể trần truồng.

Lôi Đình cắn răng, nhìn thấy nước mắt của cô thì đột nhiên muốn hung hăng đá mình một cái. Chẳng qua là hành động của nam nữ mà cô lại khóc thút thít khiến anh cảm giác mình là một tên khôn kiếp.

Anh bị cô mê hoặc thật sâu, cho dù có bị ảnh hưởng hoặc khống chế cũng được, giờ khắc này, anh không thể suy nghĩ gì thêm!

“Nhìn tôi, cô chỉ có thể nhìn tôi, không được nhắm mắt lại.” Lôi Đình chuyên chế nói. ơ

7. Chương 7

Ánh mặt trời xuyên qua tấm thủy tinh đặc chế, giảm thấp nhiệt độ nóng bỏng nhưng vẫn chiếu một tia ánh sáng vào phòng. Trong phòng ngủ, nhiệt độ vừa phải mà thoải mái, chẳng qua là đắp một chăn mỏng liền đủ sưởi ấm. Tòa nhà “Tập đoàn Thái Vi” bắt đầu công việc bận rộn ngày qua ngày, đông đảo nhân viên tiến vào trong đại sảnh, vì đây là nơi các tin tức tài chính quốc gia trao đổi lẫn nhau.

Phòng ngủ có thiết bị cách âm thật tốt, ngăn cản tất cả tiếng ồn ào nhịp sống của ngày mới, chỉ có tiếng hít thở vững vàng vang lên.

Một hơi thở xa lạ khiến Mật Nhi chậm rãi tỉnh lại. Mùi hương kia hết sức xa lạ, cô chưa bao giờ ngửi qua, giống như là cô đang tựa vào trên người kia mà ngủ say, cả đêm nghe tiếng tim đập của anh.

Ánh mắt của cô vẫn đóng chặt như cũ. Không mở hai mắt ra nhưng trực giác cho cô biết. Cô chỉ cảm thấy mệt quá, toàn thân bủn rủn vô lực, tất cả hơi sức cũng bị nghiền ép sạch, cô thậm chí không có hơi sức mở mắt.

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Đầu óc của cô rối loạn tới cực điểm, rất nhiều đoạn kí ức ngắn thoáng qua, mà thân thể mệt mỏi cùng với cảm giác kỳ quái lại khiến cô không cách nào tập trung tinh thần. Cô nhẹ nhàng di động ngón tay, lại phát hiện dưới bàn tay mình đụng chạm phải da thịt ấm áp trơn nhẵn.

Chẳng qua, đó không phải là da của cô.

Có người khác đang ở trên giường của cô, hơn nữa dùng mùi hương để phán đoán, đó là một —— gã đàn ông!

Sao cô lại ngủ chung giường với một người đàn ông? Sự thật này khiến cô sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại, trí nhớ trước khi hôn mê vào thời khắc này toàn bộ trở lại trong đầu.

Mật Nhi chấn kinh nhảy lên, cũng không quản toàn thân đau nhức, luống cuống tay chân té xuống giường. Khi té xuống giường, cô lạnh tay lạnh mắt kéo chăn mỏng xuống che giấu thân thể mềm mại trần truồng của mình.

Hầu như là cô vừa có động tác Lôi Đình cũng đã tỉnh. Tròng mắt sắc bén mở ra nhìn cô tái mặt té xuống giường, đôi tay còn nắm thật chặt chăn mỏng, đem thân thể hoàn mỹ che giấu. Chăn mỏng bao phủ toàn bộ, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chưa tỉnh lại hết.

“Bây giờ mới che lại không phải quá trễ rồi sao?” Anh chậm rãi hỏi, chống thân thể to lớn cao ngạo trên giường. Bởi vì chăn mỏng bị cô lấy đi nên bây giờ thân thể anh trần truồng nằm trên giường rộng lớn không mảnh vải che lấp, thân hình ngăm đen cao lớn tráng kiện trần đầy vết thương, nhìn có chút dọa người.

Ra giường, còn sót lại vết máu khô khốc, cực kỳ bắt mắt.

Tối hôm qua, khi phát hiện cô là xử nữ, anh cũng có khiếp sợ nhưng phản ứng của cô nhiệt tình cũng không giống phản ứng của xử nữ. Huống chi qua lại giữa chốn phồn hoa nhiều năm, thân là danh hoa gái rượu, sao có thể trong trắng được? Anh suy nghĩ một chút, có một khả năng đó là cô ta “vá màng trinh” dùng để lừa gạt khách.

Nếu như là khả năng khác, cô xác thực chưa từng có người đàn ông nào thì quản lý Trần đã dùng kế sách gì mới mua được cô làm “Quà tặng”.

Anh lơ đãng với thân thể trần truồng của mình, ngược lại thật tò mò cô tại sao sau khi tỉnh lại, lại có phản ứng kỳ quái này? Khuôn mặt tái nhợt cùng với hai tròng mắt thật to khiếp sợ giống như là không cách nào tiếp nhận sự thật hai người trần miên cả đêm. Đây quả thực không thể tưởng tượng nổi, tối hôm qua cô nhiệt tình ôn thuận như vậy, đáng yêu không chịu được.

“Chúng ta.” Mật Nhi nói không ra lời, nắm chặt chăn mỏng, đứng tại chỗ run rẩy. Tối hôm qua cô bị Thẩm Hồng hạ thuốc, những thứ thuốc kia khiến cô mơ mơ màng màng, căn bản không giữ được lí trí.

Hôm nay tỉnh lại, cô lại trần truồng ôm nhau cùng Lôi Đình, đêm qua mấy cái mộng cảnh kia làm cô đỏ bừng mặt, chẳng lẽ chuyện thực sự đã xảy ra? Sắc mặt cô tái nhợt, lui về phía sau thì nơi tư mật giữa hai chân còn có chút đau đớn chua xót, nhắc nhở hai người từng thân mật tiếp xúc.

Bóng đen khổng lồ bao phủ cô, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy anh giống như Chiến thần thời xưa đứng trước mặt. Cô kinh hoàng liên tiếp lui về phía sau lại trốn không thoát lòng bàn tay của anh, đảo mắt liền bị anh kéo vào trong ngực.

“Thế nào?” Anh nhủ mảy mòi, nhắc cầm cô lên, nhìn vào trong mắt cô hoang mang sợ hãi. Anh ôm lấy thân thể của cô trở lại trên giường.

Mật Nhi giùng giàng, hốt hoảng nghĩ muốn tránh thoát ngực anh. Tối hôm qua là một sai lầm, bởi vì những thứ thuốc không biết tên kia cô mới có thể làm ra những chuyện đáng sợ! Cô rất muốn giết chết mình, không thể tin được mình lại làm chuyện như vậy! Anh sẽ nghĩ gì về cô? Có cảm thấy cô giống một ả đàn bà vô sỉ hay không?

“Tối hôm qua là sai lầm, không đúng, buông tôi ra.” Cô mềm yếu nói, thân thể đụng chạm vào người phía sau, anh không tự chủ được mà nóng lên.

“Sai lầm? Cô nói hôm qua ư? Là tôi thỏa mãn cô một lần, hay là phá thân cô lần đầu? Hoặc là lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư? Cần tiếp tục mấy lần nữa không?” Lôi Đình nhếch miệng cười lạnh, đùa cợt tiến tới gần khuôn mặt cô, suy đoán cô có lẽ đang chơi kiểu lật mềm buộc chặt.

Cái loại gái quán rượu này rất là thông minh, thủ đoạn tuyệt đối sẽ khiến đàn ông cảm thấy mê đắm. Anh quyết định chơi tiếp cùng cô, nếu như cô muốn giả trang thành người vô tội đáng thương cũng được, chẳng qua là anh không có ý định thả cô. Cho dù trời đã sáng cô vẫn bị anh độc chiếm trong ngực.

“Không, xin anh đừng nói nữa.” trải qua rung động, Mật Nhi không cách nào nghe tiếp được. Mặc dù tối hôm qua cô thần trí mơ hồ nhưng đối với chuyện đã phát sinh vẫn nhớ rất rõ.

Mật Nhi giùng giàng, lại tránh không thoát ngực của anh. Cho dù được hiệu sau khi trời sáng thối lui, cô vẫn bị anh độc chiếm trong ngực, vẫn không tự chủ được nghiêng hợp với anh. Đêm qua cô có thể quy tội cho Thẩm Hồng vì hạ thuốc nhưng khi trời sáng cô vẫn không cách nào phản kháng anh được sao?

“Lôi tiên sinh, tôi có thể giải thích. Á—” Mật Nhi cuống quýt nói.

Tối hôm qua cô là cô gái mới biết mùi đời, thế nên không thể chống lại động tác phong lưu của anh?

“Mật Nhi, bây giờ nói cái gì cũng đều quá muộn, đừng đùa giỡn nữa, những trò chơi kia sẽ làm tôi chán ghét.” Anh không kiên nhẫn nói, đồng thời ra tay kéo chặn mỏng trên người cô “Cô phải biết rằng thứ tôi muốn vô cùng đơn giản, những trò chơi kia không có tác dụng với tôi.”

“Không.” Mật Nhi gấp đến độ sắp khóc lên, đầu của cô hỗn loạn. Mặc dù được hiệu thối lui nhưng anh “Công kích” khiến cô cơ hồ lại lâm vào trong tình dục, không thể tự kiềm chế.

Cô vô lực tranh đoạt chặn mỏng cùng anh, cuối cùng vẫn là mất đi thứ che đậy cuối cùng. Thân thể không tỳ vết xuất hiện trong tầm mắt anh, da thịt trắng như tuyết trải rộng dẫu vết đêm qua.

“Xin anh, tôi.” Cô nức nở, muốn khóc lên. Trong đầu nhớ lại đêm qua cô vẫn một mực khẩn cầu anh, chẳng qua là khẩn cầu hôm nay cùng tối hôm qua khác nhau một trời một vực “Đừng như vậy, tôi không có kinh nghiệm, tôi là xử nữ.” Cô cầu khẩn, mong anh sẽ dừng tay.

Mà Lôi Đình chẳng qua là nhếch mày, mắt từ trên cao nhìn xuống “Mật Nhi xinh đẹp, tôi biết rõ cô là xử nữ, là tôi phá thân cô, khiến cô trở thành phụ nữ.” Anh cúi đầu hôn cổ cô, cảm giác được cô run rẩy kịch liệt, trong ánh mắt hết sức hốt hoảng, giống như là sắp bị làm nhục vậy.

“Lôi tiên sinh.” Cô cắn môi, trong lòng sợ hãi.

“Lôi Đình.” Anh nói lại “Tôi nghĩ chúng ta đã đủ quen thuộc lẫn nhau, không cần phải dùng cái loại xưng hô lạnh nhạt như thế.”

Cô nhắm thật chặt hai mắt, không dám nhìn về mặt anh. Cô nhất thời không cách nào tiếp nhận mình đã mất đi tấm trình tiết đã giữ gìn bao năm. Ngay cả người đoạt đi trình tiết của cô, là Lôi Đình mà cô hâm mộ nhưng trong một đêm xảy ra nhiều chuyện như vậy, muốn cô có thể tiếp nhận hết sao?

Mặc dù làm việc nhiều năm trong chốn rượu hoa nhưng cô vẫn giữ mình trong sạch. Bản tính dịu dàng xấu hổ khiến cô cách xa đủ loại tình yêu nam nữ, mà bây giờ tất cả đột nhiên thay đổi. Cô bị anh phá thân, không thể nghi ngờ anh là người thầy ưu tú nhất, dạy cô tất cả những gì cô chưa trải qua.

Anh hôn cổ của cô, một tay nắm lấy đầy đà trước ngực, xoa lấy, khe vuốt ve, dưới ánh mặt trời, da thịt cô càng thêm trắng muốt xinh đẹp.

“Lôi tiên sinh, anh nhất định phải nghe tôi giải thích.” Mật Nhi thử dùng hi vọng cuối cùng, mơ hồ biết nếu không giải thích thì không có cơ hội nào nữa.

Cô biết trinh tiết đã mất thì không thể nào khôi phục lại nhưng cô nhất định phải giải thích với anh. Nói cho anh biết mình bị người khác hạ thuốc. Cô không cách nào nhận được khi để anh nghĩ mình là hàng hóa, triền miên với anh chỉ vì tiền bạc.

Không sai, cô cần tiền nhưng không nguyện ý vì tiền mà bán thân thể.

Mật Nhi thất kinh, không biết năng lượng từ đâu tới đột nhiên đẩy anh ra, lật người bầu vú lấy mép giường, dùng sức ôm chặt gối, đơn giản chỉ cần không chịu lật người. Cô khờ dại cho rằng như vậy có thể ngăn cản anh xâm phạm.

Đầu tiên là tròng mắt Lôi Đình trầm xuống. Hắn tức giận không chút nào giấu giếm, chẳng qua là nhìn thấy đường cong với phần lưng trơn bóng mà ưu nhã thì nụ cười tà mị khiến khuôn mặt vốn nghiêm khắc của anh trở nên nguy hiểm. Anh cúi người, lồng ngực to lớn ngăn chặn phần lưng của cô, đưa tay vén tóc cô lên, tựa vào bên tai cô nói nhỏ.

“Cô muốn như vậy? Có nhớ không? Tối hôm qua tôi đã dạy cô rồi.”

Mật Nhi trợn to hai mắt, một hồi lâu không thể hiểu anh đang nói những gì. Tối hôm qua anh dạy cô quá nhiều, mỗi một lần hồi tưởng lại đều đủ để ặt cô hồng lên vì xấu hổ. Cô đóng chặt mắt, cắn chặt lấy gối mềm mại, càng cố gắng bách mình đừng nghĩ thì những hồi ức kia càng rõ ràng.

Tay của anh, môi của anh, dục vọng của anh đều xuôi ngược trên người cô, cả đêm chưa từng dừng lại. . .

Hoan ái đi qua, trong không khí lưu lại hơi thở của bọn họ.

Mật Nhi run rẩy, thật lâu không cách nào thở bình thường được. Cô thậm chí không có hơi sức di động thân thể chỉ có thể mặc cho Lôi Đình ôm lấy mình, không hề phản kháng mà nằm trên ngực của anh. Khi nước mắt trượt xuống thì cô cũng không còn sức giơ tay lên lau.

Tay của anh đi tới bên cạnh gương mặt cô, lau những giọt nước mắt kia, nhú mày nhìn nước mắt dính trên tay “Tôi đã nói rất rõ ràng, đừng nghĩ chơi trò chơi gì nữa, những thủ đoạn giả dối đối với người khác thì có hiệu quả nhưng lại vô dụng với tôi. Đừng giả bộ đáng thương, tôi bỏ ra số tiền lớn tuyệt đối sẽ làm cô hài lòng.” Anh trầm giọng nói, cường bách mình đem chuyện tối qua thành một cuộc giao dịch.

Lôi Đình có thói quen dùng sự lạnh lùng để phong bế nội tâm, không cho phép mình tiếp tục quan tâm cô. Anh luôn luôn nguội lạnh, hơn nữa đi đâu cũng một mình, cho dù có quan hệ với người phụ nữ nào cũng chỉ do ham muốn trong chốc lát mà thôi. Cho dù người đó có đẹp cũng không thể khiến anh mất đi lý trí. Duy chỉ có Lãnh Mật Nhi, chẳng những đoạt đi tất cả lực chú ý của anh còn khiến anh giống như một thằng nhóc mới lớn không biết thoả mãn là gì, cả đêm không ngừng muốn cô.

8. Chương 8

Cô rất xinh đẹp, nhưng xinh đẹp cũng không phải nguyên nhân khiến anh mê đắm. Trên người cô có một sự đặc biệt khiến anh trầm mê thật sâu. Cho dù trong lòng không ngừng cảnh báo mình: cô chỉ là một gái

quán rượu giả bộ, tất cả sự kinh hoàng cùng nước mắt của cô đều là đang diễn trò. Nhưng mà, sâu trong nội tâm của anh vẫn thương tiếc cô rất nhiều.

Lôi Đình theo bản năng cảm thấy bất an, đối với người quanh năm lệ thuộc vào sự tỉnh táo mà nói. Bị một người khác làm tâm tình lay động, quả thật là một chuyện kinh khủng nhất.

“Bao nhiêu tiền?” thân thể Mật Nhi cứng ngắc, cô chậm chạp lật người, thân thể không tự chủ được run rẩy vì lời nói của anh mà trái tim băng giá tới cực điểm.

“Tối hôm qua cô “phục vụ” rất nhiệt tình. Tôi không biết quản lý Trần cho cô bao nhiêu nhưng tối hôm qua cô nhiệt tình mà đáng yêu khiến tôi hết sức hài lòng. Tôi là người thực tế, cho nên cô cứ ra giá đi.” Anh lạnh lùng nói xong, sau đó chậm chạp đứng dậy, thân hình cao lớn đi ra khỏi phòng ngủ đến phòng làm việc lấy tờ chi phiếu.

Mật Nhi trợn to hai mắt, cắn môi thật chặt, cho đến khi cánh anh đào tí mĩ bị hàm răng làm chảy máu.

Thì ra anh lại nghĩ cô như vậy. Cô giãy giụa cùng giải thích, trong mắt anh chẳng qua là thủ đoạn để lấy được nhiều tiền hơn. Hai tay của cô ôm thật chặt lấy mình. Đêm qua đã thành thói quen ôm ngực anh, hôm nay mất đi nhiệt độ trên người anh, sự rét lạnh do nội tâm thoát ra làm cô lạnh buốt.

Sắc mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, chẳng qua là trầm tĩnh nhìn anh, trong suốt trong tròng mắt không có bất kỳ oán hận chỉ có thống khổ thật sâu. Những thống khổ kia vây quanh sâu trong linh hồn cô.

Kể từ sau khi mẹ chết, cô tuổi còn trẻ liền xông vào chốn phồn hoa ong bướm đã sớm luyện thành phương pháp bảo vệ mình, trừ em gái Lãnh Ngạc Nhi, chưa từng có người đủ sức đến gần lòng của cô. Vậy mà, lần đầu cần thận mà then thùng đưa anh vào trong lòng, không nghĩ tới, anh lại hung hăng làm thương tổn cô.

Cô vẫn chờ mong cái gì? Cô không phải đã sớm luân lạc rồi sao? Cho dù có trình tiết thì thế nào? Người đàn ông đã đoạt lấy thân thể và trái tim cô hoàn toàn hủy bỏ tôn nghiêm của cô, chỉ đem cô thành kỹ nữ có thể giao dịch buôn bán.

“Nói cho tôi biết, cô muốn bao nhiêu?” Lôi Đình nâng cằm cô lên, nhìn thấy trong mắt cô bị thương tổn thống khổ thì lòng thoáng qua một hồi đau nhói.

Anh không phải quá mức quan tâm cô, bị cái loại gái quán rượu này xinh đẹp hấp dẫn chứ? Tại sao anh muốn quan tâm nỗi thống khổ của cô? Ngay cả những thứ đau thương kia, thâm trầm giống như vĩnh viễn không thể xóa mờ nhưng dù vậy cũng không liên quan đến anh!

Nếu như trong mắt cô có hận ý, anh hoặc giả còn có thể cảm thấy tốt hơn chút nhưng cô lại thủy chung duy trì vẻ mặt đau thương, môi thậm chí cười nhàn nhạt. Đó là nụ cười đau thương không có nửa điểm oán hận, chẳng qua là đau thương thật sâu.

Mật Nhi đau lòng không có cách nào hô hấp, ngay cả nước mắt cũng chảy không ra được. Ngay cả mình cũng không rõ, tại sao mình vẫn có thể mỉm cười? Cô không hận sự tàn nhẫn của anh, đây là vận mệnh của cô. Ngay từ lúc mẹ chết đi, cô bị buộc bước vào con đường phong trần thì nên nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này!

Cô chậm chạp đẩy thân thể anh ra, cứng đờ xuống giường tìm kiếm quần áo đêm qua bị bỏ xuống đi vào phòng tắm. Quần áo đã nhăn nhúm thành đoàn, cô chậm chạp vuốt thẳng, sau đó mặc từng chiếc một vào, mỗi một động tác đều thận trọng. Trong lòng có vết thương quá nghiêm trọng, nếu động tác quá mạnh sẽ làm cô cảm thấy càng đau.

Mật Nhi mặc quần áo tử tế, nhìn sắc mặt tái nhợt trong gương. Cô chậm chạp ra khỏi phòng tắm, đối mặt với anh lần nữa.

Lôi Đình nhếch miệng, không nói nửa câu. Trong lòng anh còn chút lý trí sót lại không để cho Mật Nhi tiếp tục đến gần tim anh. Giờ phút này nói ra miệng, tuyệt đối đều là câu chữ tàn nhẫn. Cũng không biết tại sao, nhìn thấy đôi mắt cô thì những lời nói kia đều ngừng lại.

“Lôi tiên sinh, bất luận anh tin hay không, tôi nhất định sẽ giải thích, hoặc giả anh sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng xin nghe tôi nói xong.” Mật Nhi lễ phép mà xa lánh nói, khuôn mặt tái nhợt không có bất kỳ biểu

hiện nào. Cô đứng tại chỗ, không dám đến gần anh, tầm mắt thậm chí không thèm nhìn tờ chi phiếu trên tay anh. Cho dù giờ phút này anh có cầm dao kiếm trên tay, chỉ sợ cũng không đủ thương người ta bằng tấm chi phiếu này được.

Lôi Đình chau mày, nghiêng đầu nhìn cô, cường bách mình vô tình “Có phải cô muốn nói với tôi là trong nhà cô cần tiền, cho nên cần nhiều tiền hơn nữa?” Anh vô lễ hỏi.

Giống như đột nhiên bị người đâm phải, sắc mặt cô càng trở nên tái nhợt, thân thể nhỏ bé lung lay, cơ hồ sắp ngã xuống.

“Không!” Mật Nhi suy yếu nói, không hề nhìn anh nữa. Trong lòng đau đớn càng lúc càng đáng sợ, tay cô che ngực, muốn mình dừng cảm lên, mau sớm nói rõ chân tướng, sau đó rời đi, từ nay về sau cũng không gặp anh nữa. Chỉ cần không thấy anh, lòng của cô có thể khỏi hẳn hoặc giả cũng sẽ không thương đau như vậy nữa.

Mật Nhi hít sâu một hơi, đi tới cửa phòng ngủ, không quay người lại, cô làm như không thấy nhìn cảnh cổng trước mắt, thúc giục mình mau chút nói rõ tất cả “Lôi tiên sinh, xin tin tôi, tối hôm qua là do thuốc nên tôi mới có thể làm ra loại chuyện đường đột như vậy. Về phần tiền, đó không phải là mong muốn của tôi.” Sau khi cô nói xong, mở cửa phòng, xuyên qua phòng làm việc, bước chân cẩn thận mà đi ra khỏi căn phòng làm việc dành riêng cho anh.

“Đáng chết!” Lôi Đình mắng, vội vàng bỏ lại tờ chi phiếu, đuổi theo.

Khi nghe thấy cô nói ra những lời kia, trong nháy mắt, anh hoàn toàn tin tưởng. Đêm qua, tất cả rốt cuộc có giải thích hợp lý, quản lý Trần vì sợ Mật Nhi phản kháng khai ra nên cho cô uống mị thuốc. Bởi vì mị thuốc, cho nên cô luôn trầm tĩnh mới có thể trở nên vội vàng nhiệt tình như vậy. Mặc dù thanh thuần xử nữ cũng không ngừng khẩn cầu anh cho, trắng đêm triền miên cùng anh.

Ông trời, rốt cuộc anh đã làm cái gì? Nếu như cô thật sự bị người khác hạ thuốc, như vậy trong chuyện này cô mới là người bị hại. Mà anh lại vẫn đoạt lấy cô từ phía sau, liên tục dùng lời nói làm nhục cô, thậm chí hỏi cô muốn bao nhiêu tiền.

Lôi Đình nắm chặt nắm đấm đuổi theo, lại nhìn thấy Mật Nhi đi vào thang máy. Khi cửa thang máy đóng lại, mắt cô trầm tĩnh mà đau thương, lẳng lặng nhìn anh.

“Mật Nhi!” Anh vội vàng hô, trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng ngay trước mắt “Đáng chết!” Anh mắng vì mình mất đi cơ hội bù đắp.

“Mật Nhi? Chị xinh đẹp ấy tới nơi này sao? Hay là chú Lôi đang mộng du?” giọng nói thanh thúy vang lên, mang theo nụ cười còn có mấy phần khốn hoặc.

Lôi Đình quay đầu lại, nhìn thấy Đường Tâm cùng với Quản gia Mạc trọn to hai mắt đứng ở nơi đó.

Đường Tâm mặc quần áo đơn giản, thoát nhìn như tiểu công chúa, chẳng qua là cặp mắt linh hoạt kia tiết lộ cô là một kẻ tinh quái. Cô nghe nói sáng sớm hôm nay ba liền rời Đường gia tới thành phố Đài Bắc xử lý công chuyện, nói là có chuyện quan trọng cần làm. Cô làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tham gia náo nhiệt? Đã sớm quần ba theo tới đây.

Về phần lão quản gia, còn đang oán trách trong nhà không còn nữa bóng người, một mình ông tịch mịch, không có gì nghe lén càng không có gì để nhìn lén. Vì thương cảm ông ta già cả, Đường Tâm mới mở lòng từ bi mà dẫn dắt quản gia ra cửa.

“Lôi tiên sinh khỏe.” Quản gia Mạc cung kính nói, trung thực tường thuật lại mệnh lệnh của chủ nhân Đường Bá Vũ “Chủ nhân có chuyện muốn thương lượng cùng các vị cán bộ cao cấp, bây giờ người đã ở bên trong phòng tổng giám đốc. Xin Lôi tiên sinh tới đó dùng cơm rồi cùng đi họp.”

“Trời ạ, đừng nói tới chuyện đi họp nữa.” Đường Tâm phát tay một cái, đầu nhỏ chuyển động chung quanh, mong đợi nhìn phía trước “Vừa rồi không phải chú đang gọi Mật Nhi sao? Chị Mật Nhi có đến không?”

“Cô ấy về rồi.” Lôi Đình cứng đờ nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tâm xụ xuống “Thật đáng tiếc, cháu còn muốn nhìn chị ấy, chị ấy thật xinh đẹp! Sao chú không giữ chị ấy lại?”

“Ông nghĩ, Lôi tiên sinh nhất định đã giữ Mật Nhi tiểu thư lại suốt đêm rồi.” Quản gia Mạc âm điệu cung kính lễ độ như cũ nhưng lời nói lại rất kinh người.

Miệng Đường Tâm kinh ngạc khê nhếch, chớp mắt vài cái, cẩn thận từng li từng tí nuốt một bãi nước miếng “Quản gia Mạc, lời của ông có phải giống như suy nghĩ của cháu hay không?”

Từ nhỏ nhìn phái nữ luôn tấn công các chú cộng thêm tư chất thông minh. Cô đối với chuyện nam nữ cũng không xa lạ gì sớm đã thành thói quen nhìn các chú đối người đẹp như thay áo, chẳng qua là không ngờ tới, mấy ngày trước mới thấy người đẹp như vậy, nhanh chóng liền bị Lôi Đình tóm được! Ngày thường nhìn Lôi Đình luôn trầm mặc không nói, lạnh lùng mà khó thân cận, không nghĩ tới ở phương diện phái nữ có nhiều kế sách, nhanh chóng đưa chị Mật Nhi bắt vào tay.

Đường Tâm nhún vai, chẳng biết tại sao, cô chính là có cảm giác đặc biệt tốt đối với Mật Nhi. Có thể là bởi vì Mật Nhi xinh đẹp cũng có thể bởi vì trên người Mật Nhi tựa hồ khác những ả đàn bà khác. Nếu không, tại sao Lôi Đình luôn luôn có khuôn mặt không thay đổi với phái nữ, sáng sớm lại liền điên cuồng hét lên trước cửa thang máy kêu tên Mật Nhi?

“Bất luận các người có ý gì, xin lập tức rời đi.” Lôi Đình tức giận nói. Anh biết cho dù bây giờ đuổi theo cũng không kịp hoặc giả anh có thể đợi đến đêm truy tìm Mật Nhi ở quán rượu.

“A, hạ lệnh đuổi khách? Đừng quên đây là địa bàn của ba cháu đó!” khloe miệng Đường Tâm tươi cười nói “Nhìn dáng vẻ của chú rất nóng lòng, muốn đuổi theo Mật Nhi chứ gì? Nhưng mà hội nghị kia lại rất khẩn cấp, không đi không được. Như vậy đi, đợi lát nữa các chú họp xong, chúng ta cùng chuồn êm đi tìm Mật Nhi.” Đường Tâm đương nhiên nói.

“Tiểu thư, cháu không được đến quán rượu hay khách sạn, chuyện lần trước thật vất vả mới dịu xuống. Nếu chủ nhân biết cháu lại mạo hiểm, tiền về hưu của lão đây rất có thể bị hốt mất “ Quản gia Mạc lễ phép nói xong kéo cổ áo Đường Tâm đi ra ngoài.

“A, buông tay! Đừng kéo cháu, cháu muốn đi tìm chị Mật Nhi.” Đường Tâm hét to, thân thể nhỏ nhỏ đã bị quản gia xách lên giữa không trung.

Quản gia Mạc giống như giơ thịt heo lên, cẩn thận đuổi thẳng tay đi vào thang máy. Đang lúc lựa chọn tầng để đi, ông đột nhiên nhớ tới điều gì lại thò đầu ra từ trong thang máy, hết sức lễ phép nói với Lôi Đình.

“Đúng rồi, Lôi tiên sinh, quên nói cho ngài một chuyện.” Ông khê mỉm cười, biểu tình kia giống như là đang bàn luận về thời tiết hôm nay “Ngài quên mặc quần áo rồi, như vậy rất dễ cảm lạnh.”

9. Chương 9

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc rất lớn, có thiết bị hoàn mỹ nhất cùng với vật dụng xa hoa nhất. Nơi này vốn chỉ có hơi thở ngượng lạnh, ám hiệu tính khí chủ nhân không thể thân cận. Cách đây không lâu, sự dịu dàng của phái nữ từ từ lan ra tiến vào trong gian phòng làm việc này.

Bàn gỗ xuất hiện đóa hoa tươi, tuy nhiên, tay nghề cắm hoa có chút vụng về nhưng vẫn tăng thêm một tia dịu dàng. Mà ghế da phía sau bàn làm việc vì có một đôi tình nhân ôm hôn nhau mà đung đưa.

Thật vất vả, Đường Bá Vũ ngẩng đầu lên, yêu thương nhìn kiều thê trong ngực thở hổn hển “Thật đáng tiếc, anh nhất định phải đi họp.” Anh thở dài, trong giọng nói rất bất đắc dĩ.

Sắc mặt Phương Tình đỏ tươi, vùi mặt vào trước ngực anh, cười trộm “Đừng hao tổn sức lực nữa, cà phê sắp lạnh rồi.” Cô nhỏ giọng nói gương mặt hạnh phúc dựa vào anh.

Đường Bá Vũ khẽ mỉm cười “Anh thà tiếp tục hôn em.” Anh nói, trốn tránh không uống ly cà phê kia. Nói thật, Tình Nhi nấu cà phê thật sự không phải khó uống bình thường, vì không muốn tổn thương lòng tự ái của kiều thê, dưới tình huống này, anh lựa chọn biện pháp tốt nhất, để cho cô “Vội” đến quên chuyện cà phê này.

Tình Nhi cười duyên, ngồi trên đùi anh lắc chân đấm chìm trong tình yêu càng trở nên xinh đẹp “Đừng như vậy, bọn họ sắp vào.”

“Đẹp bọn họ sang một bên đi!” Đường Bá Vũ không kiên nhẫn nói. Anh gầm nhẹ một tiếng, không chịu nổi hấp dẫn, lần nữa hôn lên môi cô.

Giống như là nhìn thấy thời gian tốt, quản gia Mạc lễ phép gõ cửa, sau đó đẩy cà phê hương nồng cùng với chút điểm tâm đơn giản tiến vào phòng làm việc của tổng giám đốc “Chủ nhân, phu nhân. Xin sớm kết thúc vận động buổi sáng đi, cán bộ cao cấp sắp lại đây rồi.” Ông nhàn nhã nói, đối với cảnh tượng trước mắt đã sớm thấy nhưng không thể trách nổi.

Đường Bá Vũ ngậm một tiếng, trán chống lên tóc dài của vợ mình “Lão Mạc, tôi thề, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ xào ông với cá.”

“Không, lão gia không làm được, bởi vì phu nhân nhân từ sẽ ngăn cản người làm chuyện này.” Quản gia Mạc không có sợ hãi nói, vừa thu xếp sớm một chút vừa đem ly cà phê Tình Nhi làm lạnh lễ độ vào bình hoa.

Nơi xa truyền đến âm thanh cửa thang máy mở ra, giọng nói của Đường Tâm thanh thúy từ xa đã có thể nghe được rất rõ ràng.

Phương Tình cuối cùng lại hôn chồng một cái, cười, nhảy xuống bập đùi của anh “Anh nên đi họp, em về nhà trước không ở nơi này chọc anh phân tâm nữa.” Cô vòng qua bàn làm việc, khốn hoặc nhìn bình hoa “Quản gia, làm phiền ông thay tôi đổi một bình hoa tươi. Không biết vì sao, hoa trong bình này lại héo tàn đặc biệt nhanh” Cô giao phó xong, đi ra khỏi phòng làm việc.

Quản gia Mạc gật đầu cung kính, xác định Tình Nhi đã đi ra khỏi phạm vi nghe được, ông mới quay đầu lại nhìn Đường Bá Vũ. Đường Bá Vũ đang nghiêng đầu nhìn chăm chăm bình hoa kia.

“Chủ nhân, những thứ hoa kia là thay người chịu tội, tôi nghĩ nếu ngài uống xong cà phê phu nhân nấu, ngài cũng sẽ khô héo giống thứ hoa tươi kia.” Quản gia Mạc cố ý nói vang.

“Lão Mạc, tôi còn chưa muốn già như lão đầu, ở “phương diện kia” thì làm sao tôi có thể héo tàn được.” Đường Bá Vũ cười lạnh, anh đã thành thói quen cùng quản gia miệng lưỡi sắc bén tranh đua.

Quản gia Mạc mỉm cười dễ dàng phản bác “Đúng vậy, chỉ cần nhìn phu nhân sau đêm tân hôn không lâu liền lập tức mang thai, là có thể chứng minh chủ nhân ngài còn dùng được.”

“Dùng được cái gì?” Đường Tâm khoát trá vào trong phòng làm việc, tò mò nhìn ba cùng quản gia “Con ở ngoài cửa chỉ nghe thấy quản gia đang nói cái gì mà khô héo với không khô héo? Thế nào? Hoa tươi khô héo sao? Chuyện này cùng tuổi tác có quan hệ gì nhỉ?”

Thương Trát Phong từ bên ngoài đi vào, phía sau anh là Đỗ Phong Thần đang dồn sức đánh ngáp. Trên mặt anh là nụ cười ôn hòa hết sức bao dung nhìn cô gái nhỏ rất hiếu kỳ kia nên giải thích: “Tiểu ác ma, bọn họ nói chữ “héo” kia, đó là chỉ “sức lực” của người đàn ông, nói cách khác ——”

“Thương Trát Phong, đừng dạy hư con bé!” Đường Bá Vũ cau mày. Anh thật nên nhanh chóng đem Đường Tâm đi nước ngoài du học. Nếu không mưa dầm thấm đất, thật không biết những cán bộ cao cấp này sẽ dạy dỗ Đường Tâm thành cái dạng gì nữa?

Chẳng qua là anh lại quá thương đứa bé này, mà tình cảm của Tình Nhi cùng Đường Tâm cũng hết sức thân thiết. Nếu anh đề nghị đem Đường Tâm đến nước ngoài du học, có lẽ sẽ dẫn tới sự phản kháng kịch liệt của cô con gái nhỏ càng khiến vợ mình lấy nước mắt để không chế anh.

Thương Trát Phong nhún nhún vai, ngồi vào ghế sa lon, mặt áy náy nhìn Đường Tâm “Tiểu ác ma, xin lỗi, chú chỉ có thể dạy tới đây.”

Đường Tâm rất uất ức nhìn ba một chút, cô biết mình lại mất đi cơ hội học tập. Cô có chút tức ba rồi đấy, mỗi lần sắp học được chuyện thú vị, ba sẽ nhảy ra ngăn cản “Không sao, cháu có thể tìm người khác nghiên cứu những thứ “sức lực” kia.”

Đường Bá Vũ đang định mở miệng đã nhìn thấy Lôi Đình từ ngoài cửa đi vào, trang phục một thân áo đen càng khiến chung quanh âm u. Đường Bá Vũ hơi cau mày anh thấy Lôi Đình có cái gì đó không đúng.

“Thế nào? Sắc mặt khó coi như vậy, tối qua ngủ không ngon sao?” Đỗ Phong Thần ngáp một cái, nhìn sắc mặt bạn tốt âm trầm.

“Chú Lôi không thoải mái sao? Mới vừa đuổi theo người đẹp đến trước cửa thang máy đã bị cảm lạnh à?” Đường Tâm chớp chớp mắt hỏi. Bộ dáng ngây thơ vô tội tới cực điểm, người ngoài hoàn toàn không nhìn ra cô là có ý xấu với Lôi Đình.

Ánh mắt Lôi Đình sắc bén đảo qua, Đường Tâm le lưỡi, bưng ly cà phê nóng hỏi “Đừng vậy nữa, tối uống chút cà phê đi!”

Lôi Đình nhận lấy ly cà phê, chậm chạp khẽ nhấp một hớp, sau đó chuyển sang Đường Bá Vũ, hỏi “Có chuyện gì nhất định khiến anh tập hợp chúng tôi vào buổi sáng thế này?”

Đỗ Phong Thần tiếp tục đánh ngáp, đưa tay cầm một quả trứng luộc “Đúng vậy, bây giờ em sớm hao hết sức lực mới bỏ dậy khỏi giường. Đáng thương những người như chúng ta, một buổi sáng tỉnh mơ lại bị điểm danh, bỏ lại vợ trẻ đáng yêu ở nhà vườn không nhà trống.” Vợ của anh – Mạc An Nhân lâu lắm mới từ Nhật Bản trở lại một chuyến, lại không thể để cho anh cùng cô vợ vào buổi sáng sớm xinh đẹp thế này ôn lại tình cũ lâu một chút. Đỗ Phong Thần có chút buồn bã, bóc vỏ trứng luộc.

Đường bá Vũ không để ý tới anh, đi đến trên bàn cầm một xấp tài liệu “Lúc trước các cậu đã điều tra chuyện trong công ty có người hợp tác với nhà máy buôn bán để kiếm tiền hoa hồng. Hôm qua lại có phát hiện mới. Tôi đã xem xong báo cáo tối qua của Đỗ Phong Thần, phát hiện trong chuyện này có người của phía chính phủ tham gia. Lúc chúng ta cùng phía chính phủ đàm phán, quản lý Trần thừa cơ cùng người của chính phủ đẩy lên quan hệ. Hôm nay, nếu chỉ khai trừ quản lý Trần cũng không thể giải quyết tất cả sự việc.” Ánh mắt của anh trở nên lạnh khốc, nhìn về phía mấy vị bạn tốt.

Đường Tâm âm thầm huýt sáo “Lại có vở kịch hay để xem rồi.” Cô cầm trứng luộc, ngoan ngoãn nuốt xuống.

“Ý của anh là, muốn từ quản lý Trần bắt được số người trong chính phủ?” Lôi Đình trầm giọng hỏi. Cũng khó trách quản lý Trần lại khẩn cấp dùng món tiền khổng lồ bỏ thuốc với Mật Nhi, muốn lấy thân thể Mật Nhi hối lộ mình. Quản lý Trần có lẽ là bởi vì biết chuyện đã vô cùng cấp bách, nếu như không mau chuẩn bị hối lộ chuyện sẽ bày ra ánh sáng. Chẳng qua là quản lý Trần không ngờ rằng, mặc dù “Quà tặng” của gã hết sức trân quý nhưng không cách nào cải biến số mạng sắp bị bỏ tù của gã.

Nhất là khi Lôi Đình nghĩ đến việc quản lý Trần hạ mìn thuốc đối với Mật Nhi khiến cô bởi được lực mà không cách nào tự giữ mình thì lửa giận trong ngực anh cơ hồ muốn phá đê mà trào ra. Nếu đối tượng mà quản lý Trần quyết định hối lộ không phải anh mà là những cán bộ cao cấp khác thì sao? Mật Nhi bị mìn thuốc khổng chế rất có thể thất thân trong tay người khác!

Đường Bá Vũ gật đầu một cái “Người kia hết sức giảo hoạt, khi gã phát hiện các cậu đang điều tra thì gã cũng đã bắt tay vào tiêu hủy tài liệu liên quan.”

“Như vậy, một chút chứng cứ phạm tội đều ở trong tay người của chính phủ?” Thương Trát Phong chậm rãi nói ra tư thái ưu nhã uống cà phê.

“Tôi đây có câu: bắt gian cần phải bắt tận giường. Phương pháp tốt nhất là tìm cơ hội đến gần quản lý Trần, chắc chắn sẽ có biện pháp phát hiện kẻ đứng sau lưng của gã đến tột cùng là người nào.” Đỗ Phong Thần tiếp tục cố gắng lột vỏ trứng, anh như có điều suy nghĩ nghiêng đầu nghĩ tới “À, tôi nhớ, quản lý Trần hay qua lại trong một quán rượu, gã thường xuyên đến đấy, nếu cài tai mắt vào đó, chúng ta có thể có được nhiều sự trợ giúp hơn.”

Đường Tâm ngẩng đầu lên, nuốt vào một hớp trứng “A! con biết, chị Mật Nhi làm việc trong khách sạn ấy, chị ấy với chú Lôi có quen biết, bảo chú Lôi đi mời chị ấy giúp một tay là được rồi.”

Đường Bá Vũ bỗng nheo mắt lại, ánh mắt khó dò nhìn con gái “Làm sao con biết những chuyện này?”

“Tại sao con biết chú Lôi quen biết chị Mật Nhi ư? Lúc sáng con thấy chú ấy trần truồng đứng trước thang máy gọi tên chị Mật Nhi, nhìn dáng vẻ thì chắc chị Mật Nhi mới vừa đi không lâu, cho nên, giao tình giữa bọn họ hẳn là không bình thường. . . .” Đường Tâm nói.

“Ba không phải hỏi cái này.” Đường Bá Vũ cắt đứt lời con gái, giọng nói rống giận “Sao mày lại biết khách sạn kia? Sao biết trong khách sạn đó có người nào đó? Hả?” Tầm mắt của anh quét một vòng trong phòng, nguy hiểm nói nhỏ: “Tôi nói rồi, không cho phép mang con bé đi khách sạn!”

Quản gia Mạc ở một bên thất bại vỗ tay “Không tốt! Lộ rồi.”

Đường Tâm vẫn lui về phía sau, trên mặt lúng túng cười “Ba, không phải vậy, con có thể giải thích. . . .” cô thông minh hơn người, đối mặt với nguy cơ trước mắt cũng không có nửa điểm sợ hãi.

Lôi Đình luôn cau mày, anh uống một hơi cạn sạch cà phê trong tay, sau đó cầm tư liệu trên bàn, xoay người hướng ngoài cửa đi tới “Chuyện này giao cho tôi.” Anh vội vã nói, trên thực tế cũng rất nhớ hình bóng xinh đẹp kia.

Vẻ mặt Lôi Đình âm trầm cùng với thần thái khác thường khiến trong phòng đột nhiên bao phủ bởi trầm mặc. Đường Bá Vũ cau mày giờ con gái trong tay lên vẫn còn đang suy nghĩ muốn xử lí con bé thế nào.

“Xem ra, Lôi tiên sinh tựa hồ hết sức phiền não.” Quản gia Mạc chậm chạp nói, vừa đem ly cà phê còn để trên bàn bỏ vào trong khay.

“Sao? Sao?” Đỗ Phong Thần tò mò .

Quản gia Mạc bưng lên ly cà phê không còn nửa giọt dư thừa, nhếch miệng mỉm cười “Bởi vì cậu ta vừa uống xong cà phê mà phu nhân nấu, còn không sót một giọt nữa chứ.”

Tất cả mọi người bên trong phòng đều không tự chủ được rung mình một cái. Bởi vì Tình Nhi nấu cà phê, quả thật khó uống, có thể gây tê liệt lưỡi người, mà Lôi Đình lại không cảm giác được chút nào, uống tất cả vào bụng được. Rốt cuộc, trong lòng anh đến tận cùng đang phiền não những thứ gì?

Bóng đêm bao phủ cả thành thị, đèn nê ông bắt đầu lóe lên, ở chốn rượu son tràn ngập mùi hương dịu dàng các cô gái đang vây khách dưới ánh đèn.

Lãnh Mật Nhi nhốt mình ở trong phòng phía sau hành lang. Từ sáng đến giờ không uống một giọt nước, chẳng qua là lẳng lặng nhìn mình trong gương. Cô không biết tại sao mình lại quay lại chỗ này, cô đã từng về nhà lại tìm không được Ngạc Nhi, gian phòng trống rỗng khiến cô cảm thấy sợ hãi, cho nên cô vẫn tới nơi này.

Khuôn mặt Thẩm Hồng có chút áy náy, mơ hồ vẫn có thể nghe được tiếng Thẩm Hồng không ngừng giải thích ở ngoài cửa.

Cô nghe không lọt những thứ kia, chuyện đã xảy ra, nói gì nữa cũng vậy. Lòng của cô đã đặt trên người Lôi Đình, mà thần xui quỷ khiến anh đoạt lấy cô nhưng cũng bữa bãi làm thương tổn lòng cô.

“Mật Nhi đừng như vậy nữa, em ra ngoài đi! Cho dù em giận chị cũng được nhưng ít nhất em nên ăn một chút gì đó.” Có lẽ cảm giác được tội ác của mình Thẩm Hồng vẫn khuyên lơn ngoài cửa, vội vã muốn khuyên nhủ Mật Nhi ra ngoài.

Một vài âm thanh từ chỗ rất xa truyền đến rốt cuộc từ từ thấm vào đầu Mật Nhi. Cô không biết mình ngồi bao lâu, chỉ cảm thấy toàn thân rất đau, mà cẩn thận cảm nhận, nỗi đau đớn này rỉ ra từ nơi sâu thẳm của nội tâm!

Hai tay của cô ôm lấy ngực, chỉ cảm thấy cực kỳ đau thương. Giống như là ở nơi nào đó, có một vết thương thật sâu đang chảy máu tươi ồ ạt, làm thế nào cũng không cầm máu được.

Mật Nhi chậm chạp đi đến cửa, mở cửa phòng ra, vẻ mặt Thẩm Hồng lo lắng ngã vào.

“Mật Nhi, Mật Nhi, em không sao chứ? Em nói vài lời đi, ông trời ơi, đến tột cùng gã đàn ông kia làm gì với em?” Thẩm Hồng vội vàng quan sát Mật Nhi, đôi tay lau mặt Mật Nhi.

Càng nhìn, Thẩm Hồng càng cảm thấy tội ác càng nặng. Không phải chỉ nói là đem Mật Nhi đưa cho người đàn ông kia cả đêm thôi sao? Tại sao Mật Nhi tiêu tụy mất hồn giống như bị đông đảo đàn ông lãng nhục vậy.

Cô không giống như bị thương nhưng trong đôi mắt là tĩnh mịch. Giống như đã đau thương đến tột cùng, ngay cả tiếng khóc cũng mất đi.

Chỉ là một đêm hoan ái, làm sao lại khiến Mật Nhi tiêu tụy đến mức này? Chẳng lẽ tên Lôi Đình mặc dù bề ngoài đàng hoàng nhưng trên thực tế là tên biến thái? Là gã cả đêm hành hạ khiến Mật Nhi mới có thể giống như xác không hồn, đau đớn thật sâu?

Mật Nhi miễn cưỡng kéo môi cười một tiếng, nụ cười kia không đạt tới đáy mắt “Mama, em không sao.” Cô nói, bộ dáng kia khiến người ta cực kỳ đau lòng.

“Còn nói không sao, sắc mặt của em tái nhợt giống như giấy trắng rồi.” Thẩm Hồng vội vàng bảo người chuẩn bị một chút đồ ăn. Nhìn bộ dáng Mật Nhi thế này, bà thật sự khó chịu. Bà nắm tay Mật Nhi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì. Bà cho rằng Mật Nhi sẽ hận bà nhưng khi Mật Nhi xuất hiện, trong mắt chỉ có đau thương hoàn toàn không nhìn thấy oán hận “Mật Nhi, em có hận chị không?” Thẩm Hồng đột nhiên hỏi.

10. Chương 10

Thẩm Hồng xác thực nói được làm được, không khiến Mật Nhi ra mặt, cầm sáu trăm vạn lúc trước quản lý Trần cho, cộng thêm bốn trăm vạn tiền mặt Lôi Đình đưa cho Mật Nhi, dựa vào số tiền này, chuộc Ngạc Nhi ra ngoài.

Đối phương mặc dù là người phụ trách ngân hàng ngầm hung ác nhưng ngại vì quan hệ Thẩm Hồng rộng, hơn nữa nhìn thấy số chi phiếu giao chuộc lại là do Lôi Đình của “Tập Đoàn Thái Vi” kí. Gã cũng biết phía sau con nhóc này có người chống đỡ, lập tức ngoan ngoãn thu tiền, thả người, trong thời gian ngắn nhất kết thúc giao dịch. Trong nội tâm gã minh bạch rõ ràng, cho dù có chín cái mạng cũng không đủ tư cách cùng đấu với Lôi Đình.

Làm sao bọn họ biết được, tấm chi phiếu kia là số tiền mà Mật Nhi bán đứng hi vọng cùng tình yêu say đắm còn sót lại trong lòng!

Mật Nhi chậm chạp đem phấn son che kín vẻ thuần khiết của khuôn mặt mình. Mỹ phẩm dày cộm cũng không cách nào che giấu thần sắc tiêu tụy, hai mắt trong veo tĩnh mịch, không có bất kỳ thần sắc nào chỉ có đau thương thật sâu. Cô cầm thỏi son tô môi, sau đó mặc bộ váy xẻ màu trắng, từ xiêm áo đến da thịt, đều trắng nõn như ngọc.

Hơn một tháng qua, trong mắt người khác, tựa hồ cuộc sống của cô không có bất kỳ thay đổi, ngày qua ngày đến quán rượu làm việc. Về phần Ngạc Nhi, học được một chút dạy dỗ, vì vậy không dám đến đây tìm Mật Nhi, ngoan ngoãn trở lại trường đi học, ban ngày đều ở nhà.

Không có ai biết, trong lòng Mật Nhi đang nhận sự hành hạ mãnh liệt.

Trên bàn bày bữa ăn chưa từng động tới, canh cá lạnh thấu kết thành lớp mỡ đông dày. Qua thời gian dùng cơm đã lâu, cô lại vẫn không muốn ăn cơm. Bởi vì trước kia từng bị hạ dược trong súp, mặc dù cô không oán hận Thẩm Hồng nhưng trong tiềm thức không bao giờ nguyện ý ăn bất kỳ thức ăn nào trong quán rượu.

Mặc dù lòng cô mệt mỏi nhưng vẫn có thể cảm nhận được tâm tình khẩn trương. Khi Lôi Đình tùy thời rình vây bốn phía, ánh mắt lợi hại giống như đao kiếm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô, khẩn trương của anh khiến cô không cách nào ăn cơm được.

Trên cửa có tiếng vang hơi nhỏ, người đàn ông cao lớn nhanh nhẹn bước vào, dễ dàng tránh thoát ánh mắt mọi người. Khi anh muốn, bước chân anh có thể hoàn toàn im lặng, giống như một Quỷ gọi hồn, lặng lẽ đi tới trong phòng cô.

Mật Nhi hô nhỏ một tiếng, quay đầu lại, trông mắt hơi kinh hoảng vừa lúc nghênh đón cặp mắt đen lạnh như băng của anh.

Anh cười lạnh một tiếng, tầm mắt sắc bén đánh giá cô “Cần gì kinh hoảng như vậy? Có phải tôi đến thường xuyên làm trở ngại cô chiêu đãi người đàn ông khác ở nơi này hay không?” Anh cố ý nói ra từ ngữ đả thương người, mắt lạnh nhìn thân thể cô, bởi vì câu nói kia mà suy yếu. Anh nắm chặt hai quả đấm, khắc chế xúc động muốn ôm lấy cô.

“Tôi không chiêu đãi khách ở nơi này.” Cô lạnh nhạt nói, đã từ từ có thói quen anh châm chọc lạnh như băng, hiểu được cách bảo vệ trái tim vốn yếu ớt, đem linh hồn núp ở góc khuất nhất, cương bách mình lạnh lùng, thậm chí muốn mình thử hận anh.

Nhưng mà, việc ấy thật khó khăn! Dù sao anh cũng là người đàn ông mà cô hâm mộ, cho dù anh làm cô thương tổn thật sâu cô cũng không có cách nào hận anh. Cô có thể đối với những người khác lạnh lùng nhưng với Lôi Đình, anh lại khiến cô yêu say đắm.

“Không ở nơi này chiêu đãi, như vậy là ở nơi nào? Trong phòng hát hay khách sạn?” Bước chân của anh yên tĩnh, thân hình cao lớn cùng với nhỏ bé có vẻ không hợp nhau. Anh ngồi trên ghế sa lon, nhẹ rót đầy ly rượu một hơi uống sạch.

Mật Nhi không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng lắc đầu, biết giải thích thế nào đi nữa đều vô dụng, anh không nguyện ý nghe. Giải thích của cô chỉ đổi lấy sự phẫn nộ của anh hoặc là câu nói đả thương người mà thôi.

Lôi Đình thỉnh thoảng sẽ tới quán rượu, anh tiến vào từ cửa sau, tránh tai mắt mọi người, sau đó trực tiếp tiến vào trong phòng của Mật Nhi. Giao dịch giữa bọn họ, chỉ có bọn họ biết, Thẩm Hồng không dám nhúng tay, lại không dám lộ ra, bà không hiểu tình hình thật sự, trong lòng còn có mấy phần mừng rỡ, bà cho rằng Mật Nhi xác thực có biện pháp tìm được một người đàn ông giàu có lại ưu tú có thể dựa vào. Cho nên dù thời gian anh ở trong phòng Mật Nhi lâu hơn một chút, chậm trễ những khách khác, Thẩm Hồng hoàn toàn không trách móc nặng nề.

Chỉ là bọn họ không phải như Thẩm Hồng suy nghĩ ở trong phòng triền miên như keo như sơn. Lôi Đình đến quán là bởi vì muốn giám thị cử động của quản lý Trần, anh muốn Mật Nhi cẩn thận nói ra quản lý Trần mang khách đến có thân phận gì hoặc là ngày đó bọn họ đã nói những gì, Mật Nhi đều phải ghi nhớ rõ ràng, sau đó trở lại phòng căn kê báo cáo cho anh.

Khi Lôi Đình đang làm việc, vốn không giữ lại tình cảm và thể diện làm gì. Huống chi, hôm nay anh đã hiểu lầm Mật Nhi thật sâu, lúc trước nghe được đoạn cuối của đối thoại khiến anh tin Mật Nhi là dùng quỷ kế. Cho dù mấy ngày nay nhìn ánh mắt cô vô tội, cùng với bộ dáng dần dần tiêu tụy, anh vẫn chưa nguyện ý cho cô bất kỳ sự thương hại nào mà vẫn tiếp tục bừa bãi dùng ngôn ngữ hoặc là hành động tổn thương cô.

Trong lòng anh không ngừng tự nói với mình: Mật Nhi chỉ là một ả đàn bà vì tiền mà có thể bất chấp thủ đoạn, chỉ cần người nào xuất ra giá tiền cao là có thể lấy được thân thể xinh đẹp của cô, cô dùng những thứ ngôn ngữ vô tội kia để lừa gạt mọi người, cho dù anh không bao cô cũng sẽ có người đàn ông khác dùng tiền bạc mua cô, cô có thể vì tiền uyển chuyển yêu kiều dưới thân người đàn ông khác——

Tại sao anh có thể quan tâm một người phụ nữ như vậy!

Tay Lôi Đình đột nhiên hơi dùng sức, ly rượu trong tay vỡ vụn, máu tươi trào ra. Anh nhúu mày, tiện tay vẩy mấy cái, mặc áo tươi chảy ra cũng không để ý.

“Đợi chút.” Mật Nhi hô nhỏ một tiếng, nhìn thấy anh bị thương thì không kịp nghĩ tới lời nói đả thương người của anh, vội vàng tiến đến, không chút nghĩ ngợi cầm cổ tay của anh.

“Buông tay.” Anh lạnh lùng nói, muốn gạt tay cô ra. Không ngờ, cô vốn nhu thuận vào thời khắc này lại kiên trì như thế. Lòng bàn tay mềm mại nhưng lạnh như băng nắm chắc lấy tay anh, không cho anh nắm tay lại làm vết thương nghiêm trọng hơn.

“Anh bị thương, nhất định phải đem những mảnh thủy tinh này lấy ra, nếu không vết thương sẽ không khép lại.” Mật Nhi cầm tay anh, giọng nói hết sức kiên định, khom lưng lấy ra hộp cấp cứu nhỏ từ trong tủ, dùng rượu cồn rửa, lấy nhíp gấp từng mảnh vỡ ra.

Cô cúi thấp đầu, sợi tóc đen rơi xuống, lộ ra da thịt trắng nõn, vẻ mặt bình tĩnh, bộ dáng kia khiến Lôi Đình nhớ tới đêm đó, cô vì hoan ái xong mà mệt mỏi, ngủ say trong lòng anh.

“Cô rất nhuần nhuyễn.” Anh chậm rãi nói, lòng nguội lạnh vào thời khắc này có chút khe hở, cảm xúc chậm chạp đổ xuống, trong nháy mắt không phòng bị, giọng nói trở nên nhu hòa.

Mật Nhi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn tâm tình trong mắt anh không cách nào che dấu. Lòng cô chấn động, lần nữa trở nên mềm mại. Có phải mỗi người phụ nữ đều ngu ngốc giống như cô không? Cho dù cô học được cách phong tỏa trái tim mình, biết rõ nhất định sẽ bị thương lần nữa, biết anh sẽ tiếp tục tổn thương cô nhưng chỉ vì một câu hỏi công sức của cô liền vỡ vụn.

Cô không ngừng muốn giải thích nhưng căn bản anh không nguyện ý nghe. Hành động cố ý muốn giải thích luôn khiến sự phẫn nộ của anh bùng phát, hoặc là ngôn ngữ càng thêm đả thương người.

“Trong quán rượu thường xuyên có người gây chuyện, đánh nhau bị thương là chuyện hết sức bình thường, thậm chí có khách lúc uống rượu say sẽ đánh vào người chúng tôi, cho nên mama đều chuẩn bị trong mỗi phòng một hộp cấp cứu, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào!” cô nhẹ giọng trả lời, đem mảnh thủy tinh bề trong vết thương của anh lấy ra sạch sẽ, đơn giản thay anh băng bó, đôi tay vừa đụng vào da thịt ngăm đen ẩm áp thì sẽ có chút run rẩy.

Mật Nhi ngẩng đầu lên, không nhìn anh, tay chân có chút luống cuống, không biết nên nói những gì, làm những gì, mỗi ánh mắt cùng động tác của cô đều cẩn thận, rất sợ đánh vỡ giây phút dịu dàng này.

Lôi Đình chậm chạp vươn tay, khẽ vuốt da thịt cô “Cô thường xuyên gặp phải những kẻ say rượu là đánh người kia sao?”

Nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt thì Mật Nhi bị một gã không kiên nhẫn chờ lâu uống say rồi đánh, lúc ban đầu gặp mặt, thế nào cũng không ngờ được, giữa bọn họ sẽ có quan hệ sâu như vậy! Cô gái xinh đẹp này ảnh hưởng tới tâm tình của anh, khiến anh trở nên nóng nảy và dễ giận, tất cả tỉnh táo thường ngày đều biến mất. Tất cả bạn bè cũng phải chịu tai ương, toàn bộ kêu không chịu nổi tính khí nóng nảy của anh, đem toàn bộ nhiệm vụ lần này giao cho anh, không người nào nguyện ý cùng anh cộng sự.

“Đây là công việc của tôi.” Mật Nhi từ từ nói, trong giọng nói không có bất kỳ oán hận.

Lôi Đình đột nhiên nheo mắt lại, vốn có một chút dịu dàng, trong chớp mắt toàn bộ biến mất không thấy gì nữa. Tròng mắt màu đen lần nữa trở nên lạnh như băng giống như khối băng vĩnh viễn không bị hòa tan. Một nụ cười tà mị mà nguy hiểm nhảy lên khóe miệng, nhưng không có đạt tới đáy mắt.

“Không sai, đây là công việc của cô. Đối phó với kẻ say, bị đánh, thậm chí còn chịu khuất nhục, theo tôi lên giường, thay tôi băng bó, cũng chỉ là công việc của cô.” Lời nói của cô trong lúc vô tình chọc giận anh, lửa giận mãnh liệt nổi lên, anh hoàn toàn mất đi lý trí, tựa như dã thú, vào thời khắc này chỉ muốn máu tươi.

Mật Nhi không giải thích, lắc đầu một cái, biết anh hiểu lầm lời cô nói. Cô muốn chạy trốn, cô biết anh cực kỳ nguy hiểm, nếu không nhanh chóng chạy đi chỉ sợ sẽ bị anh làm bị thương.

Chẳng qua là mảnh mai như cô làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay anh? Cô vụng về lui về phía sau mấy bước, đã cảm thấy bên hông căng thẳng, cánh tay của anh giống như sắt thép vững vàng bóp chặt cô, không để ý cô giãy giụa, thô lỗ lôi cô vào trong ngực.

“Lôi tiên sinh.” Cô suy yếu kinh hãi nói nhỏ, ngửa đầu nhìn khuôn mặt anh tuần mà lạnh như băng.

Anh cười lạnh một tiếng, đối với lời xin xỏ ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay mới vừa được băng bó nắm chặt lấy cổ của cô, cưỡng bách cô ngẩng đầu lên, chịu đựng nụ hôn thô bạo vô tình.

Môi của anh cuốn lấy cô, cạy ra hàm răng, chui vào trong miệng dây dưa cái lưỡi thơm tho của cô, nụ hôn này thô bạo mà kịch liệt, cố ý làm cô đau. Anh khế cắn chặt răng vào môi cô, đem tất cả lời cầu xin tha thứ yêu kiều đều nuốt vào trong miệng, một tay kia đặt lên mềm mại đầy đặn trước ngực cô, bữa bãi vuốt ve.

“Không, đừng như vậy. . . .” Mật Nhi buồn bã nói, bởi vì cảm nhận được anh thô bạo mà run rẩy. Thân thể của cô mềm yếu tựa vào trong ngực anh, căn bản vô lực phản kháng.

Nụ hôn này hoàn toàn khác lúc trước, cô không cảm giác được bất kỳ tình cảm nào chẳng qua là cực kỳ sợ hãi. Cô rút cuộc biết, cho dù bỏ qua những lời dă thương người kia anh vẫn có thể dùng phương pháp nguyên thủy làm tổn thương cô, mà cái loại tổn thương đó sẽ khiến cô đau đến không muốn sống.

“Đừng như vậy? Đừng quên, tôi đã bao cô, mà công việc của cô, theo tôi biết được, cô nhất định “phải làm”, không phải sao?” Anh cười lạnh, trong mắt có ngọn lửa tức giận. Anh cơ hồ nghĩ muốn bóp chết cô. Anh tức giận là vì cô là người giỏi ngụy trang vô tội, cái loại điếm đàng đáng yêu đó, cơ hồ muốn gạt đi lý trí của anh.

Trong nháy mắt, anh không biết đến tột cùng là tức giận với sự vô tội trong ánh mắt của cô hay là tức giận mình trong lúc vô tình lộ ra cảm xúc. Biết rất rõ cô giỏi lừa gạt, biết rất rõ cô có thể dịu dàng như thế với tất cả người đàn ông nào giàu có chịu xi tiền nhưng anh vẫn không tự chủ được mà mất đi lý trí.

Vì trốn tránh suy nghĩ lung tung trong lòng, Lôi Đình càng trở nên thô bạo. Anh chợt ôm cô lên, sau đó áp chế ở trên ghế sofa, một tay trượt vào bên trong váy, cách quần lót thật mỏng, chạm tới chỗ mềm mại nhất của cô, cố ý tăng thêm sức lực, không có ý khơi lên bất kỳ tình dục nào nhưng ngược lại khiến cô đau đớn, phát ra tiếng rên nho nhỏ.

Mật Nhi tâm loạn, không thể cự quây, nước mắt trượt xuống gương mặt, vô tình ngăn cản anh. Cô vốn cho là mình sẽ không rơi lệ nữa, nhưng khi anh cố ý thô bạo, nước mắt giống như trân châu đứt dây, rơi xuống không ngừng.

Trong góc đột nhiên phát ra tiếng động rất nhỏ, thân hình cao lớn của Lôi Đình bỗng dừng cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra tiếng động. Nơi đó chất đầy quà tặng mà khách đưa cho Mật Nhi, tất cả đều chưa mở.

Mà cái đầu nho nhỏ của Đường Tâm đang từ từ nhô ra trong đồng quà tặng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy áy náy. Cô cúi thấp đầu, thật không dám nhìn về phía đôi nam nữ đang dựa trên ghế sofa kia. Cảm nhận được Lôi Đình phóng tới ánh mắt thì đầu của cô cúi càng thấp hơn.

“Cháu nghĩ, cháu nên để hai người biết cháu ở chỗ này thì tốt hơn. Quần gia nói rình coi cũng phải có đạo đức nghề nghiệp, mà mẹ cũng nói, về chuyện giáo dục giới tính, cháu không cần biết quá sớm.” Cô cúi đầu làm bộ nghiên cứu đôi tay, rất ít khi gặp phải trường hợp lúng túng như vậy.

“Làm sao cháu ở chỗ này?” Lôi Đình trầm giọng hỏi, trên mặt lạnh như băng, thân hình cao lớn vẫn áp chế Mật Nhi như cũ, tựa hồ tình huống bị Đường Tâm bắt gặp như hôm nay, đối với anh mà nói cũng là việc rêu rĩa.

Đường Tâm có chút lo lắng nhìn Mật Nhi, nhìn thấy nước mắt trong mắt Mật Nhi thì cô từ từ nhú mày. Cô vốn cho rằng Lôi Đình cùng Mật Nhi có lui tới, hơn nữa ban đầu nhìn về mặt Lôi Đình lo lắng, Đường Tâm trực giác đem chuyện này nghĩ theo hướng tốt. Ai ngờ, cô trốn ở góc phòng, nghe lén cùng nhìn lén, cùng với suy nghĩ ban đầu của cô chênh lệch một trời một vực!

“Hôm nay cháu tan học trước thời gian, không bị quần gia bắt được, liền muốn đến xem chị Mật Nhi. Cháu đến sớm hơn chút, liền tự đi vào, hỏi phòng của chị Mật Nhi, chờ ở chỗ này. Lúc chị Mật Nhi đi vào có lẽ cháu ngủ thiếp đi đúng lúc chú đi vào. . . .” Đường Tâm có chút ấp a ấp úng, lần đầu cảm thấy chú Lôi thật đáng sợ, sau khi cô hít sâu một hơi, mới có dũng khí mở miệng lần nữa “Sau khi chú đi vào, cháu lại không dám ra.”

Lôi Đình chậm chạp buông hai tay kiềm chế Mật Nhi ra, mặt không chút thay đổi đứng thẳng người “Đây không phải là nơi cháu có thể tới, lập tức trở về.”

“Đừng đuổi cháu nhanh thế chứ, cháu tới nhìn chị Mật Nhi mà, chú thương hại cháu chút đi, cháu đã bị cấm chân hơn một tháng rồi để cháu tâm sự với chị ấy một chút xíu thôi!” Đường Tâm cầu khẩn, vụng về mà leo ra khỏi đồng quà tặng xếp thành núi nhỏ kia.

Trong số mấy chú, Lôi Đình thuộc loại khó thương lượng nhất, chú ấy đối với hành vi gây sự của cô không chút lưu tình hờ lạnh, ngay khi xem qua chú “Khi dễ” Mật Nhi thế nào, Đường Tâm càng thêm xác định,

về sau cho dù muốn đùa dai, nhất định phải cách Lôi Đình xa xa.

Lôi Đình cúi đầu nhìn sắc mặt Mật Nhi tái nhợt, tay anh từ từ rút khỏi người cô, vẻ mặt lạnh nhạt, tựa hồ đối với chuyện tổn thương cô lúc trước, đối với anh mà nói chẳng qua là việc không thể đơn giản hơn. Nếu như không phải Đường Tâm quấy rầy, rất có thể dưới cơn thịnh nộ anh sẽ bừa bãi tổn thương cô, mặc cho cô rơi nước mắt hay khẩn cầu, anh cũng sẽ đem những thứ kia làm thành trò đùa.

“Chú đi thông báo cho ba cháu, muốn anh ta phái người tới tiếp cháu trở về.” Anh không lưu tình nói, xoay người muốn đi ra ngoài.

11. Chương 11

“Đừng phiền toái thế, cháu chờ chú cùng về là được rồi, cháu muốn ở đây lâu một chút.” Đường Tâm vội vàng nói, thân thể nho nhỏ bổ nhào lên phía trước, ôm lấy bắp đùi Lôi Đình, ngăn cản Lôi Đình đi mật báo, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đều là biểu tình khẩn cầu.

Cô còn chưa chơi đủ đâu, sao có thể liền bị “Điều về”? Lại nói, ba nếu biết cô lại chạy tới quán rượu thám hiểm, nói không chừng sẽ phạt cô cấm túc đến hết thể kỷ mất. Bị xử phạt là chuyện đương nhiên nhưng cô không nguyện ý chưa chơi đủ đã bị phạt.

“Chúng ta có công việc phải làm.” Lôi Đình trừng mắt nhìn Đường Tâm đang ôm chặt lấy đùi mình, vùng vẫy thế nào cũng không thoát được.

“Cháu chỉ chơi trong phòng này, nói chuyện phiếm với chị Mật Nhi, tuyệt đối sẽ không bước ra gian phòng một bước.” tay trái Đường Tâm giơ cao, tay phải thì bắt chéo sau lưng, lưu loát nói láo. Muốn cô chờ đợi trong phòng mà không đi mạo hiểm khám phá, ông trời không ưa máu mới là lạ!

Trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, Thẩm Hồng kêu lên ở bên ngoài “Mật Nhi, mau ra đây.”

Lôi Đình xoay người đi tới trước cửa, gọn gàng mở cửa phòng.

Thẩm Hồng đột nhiên sợ hết hồn, tầm mắt rơi vào trên mặt Lôi Đình, rồi lại vội vã tránh ra “Lôi tiên sinh, thật xin lỗi, nếu không phải chuyện khẩn cấp, tôi sẽ không tới quấy rầy hai người.” Bà nhìn vào trong phòng, phát hiện sắc mặt Mật Nhi tái nhợt ngồi trên ghế sa lon, trên mặt còn có nước mắt chưa khô, Thẩm Hồng nhú mày.

Bà vốn cho rằng tình cảm giữa Mật Nhi cùng Lôi Đình rất tốt đẹp, dù sao thái độ Mật Nhi rõ ràng như thế, một lòng đều đặt trên thân người đàn ông này, mà Lôi Đình ba ngày hai bữa đều tới đây, ngoài mặt hai người tựa hồ lui tới thường xuyên. Nhưng mà Thẩm Hồng càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, Mật Nhi căn bản không giống như cô gái đắm chìm trong tình yêu, đau thương trong đôi mắt kia càng lúc càng đậm, giống như vĩnh viễn không thể lau sạch.

Nhìn thấy Đường Tâm, ánh mắt Thẩm Hồng trừng lớn hơn. Ở chốn trăng hoa này lẫn lộn đã lâu, bà luyện thành trực giác kinh người, bản năng cho Thẩm Hồng biết, nơi có Đường Tâm xuất hiện, sẽ có chuyện phiền phức xảy ra.

“Mama, có chuyện gì không?” Mật Nhi lau đi nước mắt trên mặt, cường bách mình tỉnh lại lần nữa.

Môi của cô đau đớn như cũ, nhắc nhở cô rằng anh vô tình thế nào. Cô sợ hãi mà đau thương suy nghĩ muốn chạy trốn thật xa nhưng lại không thể rời bỏ anh. Dù sao anh đã bỏ số tiền lớn bao cô, mà lòng của cô, đã trao cho anh.

“Quản lý Trần mới vừa đến, tối nay ông ta không phải tới một mình cũng không phải là mang khách hàng buôn bán tới uống rượu mua vui mà là dẫn theo một nhân vật lớn, nhân vật lớn kia chỉ rõ muốn em tiếp rượu, chị làm gì cũng không ngăn cản được.” Thẩm Hồng nhanh chóng nói xong, nhẹ nhú mày.

Mặc dù nói quản lý Trần căn bản không là gì trước mặt của Lôi Đình, nhưng mà Thẩm Hồng kiêng kỵ chính người quản lý Trần mang tới. Dù sao đối phương là quan chức, dân không cùng quan đầu, huống gì còn là một tham quan, dùng ngón tay cũng khiến Thẩm Hồng chết không kịp ngáp, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, đem Mật Nhi mời đi ra.

Mặc dù không liên quan đến bà nhưng Thẩm Hồng vẫn suy nghĩ muốn khuyên nhủ Lôi Đình nếu thật yêu Mật Nhi nên đem Mật Nhi thoát khỏi chốn này. Để người con gái mình yêu miễn làm việc trong quán rượu, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Chẳng qua, tình huống trước mắt, tựa hồ giữa Mật Nhi cùng Lôi Đình cũng không đơn giản.

“Em lập tức ra ngoài ngay” Mật Nhi từ từ đứng dậy, vuốt thẳng nếp vạt váy trắng ngà bị động tác thô bạo của anh mà nhăn nhúm.

Đối với quản lý Trần, thật ra thì Mật Nhi vừa sợ hãi lại vừa chán ghét, người nọ đáng sợ cỡ nào, bỏ thuốc với cô. chuyện ti tiện như vậy cũng làm ra được, cô không cách nào tưởng tượng gã đã làm rất nhiều chuyện càng thêm ti tiện hơn. Vì muốn hồi lộ, gã có thể thuyết phục mama, đẩy Mật Nhi đến trước mặt Lôi Đình, trăm miệng cũng không thể bào chữa, có thể thấy được gã là loại người sống vì mình, có thể hy sinh mọi người.

Chẳng qua, cô lại vô pháp trốn tránh, Lôi Đình muốn cô đến gần quản lý Trần, ghi nhớ tất cả lời nói của gã, đây là công việc của cô.

Nếu trong mắt anh, cô chỉ là một ả đàn bà vì tiền mà có thể bán thân, như vậy cô ít nhất cũng phải làm tốt việc anh giao phó. Nếu như cô làm nhiều điều cho anh, có thể anh thấy cô thật lòng? Có phải có thể đối với cô dịu dàng chút ít hay không, thậm chí nguyện ý nghe cô giải thích?

Ánh mắt Lôi Đình lạnh như băng thủy chung rơi vào trên người cô, nghiêm khắc xem kỹ nét mặt cô. Anh cúi đầu xuống, nhanh chóng mà lạnh nhạt giao phó “Làm xong việc của cô.”

Thân thể Mật Nhi hơi rung một cái, cưỡng bách mình gạt đầu, cô dùng sức cắn đôi môi tím mím, che dấu đau nhói thoáng qua trong lòng. Ngoài cửa phòng, là ánh đèn nê ông, dưới ngọn đèn nam nữ trêu chọc mời rượu mờ ám. Cái loại hoàn cảnh mờ ám đen tối này chính là thế giới của cô sao? Chẳng lẽ cô vĩnh viễn không giãy thoát được? Cô từ từ đi về phía căn phòng, trong lòng không ngừng suy tư.

“A, chị Mật Nhi, đừng đi mà, em có chuyện muốn nói.” Đường Tâm nhìn Mật Nhi ra khỏi phòng. Cô còn chưa hàn huyền cùng Mật Nhi, cô cảm giác Mật Nhi không chỉ xinh đẹp còn có trầm tĩnh dịu dàng khiến cô bé không tự chủ được mà muốn tới gần.

Tầm mắt Lôi Đình vẫn đi theo Mật Nhi, khi cô đi vào trong khách sạn mờ tối, trong mắt của anh thoáng qua tâm tình không biết tên. Anh nắm chặt hai quả đấm, xoay người nhìn về phía Đường Tâm.

“Ở lại chỗ này, chú đi thông báo quản gia tới đón cháu. Lão ta không tìm được cháu, nói không chừng sẽ trực tiếp liên lạc với cảnh sát, tốt nhất là cháu mau rời khỏi đây, đừng làm phiền.” Anh cảnh cáo nói.

“Cháu làm phiền khi nào?” Đường Tâm không phục hô, nhưng nhìn thấy biểu tình Lôi Đình không giận mà uy thì giọng nói của cô lập tức hạ xuống “Cháu sẽ ngoan, nhất định không gây phiền phức.” Thúc thời là trang tuần kiết, Đường Tâm tinh thông đạo đức nói láo, nói láo với cô mà nói dễ dàng giống như ăn cơm uống nước.

Nhàn nhạt quét Đường Tâm một cái, Lôi Đình cũng ra khỏi phòng.

Về phần Đường Tâm, cô ngoan ngoãn ngồi tại chỗ năm phút đồng hồ, xác định Lôi Đình không có giám thị bên ngoài, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp lộ ra nụ cười thỏa mãn. Cô vỗ vỗ cái mông nhỏ, rất khoái trá triển khai tiết mục mạo hiểm tối nay.

Muốn cô ngoan ngoãn? Hắc hắc, không có cửa đâu!

Trong bao sương hào hoa, truyền đến trận tiếng cười của người đàn ông cùng với giọng nói của cô gái mời rượu. Tay Mật Nhi đặt trên vịn cửa, hô hấp thật sâu mấy lần, sau đó, mới lấy dũng khí đẩy cửa ra. Khi cô

bước vào bao sương thì tất cả mọi người dừng nói chuyện, các gã đàn ông trợn mắt há mồm nhìn cô, các cô gái còn lại là gương mặt ghen tức, biết Mật Nhi đến, tầm mắt đàn ông sẽ rơi vào trên người cô ta.

“Trương tiên sinh, vị này chính là Mật Nhi mà tôi nói.” Quản lý Trần vội vàng ân cần giới thiệu.

Bên cạnh Quản lý Trần là một gã đàn ông trung niên tuổi chừng bốn mươi, trông mắt u ám báo hiệu tính tình gã xảo trá. Gã quan sát Mật Nhi, không chút nào che dấu hứng thú đối với cô.

“Quả nhiên là mỹ nhân, khó trách có người nói, chỉ có Lãnh Mật Nhi mới xứng với khách quý chân chính.” Trương Vĩ Ngạn phát tay một cái cho những người khác lui ra. Gã theo thói quen đối với người khác vênh mặt hất hàm sai khiến.

Các cô gái rồi rít đứng dậy, lúc đi qua Mật Nhi thì ghen ghét trợn mắt nhìn mấy lần.

Thân thể Mật Nhi cứng ngắc, chậm rãi đi vào trong bao sương, ngồi xuống bên người Trương Vĩ Ngạn, bởi vì nhận ra Trương Vĩ Ngạn mà có chút khẩn trương. Cô nhận ra được khuôn mặt này, có mấy lần xảy ra án kiện tài chính thì đã từng có ký giả phỏng vấn qua gã, gã tựa hồ đảm nhiệm chức vụ rất cao trong bộ kinh tế.

Lôi Đình muốn cô chú ý nhiều hơn, chính là quan viên kinh tế có dính líu cùng quản lý Trần. Trải qua thời gian dài chờ đợi đã có kết quả, khổ sở đợi hơn một tháng quản lý Trần rốt cuộc mang theo người phía sau màn xuất hiện?

Mật Nhi vừa suy nghĩ, vừa theo thói quen nghiêng thân rót rượu. Đột nhiên bị người khác cầm tay, cô kinh hãi buông tay ra, chai rượu nặng nề mà dắt giá đổ ra đất, rượu lạnh như băng rơi đầy người Mật Nhi cùng Trương Vĩ Ngạn.

“Trời ạ, cô làm cái gì vậy?” Quản lý Trần vội vàng hô, mắt thấy đắc tội khách quý, gã bị hù dọa toàn thân ra mồ hôi lạnh, chỉ sợ Trương Vĩ Ngạn sẽ trở mặt.

“Không sao không sao, là tôi quá đường đột.” trên mặt Trương Vĩ Ngạn không có vẻ tức giận, chẳng qua là mỉm cười, một đôi mắt thủy chung không rời đi Mật Nhi, bao gồm cả tư thái yếu điệu ở dưới thân váy trắng kia “Mật Nhi tiểu thư không có sao chứ?” Gã quan tâm hỏi, bàn tay xấu xa di chuyển lên bấp đùi cô.

Chẳng qua là nhẹ nhàng chạm vào đã khiến toàn thân cô nổi lên nổi da gà. Loại cảm giác đó rất đáng sợ khiến Mật Nhi cơ hồ lập tức muốn nôn mửa. Thân thể cô gần đây rất tệ, có lẽ là bởi vì tâm lý hành hạ khiến cô cơm nuốt không trôi.

“Đa tạ ngài quan tâm, tôi rất khỏe.” Cô nhẹ nói, đồng thời không dấu vết tránh thoát sự đụng chạm của Trương Vĩ Ngạn. Cô thở dài trong lòng, cơ hồ muốn lao ra ngoài cửa, dùng sức tẩy rửa nơi từng bị Trương Vĩ Ngạn chạm qua.

Quản lý Trần nhìn thấy Trương Vĩ Ngạn xem trúng Mật Nhi, biết chuyện đêm nay có lẽ không cách nào nói lâu, gã khẩn trương xoa xoa tay, thần thần bí bí lấy ra một vali màu đen bên cạnh, cẩn thận đặt trên bàn “Trương tiên sinh, đây chính là đồ mà tôi nói, ngài cũng phải cẩn thận bảo quản tốt.” Gã nhìn về phía Mật Nhi, có mấy phần bất an.

Mật Nhi chẳng qua là lẳng lặng ngồi ở một bên, trong lòng suy đoán trong vali đến tột cùng là có thứ gì. Lại phải đặc biệt dẫn đến quán rượu mới đưa ra, thần sắc còn khẩn trương như thế, đại biểu là quản lý Trần rất cẩn thận. Cái va-li này, có thể chính là nguyên nhân Lôi Đình giám thị quản lý Trần hay không?

Đang nghĩ đến mất hồn, bàn tay Trương Vĩ Ngạn lại rơi vào trên người cô, lần này lại là vòng quanh bả vai mảnh mai của cô, không có ý tốt tựa vào bên tai cô, thổi hơi thở nóng vào đấy, trong giọng nói có mấy phần giễu cợt.

“Tôi từng nghe nói, Mật Nhi tiểu thư tuyệt đối không ra sân. Chẳng qua là cách đây không lâu, quy tắc này đã bị phá vỡ, cô đến “Tập Đoàn Thái Vĩ” cả đêm mới khiến người phụ trách kia tạm hoãn hành động điều tra. Chắc chắn! Mật Nhi tiểu thư quả nhiên lợi hại, một khắc ngàn vàng lại khiến gã đàn ông cứng đầu kia ngoan ngoãn thuận theo.” Trương Vĩ Ngạn quay đầu nhìn về phía quản lý Trần, trên mặt là nụ cười đùa cợt, bộ dáng kia hạ lưu tới cực điểm “Ông xuống thuốc gì cho cô ả này?”

Quản lý Trần thấp giọng nói ra một tên thuốc, chọc Trương Vĩ Ngạn cười to, gương mặt nhìn có chút hả hê “Xuống thuốc nặng như vậy, một đêm kia Lôi Đình nói bạn chết đi được, cũng khó trách anh ta lại tạm hoãn điều tra, nói không chừng đã bị thân thể Mật Nhi móc hư rồi.”

“Nói cũng phải, loại thuốc kia có thể khiến gái trinh biến thành dâm phụ, đàn bà ăn phải cần phải mạnh, cũng không phải là người đàn ông bình thường nào cũng ứng phó được.” Quản lý Trần cười đến cực kỳ dâm tà, không có bất kỳ áy náy nhìn Mật Nhi. Gã bất kể Mật Nhi có ý kiến gì, đối với gã mà nói, Mật Nhi chỉ là một gái quán rượu xinh đẹp.

“Ông đưa lên cái “quà tặng” này cho người của “Tập Đoàn Thái Vĩ” thật đúng là quý trọng, chúng ta hợp tác lâu như vậy, cũng không thấy ông chuẩn bị cho tôi người đẹp chân chính thế này.” trong giọng nói của Trương Vĩ Ngạn có mấy phần vị chua. Gã đã sớm nhìn mấy người “Tập Đoàn Thái Vĩ” kia không vừa mắt, vậy mà hôm nay Lôi Đình đã nhanh chân hưởng qua người đàn bà xinh đẹp này, một loại biến thái khiến gã càng thêm hứng thú đối với Mật Nhi.

Mật Nhi vì xấu hổ mà đỏ tươi, không cách nào nhịn được hai người kia lại cười bàn luận chuyện cô bị hôn mê đưa đến trước mặt Lôi Đình. Ngay cả khi dính mị thuốc trong lòng cô, đêm hôm đó là trí nhớ tốt đẹp nhất. Trong một đêm mặc dù Lôi Đình bá đạo chuyên chế nhưng cũng dịu dàng. Vậy mà trí nhớ cô trân quý nhất, khi vào miệng bọn họ đàm luận lại xấu xa bỉ ổi như vậy.

“Trương tiên sinh, đừng nói như vậy, là lúc trước tôi chiêu đãi không đủ, nếu ngài phân phó một tiếng, tôi lập tức an bài.” Quản lý Trần nói, cố gắng lấy lòng Trương Vĩ Ngạn, gã biết người trước mắt tuyệt đối không thể đắc tội.

Thật ra thì trong lòng gã hận nghiêng răng nghiêng lợi, Trương Vĩ Ngạn hết sức tham lam, không biết đã đào bao nhiêu chỗ tốt từ trên người gã cho tới bây giờ. Trong lúc mấu chốt này lại vẫn mở miệng nói ám hiệu gã “Cống hiến” không đủ sao?

“Không cần an bài khác, để Mật Nhi theo tôi là được!” Trương Vĩ Ngạn mỉm cười nâng cằm cô lên “Tôi lại muốn ném thử một chút, phụ nữ mà Lôi Đình hưởng qua, đến tột cùng có hương vị gì?” gã hạ lưu nói.

“Tốt, tôi lập tức nói một tiếng với mama.” Quản lý Trần nhiệt tình đứng lên.

“Không, tôi không.” Mật Nhi kinh hoảng trợn to hai mắt, hé miệng liền chuẩn bị cự tuyệt, thế nhưng khi tầm mắt của cô rơi vào vali trên bàn kia thì cô cứng đờ người.

“Mật Nhi tiểu thư, cô đã mất trinh rồi, sao có thể từ chối Trương tiên sinh chứ? Ra sân lần thứ nhất và lần thứ hai có khác biệt gì sao? Mà số tiền tôi bao cô tuyệt đối có thể khiến cô hài lòng.” ánh mắt Quản lý Trần trong nháy mắt trở nên hết sức đáng sợ, giống như Mật Nhi nếu không đáp ứng gã sẽ sử dụng thủ đoạn ác liệt lần nữa.

“Cô cần uống mị dược nữa sao?” Trương Vĩ Ngạn không có ý tốt cười nói. Gã biết mỹ nhân trước mắt này đã trốn không thoát lòng bàn tay gã.

Cô nên làm thế nào? Chẳng qua là nhìn thấy Trương Vĩ Ngạn, cô liền khó chịu muốn nôn, nhưng không đi theo gã ra ngoài, làm sao có thể có được chứng cứ Lôi Đình muốn?

Cô nên làm thế nào?

Nhưng nếu thật sự yêu một người đàn ông, lựa chọn của người phụ nữ thật sự càng ít.

“Mật Nhi tiểu thư?” Quản lý Trần gấp rút thúc giục, sắc mặt bất định.

Cô hít sâu một hơi, trong lòng bỗng dưng căng thẳng, giống như có một dự cảm bất thường. Cô nắm chặt quả đấm, cưỡng bách mình mỉm cười “Được, tôi đồng ý.”

12. Chương 12

Mật Nhi bước ra khỏi bao sương, khi vừa ra đến cửa, tay cô mảnh khảnh lướt bờ môi, nhanh chóng chạy về hướng phòng tắm, sau đó nằm dọc theo bồn rửa tay nôn mửa. Cả ngày cô cũng không ăn bất kỳ vật gì, nôn ra đều là nước chua, cho đến khi dạ dày co quắp mạnh, cảm giác mãnh liệt kia mới hơi ngưng lại.

Toàn thân cô run rẩy, nhớ lại dự vọng trong ánh mắt Trương Vĩ Ngạn cùng với biểu tình ác độc của quản lý Trần, toàn thân cô liền rét run.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, bóng dáng nho nhỏ xông vào, trông mắt xinh đẹp sớm lo âu nhìn Mật Nhi “Chị Mật Nhi, chị không sao chứ?” Đường Tâm lo lắng hỏi, cầm khăn ướt đưa cho Mật Nhi.

Mật Nhi cười khổ lắc đầu một cái, nhận lấy khăn ướt, lau chùi mồ hôi trên trán “Chị không sao.” Tầm mắt của cô rơi vào cửa phòng tắm, nhưng ở đây không có người mà cô cần “Lôi tiên sinh đâu? Chị có chuyện khẩn cấp nhất định phải nói cho anh ấy biết.” Cô vội vã muốn gặp anh, nếu nhìn thấy anh, sợ hãi trong lòng cô có thể giảm xuống một chút.

Đường Tâm nhún vai một cái “Chú ấy đi thông báo cho người nhà tới bắt em, chừng một lát nữa mới có thể trở lại.” sau khi cô từ phòng của Mật Nhi chuồn êm ra ngoài, liền tìm kiếm Mật Nhi. Cho đến khi tựa vào cửa bên ngoài bao sương, cô nghe quản lý Trần cùng Trương Vĩ Ngạn bàn về Mật Nhi, lời nói đó khiến mặt cô hồng, hơn nữa sự tình không thể tưởng tượng được.

Thân thể Mật Nhi lão đảo muốn ngã, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Đôi tay cô ôm lấy ngực, hít sâu liên tục. Cô cho rằng Lôi Đình sẽ luôn ở bên ngoài cho nên mới đáp ứng yêu cầu của Trương Vĩ Ngạn, nguyện ý đi theo gã “ra sân”. Vậy mà không thấy Lôi Đình đâu cô sợ hãi muốn chạy trốn.

Trên cửa phòng tắm truyền đến tiếng gõ nhẹ, giọng nói không vui vang lên “Mật Nhi tiểu thư, xe đã chờ trước cửa, cô còn muốn để Trương tiên sinh đợi bao lâu? Không phải cô muốn đổi ý chứ?” giọng nói Quản lý Trần tựa như chuông đám tang, làm cho người ta không rét mà run.

“Tôi tới ngay.” Cô chần chờ trong giây lát, mới lấy dũng khí mở miệng.

Vì lấy được vali mà quản lý Trần giao cho Trương Vĩ Ngạn, cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mạo hiểm, cho dù trong lòng sợ hãi muốn bao phủ lý trí, Mật Nhi cưỡng ép mình tỉnh táo, đè nén mãnh liệt cảm giác ghê tởm.

“Chị Mật Nhi, đừng đi.” Đường Tâm chần chờ nói. Cô nghe được cuộc đối thoại kia, đủ để cho cô biết Mật Nhi bất hạnh đến cỡ nào. Những người đàn ông kia thế nhưng vì ích lợi bản thân, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của chị ấy!

Mật Nhi ngồi xổm người xuống, khẽ vuốt ve gò má tỉ mỉ của Đường Tâm, khuôn mặt xinh đẹp hết sức tiêu tụy “Giúp chị một việc, nếu Lôi Đình trở lại, liền nói cho anh ấy biết chị ở nơi nào, nói cho anh biết chứng cứ anh muốn đã xuất hiện, anh ấy cần phải tới.” Nhưng nếu anh không tới, ngay cả cô đều không dám tưởng tượng mình sẽ gặp phải chuyện gì.

Đường Tâm cắn môi, nhúu chặt mày. Cô nhìn Mật Nhi đi ra ngoài, bị quản lý Trần dẫn ra khỏi quán, sau đó vào ngồi một chiếc cao cấp màu đen.

Khi cửa xe mở ra thì thân thể Mật Nhi run lên. Cô chỉ mặc chiếc váy trắng ngà, cũng không biết là bởi vì nhìn thấy Trương Vĩ Ngạn hay là vì ban đêm lạnh lẽo làm cho cô kịch liệt run rẩy. Khi cô ngồi vào trong ghế xe thì mơ hồ còn nghe ở cửa mọi người kinh ngạc bàn tán.

Lãnh Mật Nhi chưa bao giờ “ra sân”, rốt cuộc tối nay cũng đánh vỡ lệ thường, đây cơ hồ có thể được gọi là tin tức nóng hổi nhất làng ăn chơi.

Đường Tâm lặng lẽ đi theo phía sau, cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Mật Nhi, nhìn bề ngoài Mật Nhi bình tĩnh, thật ra thì vô cùng sợ hãi cùng bất an. Trong lúc bất chợt, Đường Tâm cũng khắc chế không nổi tính thích chõ mũi vào chuyện người khác, thân thể nho nhỏ xoay sang chỗ khác, nhanh chóng đi tìm Thẩm Hồng.

Nếu như chờ Lôi Đình trở lại, nói không chừng tất cả đã quá muộn, cô không thể trở mắt nhìn Mật Nhi bị người đàn ông kia ăn.

Đường Tâm âm thầm quyết định: cô nhất định sẽ quản chuyện này!

Tầng cao nhất của “Khách sạn Lệ Đô”, có căn phòng xa hoa nhất. Một buổi tối ở chỗ này, phải hao phí sáu tháng lương của một nhân viên bình thường. Nhưng mà Trương Vĩ Ngạn không phải nhân viên bình thường, gã giữ chức vụ quan trọng trong bộ kinh tế, không ngừng có người dâng tiền bạc lên, những món tiền kia đủ để gã sống thoải mái cả đời, gã thừa sức để hưởng thụ người đàn bà xinh đẹp nhất.

Trương Vĩ Ngạn ôm lấy eo thon của Mật Nhi, mang cô đi vào căn phòng hoa lệ rộng rãi nhất.

Không thể xưng đây là “Gian phòng”, không gian rộng rãi chừng 60 mét vuông, ngăn cách thành phòng ngủ, phòng khách, thậm chí còn có phòng họp, đầy đủ mọi thiết bị. Bình thường chỉ có tập đoàn chiêu đãi khách quý hoặc mở hội nghị kín đáo thì mới có thể thuê căn phòng này. Trương Vĩ Ngạn chọn gian phòng này không có lý do gì, dù sao tiền là người khác cho, gã tiêu cũng không đau lòng.

Thân thể Mật Nhi luôn cứng ngắc, sau khi đi vào phòng khách cô nhanh chóng đến phạm vi mà Trương Vĩ Ngạn không thể chạm tới. Tầm mắt của cô rơi vào va-li trên tay Trương Vĩ Ngạn, nhắc nhở mình phải tỉnh táo ứng phó.

“Em chưa bao giờ ra ngoài “làm việc”, lần này tôi chọn gian phòng này, cũng không coi là bôi nhọ em chứ.” Trương Vĩ Ngạn cười tà “Phòng đắt tiền nhất, gái đắt tiền nhất, lúc này mới đủ để xứng đôi với ta.”

Thân thể Mật Nhi run rẩy, cười miễn cưỡng “Em muốn phục vụ đưa đến chút đồ, chúng ta ăn ít đồ, uống chút rượu, được không?” Cô đi tới điện thoại bên cạnh, làm bộ như trấn định, cầm điện thoại lên, trên thực tế mồ hôi chảy ròng.

“Không hổ là danh hoa của làng ăn chơi, chẳng những xinh đẹp dịu dàng, lại còn hiểu chuyện như vậy. Em cũng biết sau khi chúng ta lên giường xong, có lẽ sẽ mệt mỏi nên mới gọi trước thức ăn và rượu sao?” Gã đắc ý cười, đem sự sợ hãi của Mật Nhi trở thành chu đáo.

Sắc mặt Mật Nhi trở nên tái nhợt, cắn chặt lấy môi mới có thể khắc chế không nói ra ngoài. Cô muốn bịt kín tai, để không nghe những lời nói bẩn thỉu của Trương Vĩ Ngạn. Trong lòng cô vô số lần hướng lên trời khấn cầu, hi vọng ông trời rủ lòng thương xót khiến Lôi Đình sớm đến đây, kết thúc sớm trận hành hạ này vĩnh viễn.

Trương Vĩ Ngạn đi tới, khi cô đang gọi phục vụ thì ôm lấy eo thon.

Toàn thân Mật Nhi cứng đờ theo trực giác né ra, sau đó trừng to mắt nhìn gã.

Đầu tiên là Trương Vĩ Ngạn cau mày, rất nhanh lại cười “Em đang khấn trương sao? Cái tên họ Lôi kia không dạy em à? Không sao, phải yếu sợ hãi là phản ứng kích dục mạnh nhất, rất tốt, rất tốt.” Gã tiến lên một bước, trong mắt là dục niệm “Tối đây, chẳng nhóc họ Lôi kia chưa dạy em thì để tôi dạy.”

Cô sợ tới mức muốn hét lên, cô lui về phía sau mấy bước cho đến khi thân thể đã chạm vào bức tường, không còn chỗ trốn. Cô nhắm chặt mắt, sau đó mở ra, trên mặt tái nhợt nở nụ cười, giọng nói trở nên cực kỳ êm ái.

“Anh muốn dạy em cũng được, nhưng đừng nóng vội, anh sẽ làm em sợ đấy.” Cô đi lên phía trước, đôi tay hơi nhỏ run rẩy đặt ở cổ áo của Trương Vĩ Ngạn, từ từ cởi nút áo “Anh đi tắm trước, được không? Đợi lát nữa em cũng đi vào, bận rộn cả ngày, toàn thân là mồ hôi, không thoải mái lắm.” Cô thúc nhẹ Trương Vĩ Ngạn, trong lòng bất ổn.

Mật Nhi dịu dàng khiến Trương Vĩ Ngạn rất là hưởng thụ, gã sớm nghe nói, mặc dù Mật Nhi xinh đẹp nhưng hết sức lạnh lùng, dâng nhiều tiền bạc hơn nữa chưa chắc có thể khiến cô mỉm cười một cái, thật không ngờ hôm nay cô gái xinh đẹp cao ngạo này lại dịu dàng thật khiến gã thỏa mãn hư vinh.

“Được, nếu người đẹp muốn, dĩ nhiên anh không có ý kiến. Trước hết tắm, trở lại sẽ dạy bảo em.” gã cười cực kỳ hạ lưu, vừa cởi áo vừa đi vào phòng tắm.

Cho đến khi cửa phòng tắm đóng lại, tiếng nước chảy vang lên, toàn thân Mật Nhi mới vô lực xụi lơ tại chỗ. Cô dùng đôi tay ôm lấy mình, khắc chế trái tim cùng với dạ dày vô cùng khó chịu. Chẳng qua là tiếp xúc với ánh mắt của Trương Vĩ Ngạn, cô liền khó chịu muốn ói. Nếu Lôi Đình không tới kịp, không phải là cô sẽ thất thân bởi gã đàn ông ghê tởm này hay sao?

Cô ngồi yên mấy phút, sau đó tầm mắt rơi vào trên va-li. Cô từ từ bò lên, lấy chìa khóa từ trong quần áo mà Trương Vĩ Ngạn, thấp thỏm mở va-li. Trong vali có mấy quyển sổ sách còn có một ít biên lai cùng với biên lai gửi tiền của ngân hàng, phía trên cơ hồ đều có con dấu và chữ kí của quản lý Trần.

Có thể khẳng định 100%, đây là chứng cứ Lôi Đình truy tìm hơn một tháng qua. Tất cả đều liên quan đến quản lý Trần, từ khi quản lý Trần mang vài vị cán bộ cao cấp đến quán rượu của Thẩm Hồng thì “tập đoàn Thái Vĩ” cũng bắt đầu bắt tay vào điều tra.

Mật Nhi không chần chờ, biết thời gian hết sức cấp bách, cô tìm được một túi xách khác trong phòng họp, viết địa chỉ nhà mình lên phía trên, sau đó mở ngăn kéo ra tìm tem. Cô hiểu nếu mang những tài liệu này ra khỏi khách sạn thì sẽ khiến nhiều người chú ý, hơn nữa tạm thời không có cách nào xác định mình sẽ bình yên thoát thân hay không, cô nhất định phải tìm người đem số chứng cứ này ra ngoài. Bất luận Lôi Đình có thể chạy tới hay không, cô nhất định phải bảo đảm số chứng cứ này có thể thuận lợi ra ngoài.

Trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ “phục vụ phòng.” Là giọng nói của nhân viên phục vụ.

Mật Nhi liền vội vàng tiến lên, mở cửa ra, nhìn thấy phục vụ đẩy xe thức ăn tiến vào trong phòng. Trên xe thức ăn trải tấm ga màu trắng, vô số món ngon cùng rượu ngon, thậm chí còn tỉ mỉ chuẩn bị đĩa hoa hồng.

Phục vụ không nghĩ tới mở cửa sẽ là một cô gái đẹp như thiên tiên, anh trợn to hai mắt nhìn, trong khoảng thời gian ngắn bất động. Sau một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, đem xe thức ăn đẩy tới phòng khách, gương mặt vì nhìn thấy người đẹp mà đỏ lên.

Mật Nhi ký tên lên hóa đơn, lấy túi xách có tài liệu, vẻ mặt tươi cười nhìn phục vụ “Cám ơn anh. Anh có thể giúp tôi một việc không?”

Đem đặt túi xách trước mặt anh, thân thể căng thẳng, đồng thời bất an liếc về phía phòng tắm. Nếu Trương Vĩ Ngạn xuất hiện vào lúc này, tất cả sẽ như kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Tiểu thư cứ việc phân phó.” Phục vụ gật đầu liên tục, dĩ nhiên vui mừng được vì người đẹp phục vụ.

“Xin gửi túi đồ này ra ngoài, được không? Mặc dù trời đã muộn, nhưng làm phiền anh xuống lầu, đem túi đồ này bỏ vào hòm thư, tôi hi vọng ngày mai người đưa thư sẽ xử lý cái túi này.” Mật Nhi phân phó, lại cầm một xấp tiền mặt lớn khác kín đáo đưa cho phục vụ.

Phục vụ gật đầu một cái, đi xử lý chuyện Mật Nhi nhờ vả.

Mật Nhi thở phào nhẹ nhõm, hai tay run rẩy mở rượu ngon mà phục vụ đưa tới, uống một ngụm lớn. Bởi vì uống nhanh nên cô lại sặc. Trong lúc nhất thời hô hấp trở nên khó khăn, cô ho khan không ngừng.

Khi cô cúi người ho, ngoài ý muốn phát hiện tầng dưới của xe thức ăn có một giày da nhỏ nhỏ, lơ đãng để bên ngoài tấm trải bàn màu trắng. Cô nhú mào, lặng lẽ vén tấm trải bàn lên, kẻ núp ở bên trong khiến cô sợ tới mức sắp ngã nhào.

“Hi, chị Mật Nhi.” Đường Tâm lúng túng nói, không nghĩ lại nhanh chóng bị phát hiện.

“Đường Tâm, em ở đây làm gì?” Mật Nhi cực kì kinh hoảng

“Em thấy chị gặp nguy hiểm, cho nên không đợi được chú Lôi trở lại liền quyết định tới đây, chủ quán nói cho em biết, người đàn ông kia sẽ dẫn chị tới nơi này.” Đường Tâm chỉ chỉ kẻ không biết chuyện gì xảy ra ở trong phòng tắm “Mà em cũng nói với bà ấy là nếu chú Lôi trở lại bảo chú ấy lập tức tới đây. Có em ở nơi này, động tác của bọn họ sẽ nhanh chóng hơn.” Đường Tâm cười khan mấy tiếng, leo ra khỏi xe thức ăn, cầm lấy chân tôm hùm rồi gặm.

Mật Nhi vội vàng lắc đầu, đẩy Đường Tâm ra phía cửa “Không được, em không thể ở chỗ này. Ngoan, nghe lời, lập tức rời khỏi nơi này!”

Nơi này nguy hiểm như vậy, ngay cả cô cũng chạy không nổi. Cô yêu Lôi Đình mãnh liệt mới khiến cô có dũng khí ở lại. Đường Tâm là con gái duy nhất của tổng giám đốc, thân phận hết sức đặc biệt. Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đừng nói Đường Bá Vũ sẽ không tha cho cô, ngay cả Lôi Đình cũng sẽ không tha thứ cho cô.

“Thật đúng là một đôi, cái gì cũng không muốn em chơi.” Đường Tâm nhỏ giọng oán trách, dùng bàn tay không cầm thức ăn kéo lấy váy trắng của Mật Nhi “Phải đi thì cùng đi, em không phải tiểu quỷ nhất gan thấy nguy hiểm liền chạy đi một mình. Chị không thể ở lại chỗ này, gã bên trong đang ca hát kia có ánh mắt giống như muốn đem chị nuốt vào bụng. Không thể được, chị là của chú Lôi.”

“Chị không thể đi.” Mật Nhi khỏ sở nói “Chị đã trộm tài liệu của gã, nếu gã ra ngoài không thấy chị, nhất định sẽ nghi ngờ. Chuyện tài liệu bị lấy cắp, lừa được càng lâu thì càng có lợi đối với Lôi tiên sinh.”

“Nhưng không thể để cho chị hy sinh mình mà bồi gã kia một đêm!” Đường Tâm gấp đến độ kêu thành tiếng, cô không muốn cô gái đẹp như Mật Nhi lại bị gã xấu xa kia làm hại.

13. Chương 13

“Lôi tiên sinh nhất định sẽ tới.” Cô miễn cưỡng mỉm cười, thật ra thì trong lòng không có bất cứ hi vọng nào.

Đường Tâm còn muốn cãi lại nhưng cửa phòng tắm mở ra, tiếng bước chân từ cửa phòng tắm truyền đến.

“Mật Nhi, em đang ở đâu?” Trương Vĩ Ngạn lấy giọng nói mập mờ kêu lên, đi về phía phòng khách.

Không kịp đưa Đường Tâm đi, Mật Nhi vội vàng mở tủ quần áo bên cạnh phòng khách đẩy thân thể nhỏ của Đường Tâm vào. Đường Tâm ngã vào trong đồng quần áo, cũng biết tình hình hết sức căng thẳng, vội vàng im lặng, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Trương Vĩ Ngạn đi tới phòng khách vừa đúng lúc Mật Nhi ngồi trên ghế sa lon, đôi tay đặt trên vạt váy. Gã bị sắc đẹp mê mù cặp mắt, căn bản không có chú ý tới hai tay của Mật Nhi đang phát run. Gã trời sinh xảo trá, lợi dụng chức vụ kiểm không ít tiền. Trong lòng gã căn bản luôn xem thường gái làng chơi, càng không nghĩ tới Mật Nhi sẽ có lá gan trộm tài liệu quan trọng. Trong mắt gã, phụ nữ chỉ là động vật hạ đẳng.

“Không phải nói muốn cùng tắm sao? Sao em không vô?” Gã mặc áo ngủ của khách sạn, xương sườn trên nửa thân trần có thể thấy được cả lồng ngực, nhìn cực kì buồn cười.

“Em đang muốn đi vào thì phục vụ lại đưa đồ đến.” Mật Nhi mỉm cười, rót ly rượu cho Trương Vĩ Ngạn, trong lòng không ngừng suy nghĩ nên tiếp tục thế nào mới có thể trì hoãn thời gian “Uống chút rượu đi anh” Cô thấp giọng nói, ánh mắt không tự chủ được nhìn thẳng cửa ra vào.

“Rượu có thể uống sau. Bây giờ ngoan ngoãn để anh dạy em nào.” Trương Vĩ Ngạn cười tà, cầm cổ tay Mật Nhi ôm cô vào ngực, không kịp chờ đợi muốn hôn lên môi cô.

Mật Nhi sợ tới mức xoay tay lại, rượu trong ly cũng vãi đầy mặt đất “Trương tiên sinh, chờ một chút, chờ em đi tắm.”

“Không cần tắm, cô kéo dài thời gian quá rồi, tính nhẫn nại của tôi đã hết.” Trương Vĩ Ngạn nheo mắt lại, đưa tay muốn bắt Mật Nhi. Khi cô lần nữa tránh thoát thì vẻ mặt gã từ từ trở nên tức giận “Muốn đổi ý sao? Tao tốn tiền để mày phục vụ đấy” Gã như hổ đói nhìn thấy dê con chọt lao về phía Mật Nhi.

Mật Nhi hét chói tai chỉ kịp chạy mấy bước thân thể đã té nhào xuống nệm trên sàn. Cô kinh hoàng muốn té xỉu, quá nhiều sợ hãi khiến trước mắt cô đen kịt chỉ có thể phản kháng không ngừng, tay chân dùng sức đá đập lung tung. Nhưng mà, cho dù phản kháng kịch liệt hơn nữa, cô cuối cùng chỉ là cô gái yếu đuối, hơi sức dĩ nhiên không sánh bằng một gã đàn ông trưởng thành.

Trương Vĩ Ngạn bị cô đập mấy cái, đau đến thở nặng, tâm tình tức giận. Mật Nhi chỉ là gái quán rượu lại dám chọc giận gã, gã nhìn được sao? Gã lập tức giơ tay, tát nhiều cái lên mặt Mật Nhi.

“Con mẹ nó! Một gái quán rượu cũng dám phản kháng tao? Bị họ Lôi kia chơi chưa đủ, cho nên khinh thường tao sao? Tao không tin không khiến mày cầu xin tha thứ được!” Gã cười lớn, ra tay xé váy của Mật Nhi. Da thịt trắng nõn cùng với áo ngực màu hồng đập vào mắt thì dục niệm nổi lên “Quả nhiên là hàng cao cấp.” Gã bỉ ổi nói.

Mật Nhi bị đánh đến mức choáng váng, đau đớn khiến cô mềm yếu. Khi đôi tay cũng bị Trương Vĩ Ngạn không chế thì cô phát ra tiếng hét tuyệt vọng.

Bỗng chốc, cửa tủ quần áo hé ra.

Đường Tâm nhẩn nại nửa ngày, nghe tiếng thét của Mật Nhi cùng với lời nói hạ lưu của Trương Vĩ Ngạn rồi cuộc không thể ngồi yên. Cô rút cây móc trong tủ quần áo, hung hăng lao ra, nhìn thấy Trương Vĩ Ngạn đang đè Mật Nhi trên đất mà quát tháo, cô bỏ nhào lên phía trước, cầm chiếc móc dồn sức đánh lên đầu Trương Vĩ Ngạn.

“Con bà nó, con nít chui từ đâu ra thế này?” Trương Vĩ Ngạn bị đau, gã rống to không nghĩ tới còn có người can đảm dám đến phá hư chuyện tốt của gã. Mật Nhi phản kháng khiến gã phần nộ mất đi lý trí, vì vậy thấy Đường Tâm thì gã tức đỏ mắt.

“Buông chị Mật Nhi ra! Ông không xứng đựng vào chị ấy, chị ấy là người của chú Lôi.” Đường Tâm hô lên, dùng sức gõ lên đầu Trương Vĩ Ngạn. Thành linh cô không chú ý móc trong tay đã bị Trương Vĩ Ngạn lấy được.

“Tao không xứng đựng vào ả? ả chỉ là một gái quán rượu, người nào tốn tiền, người ấy có tư cách.” Trương Vĩ Ngạn hét lên, nhắc Đường Tâm lên cao.

Cô gái bảy tuổi căn bản không phải đối thủ của gã đàn ông trưởng thành. Đường Tâm mất đi vũ khí, bị گیر cao giữa không trung. Nhưng cô bé không khuất phục, dù rơi vào tay kẻ ác, cô cũng không chịu khuất phục dễ dàng.

Mật Nhi vội vàng bò dậy, một tay cầm chặt chiếc váy bị xé rách, một tay kéo tay áo Trương Vĩ Ngạn, rất sợ gã làm hại Đường Tâm “Trương tiên sinh, xin ông đừng so đo với con bé, nó còn nhỏ, cho nên không hiểu.” Nếu cô bé vì cô mà gặp nguy hiểm, lương tâm cô sẽ bất an.

Đường Tâm bị treo giữa không trung vẫn còn mạnh miệng “Đừng nói em không hiểu, em thông minh gấp hai lần gã. Chị Mật Nhi, chị đừng cầu xin cái loại người không biết xấu hổ này, dám bắt nạt trẻ em và cô gái yếu đuối, nếu đựng phải mấy chú của tôi, ông ta phải sợ tới mức tè ra quần, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ!” Cô đá chân vào mặt Trương Vĩ Ngạn, hành động này không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa.

Đôi tay Trương Vĩ Ngạn căng ra nhắc Đường Tâm lên cao hơn “Con bà nó, tao không thể không che miệng của mày lại!” Gã bị khích tướng đến mức không suy nghĩ gì nữa. Gã dùng lực ném Đường Tâm vào vách tường.

“Không!” Mật Nhi hét lên, nhìn thấy máu của Đường Tâm thì toàn thân đông cứng lại.

Tất cả mọi việc khiến động tác cô chậm lại. Thân thể nhỏ nhỏ của Đường Tâm đụng vào vách tường cứng rắn khiến cô bé phát ra tiếng kêu sợ hãi. Vì đau đớn kịch liệt mà bất tỉnh nhưng vẫn dững cằm không phát ra bất kỳ tiếng rên nào. Thân thể mềm yếu ngã xuống góc tường. Trên tường lưu lại một vết máu dài ghê rợn. Máu tươi ồ ạt chảy ra từ vết thương trên trán của Đường Tâm, nhiễm đỏ thẫm một vùng.

Mật Nhi kinh hoàng muốn xông lên phía trước nhìn thương thế của Đường Tâm. Ấy vậy mà không di động được mấy bước, thân thể lại bị Trương Vĩ Ngạn không chế, kéo cô lên ghế sa lon, cặp mắt đỏ bừng như là dã thú điên cuồng.

“Bây giờ không còn ai cản trở nữa. Tốt nhất mày nên ngoan ngoãn, nếu không kết quả sẽ giống con bé kia.” Trương Vĩ Ngạn nói nhỏ, dùng sức ngăn cản hai tay Mật Nhi, không cho phép cô kéo váy. Gã đã đợi quá lâu, dục vọng không kịp đợi muốn xông ra ngoài.

“Không! Xin ông, ông để tôi đưa Đường Tâm đến bệnh viện, con bé chảy nhiều máu như vậy, sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.” Mật Nhi gấp đến độ khóc lên, trong lòng cô lo lắng cho sự an toàn của nó, lại không nghĩ chính cô cũng khó giữ được mình.

Trương Vĩ Ngạn lắc đầu một cái, dùng sức xé, vấy của Mật Nhi hầu như bị xé rách trừ vài mảnh vải còn lưu lại trên da thịt. Thân thể mềm mại xinh đẹp mà trong suốt chỉ còn sót lại áo ngực cùng với quần lót. Trương Vĩ Ngạn thấy thể muốn chảy nước miếng, lúc trước bạo lực càng thêm kích thích dục vọng chinh phục trong cơ thể gã.

“Xin tao? Lãnh Mật Nhi, lúc trước mày đã đồng ý lên giường với tao, muốn xin xỏ để tao đổi ý ư, đừng mơ.” mắt gã nhìn hướng Đường Tâm hôn mê bất tỉnh thì hiện lên tia sát ý “Nói không chừng con bé kia chết rồi, mày phí tâm vì người chết làm gì? Đừng khổ sở, nó sẽ không cô đơn, chờ tao chơi mày đủ, sẽ khiến mày đi theo con bé.” Mật Nhi tận mắt nhìn thấy gã giết người, gã quyết định muốn giết người diệt khẩu. Dù sao giết một người cùng với giết hai người chẳng khác gì nhau.

Mật Nhi tuyệt vọng lắc đầu, đôi tay không ngừng chống đỡ Trương Vĩ Ngạn xâm phạm, cô ra sức hét lên, dùng sức muốn thoát khỏi đối phương.

Tuyệt vọng bao phủ cô khiến cô khóc không ngừng, cô vốn mảnh mai có bao giờ gặp phải chuyện đáng sợ như vậy!

Quá nhiều sợ hãi làm cô không thể nghe thấy tiếng cửa bị đập vỡ cùng với đông đảo giọng nói của người khác kéo tới. Lôi Đình vào trước tiên, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh lạnh lùng vào thời khắc này trở nên nóng nảy vạn phần giống như đang tìm bảo vật trân quý cả đời này. Đi sau anh, là Thương Trát Phong cùng Đỗ Phong Thần, cán bộ cao cấp của “tập đoàn Thái Vĩ” đều đến đông đủ.

Đầu tiên tầm mắt Lôi Đình thấy Mật Nhi bị đặt trên đất, trông mắt đen lạnh như băng bỗng chốc tràn đầy ngọn lửa tức giận khiến anh cơ hồ muốn mất đi lý trí. Bước nhanh đến, anh không chút lưu tình đá vào đầu Trương Vĩ Ngạn.

Bịch một tiếng, Trương Vĩ Ngạn bị đá bay, ngã xuống trên bàn thủy tinh. Thủy tinh bể tan tành cắt vào phần lưng gã, máu tươi đầm đìa “Con mẹ nó, là ai?” Hàm răng của gã mới bị đá, mấy cái răng lung lay rơi xuống, máu tươi từ mũi, miệng phun ra, gã đau đến nổi hét toáng lên.

“Lôi Đình, người này đã thương tiểu ác ma.” Đỗ Phong Thần nheo mắt lại, bởi vì tức giận mà giọng nói lạnh lùng.

Khi Trương Vĩ Ngạn thấy rõ người tới là ai thì sự hung ác vốn có đột nhiên biến thành sợ hãi rụt rè. Gã không dám lên tiếng, chỉ dám ôm lấy khoe miệng máu chảy không ngừng, thấp thỏm nhìn Lôi Đình.

“Đừng tới đây, không phải lỗi của tôi, là Lãnh Mật Nhi, tất cả đều là chủ ý của ả, là ả nói muốn mang con bé kia tới nơi này, ả nói cần tiền, muốn bắt cóc.” gã vì muốn được tha thứ, bắt đầu nói năng lung tung, không tiếc hăm hại Mật Nhi vô tội.

Lôi Đình chậm chạp tiến lên, vừa một cước bén nhọn mà không lưu tình đá thẳng vào Trương Vĩ Ngạn lần nữa. Vẻ mặt của anh bởi vì tức giận mà căng thẳng, chẳng qua là nhìn thấy Trương Vĩ Ngạn đang lẳng nhục Mật Nhi, anh liền phần nộ muốn chặt gã ra làm trăm mảnh. Anh chậm rãi bước thong thả tới bên cạnh Trương Vĩ Ngạn.

“Lôi Đình, đừng giết gã ta, đánh gãy mấy cái xương sườn là đủ, để gã sống, bây giờ mà giết gã thì dễ dàng quá.” Đỗ Phong Thần lạnh lùng nói, nhìn thấy Đường Tâm nằm trong vũng máu thì đã quyết định không tha cho Trương Vĩ Ngạn. Anh cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Đường Tâm, nhanh chóng gọi xe cứu thương đến.

“Cậu.cậu, tôi là quan viên chính phủ, cậu đã thương tôi, sẽ bị.” lời nói của Trương Vĩ Ngạn không thể nói hết.

Mật Lôi Đình không chút thay đổi, chỉ có trông mắt đen kia tiết lộ lửa giận mạnh mẽ. Anh giơ chân đạp lên ngực Trương Vĩ Ngạn, chẳng qua là thoáng dùng sức chỉ nghe thấy mấy tiếng vang hơi nhỏ, Trương Vĩ Ngạn đau đến nỗi không cách nào kêu cứu, hai mắt trợn ngược, ngất đi, xương sườn trong lồng ngực đã gãy một nửa.

Mật Nhi thở dốc tại chỗ, thật vất vả mới ngồi dậy. Tầm mắt cô tiếp xúc với lửa giận của Lôi Đình, khiến cô sợ hãi muốn tông cửa chạy.

Lôi Đình đứng đấy, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm vào cô, hết sức phức tạp. Thật ra thì ngay cả tim của anh cũng phức tạp, vừa vui vẻ cùng vừa tức giận. Cho đến khi nhìn thấy Mật Nhi bị một gã đàn ông khác đè trên mặt đất thì anh mới hiểu rõ mình quan tâm cô cỡ nào. Cho dù không nguyện ý thừa nhận, anh vẫn bị ánh mắt vô tội của người phụ nữ dối trá này hấp dẫn.

Chẳng qua, anh không cách nào tha thứ chuyện cô khinh suất, dám khiến Đường Tâm gặp nguy hiểm.

Trong lòng Mật Nhi càng thêm tuyệt vọng, lời nói của Trương Vĩ Ngạn, không thể nghi ngờ là muốn đẩy cô tới địa ngục. Dù sao Lôi Đình vẫn tin cô vì tiền mà chuyện gì cũng làm được. Thân thể của cô bị lộ ra nửa phần, cô cũng quên che đậy.

Một cái áo khoác tây trang rơi vào trên vai trần truồng, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt ôn hòa của Thương Trất Phong “Cô không sao chứ? Đừng sợ, chuyện đã giải quyết xong. Xin lỗi vì chúng tôi tới trễ mới khiến cô gặp phải chuyện này.”

Mật Nhi gật đầu một cái, lay động đứng dậy, Thương Trất Phong tỉ mỉ trợ giúp cô.

“Không có thời gian nữa, tiểu ác ma nhất định phải chạy chữa lập tức, các cậu đi thông báo cho Đường Bá Vũ, tôi ôm con bé xuống lầu.” Đỗ Phong Thần nhanh chóng giao phó, sau đó ôm lấy Đường Tâm rời đi.

Lôi Đình đứng tại chỗ một hồi lâu không động đậy. Khi Thương Trất Phong đỡ Mật Nhi chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên tiến lên, bàn tay ngăm đen cầm chặt cổ tay cô. Cô ngẩng đầu lên thân thể vẫn đang run rẩy như cũ. Trong chớp nhoáng, ánh mắt của anh ấy thật đáng sợ, cô trốn tránh được một nguy hiểm nhưng hình như lại rơi vào một nguy hiểm khác.

“Cô ấy không thể đi cùng cậu.” Lôi Đình chậm rãi nói, ánh mắt nóng bỏng như lửa thủy chung nhìn chăm chăm vào Mật Nhi “Tôi còn có chuyện muốn nói rõ ràng cùng cô ta.” Giọng nói của anh vững vàng bao hàm sự tức giận kinh người.

Thương Trất Phong nhún nhún vai, anh biết quan hệ giữa Lôi Đình cùng Mật Nhi không đơn giản. Chuyện nam nữ, anh không tiện nhúng tay. Chẳng qua là hơi gật đầu, anh xoay người rời đi, chuẩn bị thông báo với Đường gia tin tức Đường Tâm bị thương nặng.

Mà Mật Nhi đứng tại chỗ run rẩy, hồi lâu mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nơi này không còn người khác quấy nhiễu, cô bị lưu lại cùng với người cô yêu nhất đồng thời cũng là người cô sợ hãi nhất. Tức giận trong mắt của anh giống như đang thề rằng sẽ cho cô một vết thương khó quên.

14. Chương 14

Lôi Đình không nói một lời đem Mật Nhi mang về khách sạn, đêm đã khuya, trong khách sạn chỉ còn lại phục vụ trực đêm. Khi ánh mắt người phục vụ đang kinh ngạc thì Lôi Đình thô lỗ đem cô kéo từ trên xe xuống, mặc cho cô chỉ mang một cái áo khoác che thân, chặt vật sắp lăn xuống đất.

Giờ phút này Lôi Đình bị phần nộ găm nuốt, hoàn toàn không có thương hương tiếc ngọc.

Trở lại phòng của Mật Nhi, anh trầm mặc ngồi trên ghế sa lon, cầm quần áo mà cô để sẵn, tiện tay vứt cho cô “Che kín lại.” Anh nhẹ nói, đưa tay lấy một ly rượu, tầm mắt nhìn cô chăm chăm.

Hai tay Mật Nhi run rẩy còn chưa khôi phục. Hai tay của cô run lên càng mạnh thiếu chút nữa không thể mặc quần áo vào. Khi ánh mắt anh lợi hại quét qua, cô càng thêm hốt hoảng, tốn thời gian rất lâu mới cài được nút áo sơ mi thứ nhất.

Hai chân thon dài xỏ vào trong ống, vụng về mặc quần dài vào, sau đó tâm thần bất an nhìn Lôi Đình.

Cô được cứu rồi, không bị Trương Vĩ Ngạn lãng nhục, nhưng tâm tình của cô không cảm nhận được nửa điểm nhẹ nhõm, bởi vì thái độ của anh, ánh mắt của anh, luôn luôn chỉ trích. Khi anh nhìn cô soi mói, cô cảm thấy cô không giống như người bị hại đáng thương mà giống như là tên đầu sỏ gây nên.

“Lôi tiên sinh?” Cô chần chờ gọi. Khi bị anh lạnh lùng xa lánh và sau bao tổn thương anh gây nên cô không còn có dũng khí gọi thẳng tên anh.

Thân thể Lôi Đình chấn động một cái. Chẳng qua là nghe giọng nói mềm mại của cô, anh liền không thể giữ vững lý trí, người phụ nữ này đến tột cùng có ma lực gì? Anh cưỡng bách mình chuyển tâm để chán ghét cô, phải nhớ cô là người vì muốn có tiền mà bất chấp tất cả.

“Cô muốn bắt cóc Đường Tâm.” Anh bĩu môi, trong mắt có tức giận.

Mặt Nhi kinh hoảng ngẩng đầu lên, vội vàng lắc đầu, lúc trước bởi vì giãy giụa mà tóc đen rối tung, vào thời khắc này che lấp khuôn mặt tái nhợt và đôi vai mướt mà khiến cô cực kì đáng thương “Không! Trương Vĩ Ngạn nói dối. Đường Tâm bị thương một phần do lỗi của tôi, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi chưa bao giờ muốn bắt cóc con bé.” Trong mắt cô có sự gấp gáp lại còn có cả bất an.

Anh hiểu lầm cô sâu như vậy, sao có thể tin cô?

“Vậy sao? Vậy cô giải thích thế nào về chuyện cô xuất hiện ở trong gian phòng kia, bị Trương Vĩ Ngạn đánh dữ dội, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn.” Lôi Đình yên lặng nhìn cô, đôi tay nắm thành quả đấm.

Anh khắc chế mình không chạm vào cô, không ôm cô. Anh không ngừng nhắc tỉnh mình, cô đang diễn trò, cô không phải là kẻ vô tội. Chẳng qua, cô nhìn yếu ớt như vậy, giống như không chịu nổi sự kinh sợ lúc trước, tùy thời có thể té xỉu. Trong lòng anh có cảm giác chua xót, quả thật muốn bỏ xuống tất cả, ôm cô thật chặt.

“Vì con bé không yên lòng, cho nên theo dõi tôi, còn trốn trong xe thức ăn đi vào. Tôi thử muốn đưa con bé ra nhưng nó không chịu.” Mặt Nhi giải thích, vội vàng muốn đem tất cả sự thật nói cho anh biết.

Nhưng lòng cô mơ hồ cảm nhận được tuyệt vọng, bởi vì trong mắt anh có quá nhiều tức giận và hoài nghi. Lời nói của Trương Vĩ Ngạn cùng với chuyện Đường Tâm bị thương nặng, anh làm sao có thể tin cô?

“Là cô dụ dỗ con bé?” Anh chậm chạp kết luận, nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của cô, không buông tha bất kỳ biểu tình nhỏ nào. Nhìn thấy thân thể mềm mại của cô bởi vì anh nói mà kinh hoảng thì anh muốn bỏ nhào lên phía trước đỡ lấy cô.

Bởi vì muốn kháng cự sự quan tâm trong lòng đối với cô nên anh dùng ngôn ngữ bén nhọn nhất tổn thương cô, không tin cô lại vô tội tốt đẹp như vậy. Anh không dám yêu cô.

“Không phải, là thật, Lôi tiên sinh, xin anh tin tôi.” Mặt Nhi thống khổ nói, chậm chạp lắc đầu, tựa như mỗi một động tác cũng sẽ khiến vết thương lòng càng sâu, hai tay cô ôm lấy ngực, chỉ cảm thấy lòng đang đau đớn kịch liệt.

“Vậy cô cho tôi một lý do, tại sao cô muốn đi theo Trương Vĩ Ngạn vào khách sạn? Không phải vì tiền chứ?” Anh chợt đứng dậy, hung ác tiến gần mấy bước.

Mặt Nhi không muốn nghe nhiều hơn nữa cô dùng đôi tay che tai lại không ngừng lắc đầu. Cô không muốn nghe những lời nói kia, từng câu từng chữ đều làm tổn thương cô lại là từ chính miệng anh nói ra. Cô không làm mấy việc này thế nhưng anh lại không tin cô “Không, không, không phải vậy, Lôi Đình, không phải như vậy!” Cô cầu khẩn, mắt đã ngập nước.

Vậy mà anh tàn nhẫn không để ý đến nước mắt của cô, hai tay cứng rắn tiến tới gần khuôn mặt tái nhợt đầm lệ, hơi thở nóng rực bức ra những câu khiến cô đau đớn “Vì tiền, chuyện gì cô cũng làm ra được, mà Đường Tâm đại biểu cho tiền bạc, cô biết con bé thích cô cho nên cô có thể dễ dàng dẫn con bé vào đó, không phải sao?” Anh cắn răng, đôi tay dùng lực quá mạnh đốt ngón tay xuyên thẳng vào trong da thịt mềm mại. Có thể biết vào ngày mai trên làn da tuyết trắng của cô nhất định sẽ xuất hiện vết thâm.

“Tôi không phải vì tiền mà là chỉ vì anh mới vào khách sạn với Trương Vĩ Ngạn, quản lý Trần đem tài liệu giao cho gã, vì tôi muốn trộm những tư liệu kia mới mạo hiểm đi theo gã” Mặt Nhi lệ rơi đầy mặt. Không

chịu nổi tra tấn như vậy, cô cố gắng giải thích.

“Như vậy, tài liệu đâu?”

“Tôi để phục vụ gửi về nhà tôi, đợi thêm mấy ngày, tài liệu sẽ tới tay tôi.” Mật Nhi ngẩng đầu nhìn anh, khẩn cầu với anh ít nhất nên tin cô dù chỉ là một chút.

Cô vì anh mới nguyện ý mạo hiểm, tất cả đều vì anh, cô thương yêu anh sâu như vậy! Chẳng qua, lời nói trước khi mẹ chết, không ngừng vang vọng bên tai cô.

“Nhớ, không nên tin tưởng vào đàn ông, tuyệt đối không được tin tưởng vào đàn ông! Bọn họ chỉ làm thương tâm các con mà thôi, khi lấy được thân thể xong, bọn họ sẽ vứt bỏ bọn con đấy. Ngàn vạn lần không được yêu bọn họ, nếu không các con cũng sẽ ân hận cả đời như mẹ”

Cô không nghe lời mẹ nói, dễ dàng yêu phải Lôi Đình rồi lại không chiếm được sự tín nhiệm của anh. Tình yêu của cô, có lẽ chỉ có thể nhận lấy thống khổ và đau thương. Cô không nhận được mà hai mắt nhắm lại toàn thân đau nhói.

“Đừng dùng lý do này để qua mặt tôi, tôi nghe đủ rồi.” Lôi Đình cười lạnh một tiếng, ngọn lửa trong mắt không dập tắt được. Anh cố dè nó xuống không cho phép mình mềm lòng.

“Nói cho tôi biết, trong mắt anh, tôi thật sự chỉ như vậy thôi phải không? Anh đối đãi tôi như thế vì cho rằng trong mắt tôi chỉ có tiền thôi sao? Thậm chí vì tiền mà không chừa thủ đoạn, cho dù tổn thương một cô bé vô tội cũng không tiếc sao?” Đau tới cực điểm, tâm ngược lại bình tĩnh, Mật Nhi ngẩng đầu lên, nước mắt cũng khô cạn, thậm chí ngay cả hơi sức giải thích cũng không có. Trong mắt anh, cô không đáng để tin tưởng, tại sao cô còn mong anh tin tưởng?

“Chẳng lẽ không đúng? Ban đầu cô đồng ý hợp tác với tôi cũng vì tiền, thậm chí ngay cả đêm đầu kia, cô cũng nhận tiền của quản lý Trần mới nguyện ý cùng tôi mua vui cả đêm.” Anh thô lỗ nói, chợt buông tay cô ra, giống như da thịt của cô rất bẩn thỉu.

“Xin đừng ô nhục chuyện đêm ấy.” Mật Nhi lạnh lạnh nói, ánh mắt ngược lại trở nên hết sức bình tĩnh.

Lôi Đình xoay người, nhìn chằm chằm mặt cô giống như muốn nhớ rõ cô. Sau một hồi lâu, anh lấy ra tờ chi phiếu trong túi áo vét, nhẹ ký tên “Tôi đã chịu đủ rồi, cô chưa từng trợ giúp tôi lần nào, thậm chí còn làm thương tổn Đường Tâm.” Trong lòng anh biết rõ, nếu Đường Bá Vũ phát hiện Mật Nhi có liên quan đến chuyện Đường Tâm bị thương sẽ không tha cho cô. Mà Trương Vĩ Ngạn bị thương, phía chính phủ sẽ truy cứu tới, Mật Nhi cũng thoát không khỏi liên quan, nếu cô tiếp tục ở lại đây, nhiều tai họa hơn sẽ ập tới.

Lôi Đình cố gắng thuyết phục mình, đuổi cô rời đi nơi này để không phải nhìn thấy cô nữa mà không phải là muốn bảo vệ cô.

Anh ném chi phiếu trên người cô, mắt lạnh nhìn cô sững sờ cúi đầu, hờ hững nhìn tấm chi phiếu kia.

“Cô muốn tiền, không phải sao? Vậy thì cầm tiền cút đi xa đi, hợp tác của chúng ta kết thúc, công việc của cô cũng kết thúc mang theo tấm chi phiếu này lập tức rời đi!” Anh tiến lại gần mấy bước, uy hiếp nhìn cô chằm chằm “Không được trở về nữa, có thể cút thì cút đi xa. Tôi sẽ giám thị chỗ này, nếu cô còn dám trở lại hoặc có ý đồ đến gần Đường Tâm, tôi sẽ khiến cô hối hận vì mình sinh ra ở cái thế giới này!” Anh nâng cằm cô lên, thẳng tắp nhìn vào trong mắt cô.

Nhìn thấy tuyệt vọng trong mắt cô thì toàn thân anh rung động, một lời nói xin lỗi cơ hồ muốn bật thốt thành lời nhưng anh kịp ngăn được.

Anh chỉ cần đẩy cô ra xa. Tại sao ánh mắt của cô giống như bị anh dùng dao đâm vào trái tim chấm dứt tính mạng của cô vậy?

Mật Nhi chậm chạp hô hấp, thoát khỏi sự kìm chế của anh, cẩn thận từng li từng tí nhặt tấm chi phiếu lên, sau đó mỉm cười ưu thương.

“Lôi tiên sinh, tôi sẽ không trở lại quấy rầy anh.” Cô cầm chi phiếu, từ từ ra khỏi phòng, câu nói sau cùng là một cam kết vĩnh viễn giống như trái tim cô đã tan vỡ, cô mặc cho linh hồn lén khóc trong góc tối.

Cứ như vậy bị anh hiểu lầm cả đời đi! Cô đã quá mệt mỏi, không thể giải thích, là do cô lầm lạc trước, sao có thể trách anh?

Mẹ nói không sai, cô không nên yêu đàn ông, yêu chỉ khiến cô thống khổ cả đời.

Chẳng qua. Tất cả đều đã muộn, vết thương trong lòng không cách nào khép lại, cô hoài nghi sẽ vẫn đau đớn như vậy đến nhịp thở cuối cùng.

Thân ảnh mảnh mai đi ra khỏi quán rượu, biến mất trong bóng tối nặng nề.

Ánh mắt Lôi Đình nhìn chằm chằm bóng lưng của cô cho đến khi hoàn toàn không thấy nữa mới thôi. Trong lòng có một loại đau đớn khó nói lên lời làm anh khó nhịn được. Anh cắn răng, rốt cuộc không nhịn được mà lớn tiếng gầm thét giống như con sói mất đi bạn đời.

Trở lại trong phòng của Mật Nhi lần nữa, anh lấy tất cả rượu trong quán, từng ngụm từng ngụm uống vào, muốn dùng rượu cồn để mê muội cảm xúc khó nhịn. Anh liều chết muốn chuốc say mình, chỉ cần uống say, sẽ không muốn đuổi theo cô, ôm cô vào lòng.

Tại sao anh có thể quan tâm cô? Tại sao luôn nghĩ về cô?

Anh không cách nào hiểu được tại sao khi nhìn thấy cô ra đi. Tim anh tựa như bị dao đâm phải? (Nguyệt: người có tim đau mà bị đâm hứ...dám bắt nạt chị Mật Nhi của ta)

Lôi Đình cười lớn trong gian phòng trống rỗng, một tay nắm chai rượu, một tay khác, thủy chung nắm chặt y phục mà Mật Nhi để lại lúc trước.

※※※

“Ông trời của tôi ơi, nơi này thật hơi hám.” Sau khi đá nát cánh cửa, Đỗ Phong Thần cau mày kêu lên. Nhìn đồng chai rượu nằm lăn trên sàn mà Lôi Đình vẫn còn cố uống rượu thì ánh mắt của anh trừng lớn hơn “Cậu đang làm gì? Muốn say chết trong hầm rượu sao?”

“Cậu ta coi rượu như nước lã ý mà.” Thương Trát Phong cho lời bình ưu nhã đá văng vỏ chai trên đất.

Mấy ngày qua, bọn họ dùng hết biện pháp tìm khắp nơi mà không thấy Lôi Đình. Cuối cùng khi Thẩm Hồng đến tận cửa cầu viện, bọn họ mới biết, mấy ngày qua Lôi Đình thủy chung nhốt mình ở trong phòng của Mật Nhi lúc trước, không ngừng vơ vét rượu bên trong quán, uống không ngừng cho đến khi cặp mắt sưng vù, thậm chí rượu đổ toàn tràn ra ngoài cậu ta vẫn không ngừng uống.

Thẩm Hồng thấy Mật Nhi không tới làm nữa nên tức giận vả lại sau khi biết Lôi Đình mang cho Mật Nhi nhiều đau khổ trong lòng bà tự nhiên đối với Lôi Đình không có hảo cảm. Mà một nhân vật lớn như anh lại nương nhờ trong quán, bà khó chịu cực kỳ, không thể làm gì khác hơn là đến Đường gia cầu viện.

“Lôi Đình, đủ rồi, đừng uống nữa.” Đỗ Phong Thần muốn đoạt chai rượu trong tay anh, không nghĩ tới đột nhiên Lôi Đình cầm dao bổ tới, vì say rượu, ngay cả đối với bạn tốt cũng không lưu tình. Nếu không phải Đỗ Phong Thần nhanh chóng trốn thoát, con dao chắc chắn sẽ chém đứt cổ tay của anh. “Muốn chết, cậu đùa thật sao? Ngay cả bạn tốt cũng xuống tay?”

15. Chương 15

“Cậu ta say rồi.” Thương Trát Phong nhàn nhạt nói.

“Món nợ này tôi sẽ trả lại khi cậu thanh tỉnh.” Đỗ Phong Thần hậm hực nói, kéo cổ áo Lôi Đình, mãnh liệt dao động, muốn bạn tốt thanh tỉnh một chút. “Này, tỉnh lại, tiểu ác ma đã thoát khỏi nguy hiểm, con bé kiên trì muốn gặp cậu, nói là có chuyện muốn nói cho cậu biết. Ông chủ sót con gái nên sốt ruột muốn chúng tôi làm cách nào cũng phải lôi cậu về.”

“Đáng chết, tất cả đều biến đi, đừng đến phiền tôi!” Lôi Đình ngơ ngác nói anh muốn vươn tay đẩy Đỗ Phong Thần ra.

“Ồ ô, ông bạn của tôi ơi, không thể được, ông chủ rất kiên trì, chúng tôi cũng rất kiên trì, cậu không thể tiếp tục như vậy nữa.” Đỗ Phong Thần lắc đầu một cái kéo Lôi Đình ra ngoài.

Chợt, Lôi Đình đột nhiên giáng ra một quyền, Đỗ Phong Thần không có phòng bị, vô duyên vô cớ bị mấy đòn. Anh kêu rên mấy tiếng, miễn cưỡng xoay tay lại nhưng mà đối phương dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, cậu ta lại say rượu nên không nỡ đánh.

“Lôi Đình, đủ rồi, đừng ép tôi!” Mắt trái của anh lại bị đánh một cái, không nhịn được hét một tiếng.

Sau đó, tựa như bị sét đánh, thân hình cao lớn của Lôi Đình đột nhiên cứng ngắc, chậm chạp ngã xuống mặt đất, phát ra tiếng động khổng lồ.

Chẳng biết lúc nào Thương Trát Phong đã im hơi lặng tiếng đi tới bên cạnh hai người, chẳng qua là nhẹ nhàng nhấc một cái làm cho Lôi Đình té xỉu trên đất. Anh vỗ vỗ tay áo, ý bảo Đỗ Phong Thần khiêng Lôi Đình đi.

“Lâu rồi không thấy cậu thể hiện, bản lĩnh của cậu còn tốt đó.” Đỗ Phong Thần than thở.

“Được rồi.” Thương Trát Phong không chút để ý, núp dưới vẻ bề ngoài ưu nhã là một khuôn mặt khác không ai biết “Đừng nói chuyện phiếm nữa, tiểu ác ma còn đang chờ gặp Lôi Đình !” Bàn giao toàn bộ, anh thoải mái đi ra ngoài.

※※※

Ở trong bệnh viện “tập đoàn Thái vĩ” sáng lập, mấy ngày qua, tất cả bác sĩ khoa não như chuẩn bị chiến tranh.

Con gái duy nhất của Tổng giám đốc Đường Bá Vũ bị trọng thương, bộ não bị chấn động mạnh, mấy ngày qua đều trong trạng thái hôn mê. Đường bá Vũ tức giận hò hét vang vọng trong bệnh viện, mà phu nhân Tổng giám đốc lại mỗi ngày khóc suốt mướt, canh giữ bên giường bệnh không chịu rời đi.

Có lẽ là do lực lượng tác động to lớn của thân nhân cũng có thể là do bản thân Đường Tâm quá may mắn, hoặc giả con bé Đường Tâm này nghịch ngợm đến nỗi ngay cả Diêm Vương cũng không dám nhận, tóm lại giai đoạn nguy hiểm đi qua, Đường Tâm bắt đầu hồi phục cho đến sáng sớm hôm qua đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Dùng trắc nghiệm kiểm tra não, chứng minh Đường Tâm chỉ bị chấn động nhỏ, não bộ không có bất kì tổn thương nào.

Đường Tâm vừa không chịu kiểm tra đi kiểm tra lại não bộ vừa thúc giục Đường Bá Vũ mau chóng tìm Lôi Đình đến. Đêm đó cô bị ném đến bất tỉnh, căn bản không biết chuyện gì xảy ra sau đó. Cô mơ hồ nghe được Thương Trát Phong nói Mật Nhi thoát khỏi bàn tay của Trương Vĩ Ngạn nhưng Lôi Đình lại kiên trì đem Mật Nhi đi sau đó không còn nghe gì về tin tức của hai người .

Từ biểu tình của Thương Trát Phong, cùng với câu chuyện cô nghe được lúc núp trộm trong phòng của Mật Nhi, khiến cô dần dần hiểu được tại sao Lôi Đình lại có hành động không hợp lý như vậy. Trùng hợp Thẩm Hồng tìm tới cửa, Đường Tâm dứt khoát nói ra chỗ cô không hiểu, mà Thẩm Hồng cũng nói rõ ràng.

“Đường Tâm, uống thuốc đi.” Phương Tình kiên nhẫn cầm bát thuốc, đứng ở cạnh giường khuyên cô con gái nhỏ uống thuốc.

“Mẹ ——” mặt của Đường Tâm nhăn thành một nắm, thân thể từ từ trượt xuống, ý đồ vùi mình vào trong chăn “Con không cần uống thuốc!” Dù thông minh hơn người, cô cũng vẫn là một đứa trẻ hay ăn vạ.

“Không thương lượng gì hết, ngoan ngoãn uống thuốc.” Đường Bá Vũ giống như thần giữ cửa, nhìn thấy ý đồ kia, liền lôi con gái ngồi thẳng “Con không uống thuốc, thì đừng hồng gặp được Lôi Đình.” Đường Bá Vũ uy hiếp nói.

Những lời này quả nhiên khiến Đường Tâm chui ra khỏi chăn bông, mặt lo lắng oa oa kêu to “Không được a...! Con nhất định phải gặp chú Lôi mới được, chuyện này quan hệ đến một người, à, không, là hạnh phúc cả đời của hai người, ba đừng ngăn con làm chuyện tốt chứ!”

“Tiểu ác ma biết làm chuyện tốt? Đầu óc của con bị đụng hư sao?” Đỗ Phong Thần khiêng Lôi Đình xui lơ đi vào phòng bệnh, đem thân thể Lôi Đình nặng nề nhét vào trên ghế sa lon. “Mệt chết tôi!” Anh há to miệng thở hổn hển.

“Oh my God, mùi gì vậy? Các chú phát hiện chú ấy ở đâu? Thùng nấu rượu sao?” Đường Tâm cau mày, cô quan sát một lát, phát hiện Lôi Đình hôn mê bất tỉnh như cũ. Cô phát tay ra hiệu quản gia “Quản gia, cho chú ấy một ly giải rượu, chính là cái loại thuốc mà lần trước cháu say ông cho cháu uống ấy....”

Quản gia Mạc gật đầu một cái, nhanh chóng hướng đến phòng ăn trong phòng bệnh.

“Lần trước uống say? Con uống rượu say khi nào hả?” Đường Bá Vũ nguy hiểm nheo mắt lại.

Đường Tâm cũng nheo mắt, xem sắc mặt âm trầm của ba, lại nhìn mẹ, đột nhiên ôm lấy đầu, lắc lắc, phát ra tiếng rên nửa chết nửa sống “A! Đừng hỏi con, đầu con đau quá, con không nhớ gì hết.”

“Đường Tâm!” Phương Tình vội vàng ôm lấy Đường Tâm, đau lòng trấn an con bé, trách cứ chồng “Anh đừng ép con bé nữa, nó mới tỉnh lại mà.”

Đường Bá Vũ không nói lời nào, nhìn thấy Đường Tâm lộ ra nụ cười chiến thắng trong ngực Tình Nhi thì anh giận đến cắn răng nghiến lợi. Ở thương trường tung hoành không có kẻ địch, thế mà dễ dàng thua dưới kế của cô con gái nhỏ này!

Cửa phòng bệnh lần nữa bị mở ra, quản gia Mạc bưng một ly chất lỏng đi vào, thẳng tắp đi đến trước mặt của Lôi Đình. Đầu tiên là nắm lấy lỗ anh, chờ đối phương há mồm ra thì ông đem chất lỏng đổ vào.

Sau đó, ông lấy tốc độ nhanh nhất tránh ra xa.

Hiệu quả lập tức, vốn Lôi Đình hôn mê đột nhiên từ trên ghế salon nhảy dựng lên, cặp mắt trợn thật lớn, trong miệng phát ra tiếng gào thét đáng sợ, đôi tay bóp thật chặt cổ giống như muốn ngăn thứ chất lỏng kia tiếp tục chảy vào trong cơ thể. Anh gào thét tại chỗ, ôm lấy đầu đập mạnh, thống khổ không chịu nổi.

“Rốt cuộc ba cho cậu ấy uống cái gì?” Đỗ Phong Thần âm thầm huýt sáo.

Quản gia Mạc cười khan “Con không biết thì tốt hơn.”

Mấy phút sau, Lôi Đình mới thở lại bình thường, anh ngồi thở trên ghế sa lon, cặp mắt mặc dù đỏ bừng nhưng rõ ràng đã thanh tỉnh rất nhiều. Tầm mắt của anh rơi vào trên người Đường Tâm, cẩn thận mà tìm hiểu, xác định con bé không bị gì, cặp mắt sắc bén lại hơi có vẻ mỏi mệt dời đi.

“Chị Mật Nhi đâu?” Đường Tâm hỏi, toàn thân Lôi Đình chợt cứng ngắc.

“Đi rồi.” Lôi Đình thô lỗ nói, nhắm chặt mắt. Anh không muốn nhắc đến cô ấy, mấy ngày qua chìm đắm trong men rượu, vô luận anh thanh tỉnh hoặc là say không biết gì bóng dáng của cô luôn luôn xuất hiện trong đầu anh. Anh không thể quên được cô!

“Đi đâu? Người cuối cùng tiếp xúc với chị ấy là chú, chú phải biết chị ấy đi đâu chứ?” Đường Tâm hỏi, gương mặt nóng nảy.

“Chú làm sao biết cô ta đi đâu? Cô ta cầm tiền liền đi, chẳng qua cô ta muốn tiền, có tiền rồi thì lập tức rời đi chứ sao.” Lôi Đình không nhận được nguyên rửa, không muốn nói chuyện có liên quan đến Mật Nhi.

“Chị Mật Nhi không phải là người tham tiền, chú Lôi, bất kể lúc trước chú hiểu lầm chị Mật Nhi thế nào nhưng hãy nghe cháu nói. Tất cả là cháu nghe lén họ nói chuyện, họ không biết cháu trốn ở bên trong, cho nên những chuyện này có độ tin cậy rất cao.” Đường Tâm hít sâu một hơi.

“Nếu như cháu chỉ muốn nói chuyện thay Lãnh Mật Nhi, vậy thì miễn đi.” Lôi Đình phát tay một cái, chán ghét nhắm mắt lại.

“Cháu có thể dùng tóc của ba cháu thề, cháu nói đều là thật, chú tin cháu một lần đi!” Đường Tâm chưa từ bỏ ý định nói. Tình huống khẩn cấp trước mắt, cô bất kể sắc mặt của ba có bao nhiêu khó coi, vì hạnh

phúc của chị Mật Nhi hoàn toàn dựa vào cô rồi! “Chị Mật Nhi vô tội, ban đầu chị ấy cũng không biết gì, bị quản lý Trần bỏ thuốc, sau đó đưa đến trước mặt chú. Đây là chuyện quản lý Trần nói với Trương Vĩ Ngạn.”

Thân thể Lôi Đình cứng ngắc, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, chuyên chú nhìn Đường Tâm, trong mắt thoáng qua một vệt sáng. “Tiếp tục.”

“Chị ấy nhận số tiền kia trong quán rượu, lấy chi phiếu bốn trăm vạn của chú là bởi vì em gái chị ấy bị người phụ trách của ngân hàng ngầm bắt cóc, chị ấy cần số tiền ấy để chuộc em gái mình.” Đường Tâm giải thích, cẩn thận quan sát biểu tình của Lôi Đình.

Lôi Đình lập tức nín thở, nghe những lời Đường Tâm nói, nghe từng câu từng chữ chứng minh Mật Nhi vô tội.

Anh muốn giết chết mình, trừng phạt mình dâm tàn nhẫn đối với cô như vậy, lại muốn nhảy lên ôm Đường Tâm hoan hô, Đường Tâm giải thích tất cả, anh không còn có lý do gì để đẩy cô ra xa lòng mình.

Thì ra từ đầu tới cuối, anh mới là kẻ sai. Thói quen lạnh lùng, sợ hãi người khác đến gần nên khi cô dịu dàng gần sát thì anh biến thành con nhím bén nhọn, gai nhọn trên người làm thương tổn Mật Nhi thật sâu. Tại sao anh lại thái quá như vậy?

“Như vậy chuyện Mật Nhi cùng Trương Vĩ Ngạn đến khách sạn, thật sự là vì lấy trộm chứng cứ sao?” Đỗ Phong Thần nhếch mày rậm, không thể tưởng tượng nổi nói. Anh nghĩ Lãnh Mật Nhi kia chỉ là một cô gái yếu đuối thì lý do nào khiến cô có dũng cảm mạo hiểm đi trộm chứng cứ?

“Cháu núp trong xe thức ăn, nghe chị Mật Nhi nhờ phục vụ gửi một túi xách ra ngoài. Cháu nghĩ 80% chính là thứ mà chị Mật Nhi lấy được từ trong tay Trương Vĩ Ngạn!” Đường Tâm suy đoán.

Quản gia Mạc giống như đột nhiên nhớ cái gì đó, đi tới một gian khác trong phòng khách, cầm một túi giấy nặng nề trở lại.

“Nói đến đồ, tôi mới nhớ, ngày hôm trước người đưa thư có đưa đến bưu phẩm, phía trên chỉ ghi muốn giao cho Lôi tiên sinh.” Nói xong, quản gia Mạc đem bưu phẩm lấy ra.

Thấy trên phong thư có dòng chữ xinh đẹp, thân thể Lôi Đình đột nhiên cứng ngắc. Anh nhìn chằm chằm chữ viết phía trên hồi lâu, sau đó mới xé bưu phẩm. Mấy quyển sổ sách rơi xuống mặt đất, có rất nhiều biên lai cùng với biên lai gửi tiền của ngân hàng.

Thương Trát Phong luôn luôn trầm mặc đi lên trước, lật xem mấy quyển sổ sách, sau đó gật đầu với Đường Bá Vũ một cái “Không sai, đây chính là tất cả chứng cứ phạm tội vì tội hối lộ của quản lý Trần mấy năm qua, có những chứng cứ này, chúng ta thoải mái ngồi chơi rồi.” Nhìn thấy trong sổ sách có một tờ giấy không giống biên lai, anh lễ phép giao cho Lôi Đình.

Đôi tay Lôi Đình run rẩy mở ra, sau khi Mật Nhi rời đi, trong lòng anh lúc nào cũng trống rỗng, vào thời khắc này lại đau đớn bội phần, tờ giấy kia chính là tờ chi phiếu trắng mà anh ném vào người Mật Nhi.

Trên tờ chi phiếu chỉ có ba chữ đơn giản:

Em yêu anh

Lôi Đình vẫn nhìn chằm chằm ba chữ kia cho đến khi tầm mắt mơ hồ. Chỉ chớp lát sau, rốt cuộc anh kiên định chậm rãi đi ra ngoài.

Trong tim anh tràn đầy hối hận, muốn bóp chết mình. Nhưng, tất cả mọi chuyện anh không để tâm, bây giờ anh chỉ muốn.

Anh nhất định phải tìm được Mật Nhi, cho dù dùng hết cuộc đời anh, anh cũng nhất định phải tìm được cô!

Lôi Đình hít sâu một hơi “Anh tới tìm em. Mật Nhi, anh biết tất cả rồi.” Anh khó khăn thừa nhận, lần đầu hạ thấp chính mình. Nhưng mà đối với Mật Nhi, là cô gái anh yêu mến nhất, vì lấy được sự tha thứ của cô, ngay cả tự ái anh cũng không cần.

Mật Nhi còn không kịp mở miệng, cửa lần nữa mở ra, Ngạc Nhi bưng chén canh đến “Chị, canh sắp lạnh rồi chị tới đây uống đi.” Nhìn thấy Lôi Đình thì Ngạc Nhi khiếp sợ buông tay ra, chén canh vỡ nát trên mặt đất “Anh là người đàn ông kia!” Cô lên án, trong mắt tràn đầy tức giận.

Ngạc Nhi không nghĩ tới lại thấy chị và Lôi Đình ôm nhau ngoài cửa “Gã đàn ông này lại dám tìm tới cửa? Chẳng lẽ mấy tháng trước tổn thương chị tôi chưa đủ, bây giờ còn muốn trở lại làm hại chị ấy tiếp? Anh có biết, ba tháng trước chị ấy bị anh tổn thương, cả người như chết đi một nửa, tôi vất vả lắm mới làm chị ấy thoát khỏi bàn tay tử thần, tuyệt đối sẽ không cho phép anh tổn thương chị tôi nữa!” Ngạc Nhi hung ác nói, kéo Mật Nhi vào trong nhà, gợn gàng khóa trái cửa.

“Ngạc nhi, đừng như vậy, Lôi Đình anh ấy.” Mật Nhi lo lắng nhìn ngoài cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng trước cửa như cũ, không chịu rời đi.

“Chị, chị đừng thay anh ta nói chuyện, chị nhanh chóng quên anh ta tổn thương chị thế nào sao?” Ngạc nhi đi vòng vèo trong phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm “Khó trách em vừa phát hiện khóa cửa sau bị phá hỏng, hóa ra người này cố ý muốn xông vào trong nhà chúng ta.”

“Lôi Đình không phải người như thế.” Mật Nhi lắc đầu một cái.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Lôi Đình nhìn thấy tầm mắt của cô, anh chậm chạp vươn tay, bàn tay ngăm đen đặt trên kính thủy tinh, tầm mắt của anh chuyên chú nhìn cô, trong mắt quyến luyến.

Mật Nhi chớp chớp mắt, cô lại muốn khóc rồi. Cô đưa tay run rẩy cẩn thận ấn theo năm ngón tay anh, bàn tay hai người cách một lớp thủy tinh.

Ngạc Nhi không nghĩ mình lại trở thành kì đà cản mũi. Cô cau mày, muốn lấy dây thép cột lại cửa sau tránh cho Lôi Đình lên tiến đến từ cửa sau. Chẳng qua là vừa mới đi vào phòng bếp, cô đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Một gã đàn ông chật vật lại dơ dáy bẩn thỉu đứng đó, quần áo mặc trên người không biết mấy tháng chưa giặt, cặp mắt tràn đầy tia máu, xem ra đã gần như điên cuồng, tay gã run rẩy cầm một con dao nhọn.

Mật Nhi theo bản năng quay đầu, nhận ra thân phận của người kia thì thân thể kịch liệt run rẩy.

Là quản lý Trần, chẳng qua là bộ dáng này của gã khác hoàn toàn so với trước kia, gã giống như kẻ lang thang ven đường, căn bản không giống một nhân viên quản lí khét tiếng một thời.

“Ha ha, Lãnh Mật Nhi, rốt cuộc tao cũng tìm được mày.” Gã nhìn Mật Nhi, căn bản không đem Ngạc Nhi vào mắt “Tao tìm mày đã lâu, là mày trộm đi những tư liệu kia, khiến Trương Vĩ Ngạn bị bỏ tù, mà nhiều năm kinh doanh của tao, tất cả đều bị mày phá hủy, mày phải trả giá lớn, tao sẽ khiến mày trả giá thật lớn.” gã thì thầm, cầm dao nhọn chậm chạp đến gần.

Ngoài cửa, Lôi Đình nhìn thấy quản lý Trần thì anh không thể tin được. Ba tháng trước, vụ bê bối hồi lộ trong “tập đoàn Thái Vĩ” được xử lí, số người dính líu cực nhiều, thậm chí còn tạo ra một tổ chức xuyên quốc gia, mà kẻ duy nhất chạy được chính là quản lý Trần. Đêm mà Đường Tâm bị thương, quản lý Trần liền mất tích, vẫn bị truy nã đến giờ.

Anh lo lắng cho Mật Nhi, xoay người đi đến cửa, chỉ muốn sớm tiến vào bên trong nhà cứu vớt Mật Nhi từ tay quản lý Trần. Anh vừa mới tìm được cô, sao có thể để cô bị thương hoặc chết trước mắt anh?

Quản lý Trần mở to hai mắt, nhìn cửa bị húc rầm rầm, gã mở miệng cười “Thật là tốt! Thì ra tên họ Lôi kia cũng vừa mới tìm được mày. Như vậy cũng tốt, nó quan tâm mày đến vậy, nếu nó tận mắt nhìn thấy mày chết, nhất định sẽ đau lòng cả đời.” gã nói tựa như đang kể về thời tiết hôm nay, gã vừa nói vừa vuốt dao nhọn trong tay.

Ngạc Nhi thuận tay lấy đèn trên bàn giơ lên, ra sức ném vào quản lý Trần, gã lại dễ dàng né tránh. Cô há to miệng, cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, mắt thấy đánh lén không thành, cô chỉ có thể đem tất cả hi vọng đặt trên người của Lôi Đình, mong đợi nhìn về phía cửa, hi vọng Lôi Đình mau chóng đập tan cửa.

“Con đàn bà thú vị, đừng làm phiền tao! Tao chỉ muốn tìm Lãnh Mật Nhi.” lực chú ý của Quản lý Trần chỉ rơi vào trên người Mật Nhi, tầm mắt của gã nhìn xuống, thấy bụng của cô “A, mày mang thai con thẳng

oắt kia? Đứa nhỏ này là do lần tao bỏ thuốc à? Nếu quả thật như vậy, chúng mày phải cảm ơn tao!” Gã nở nụ cười, đột nhiên vung dao về phía Mật Nhi.

Mật Nhi kêu lên một tiếng, vội vàng tránh ra, trốn vòng quanh cái bàn. Cô không thể cản được người điên này, biện pháp duy nhất chính là chờ Lôi Đình vào nhà .

Chẳng qua quản lý Trần không có kiên nhẫn nữa, gã vòng qua bàn, đưa tay muốn bắt Mật Nhi “Vì mày, tao mất sạch mọi thứ, ba tháng đi lang thang đầu đường xó chợ, so với chó cũng không bằng, tất cả đều là do mày ban tặng. Mày chỉ là gái quán rượu, lại dám hủy diệt cuộc sống của tao khiến toàn bộ nửa đời sau của tao vỡ vụn. Tao thề, mày nhất định phải trả giá thật lớn!” gã cầm dao, khoa tay múa chân, điên cuồng cười lớn “Muốn tao phá gương mặt mày trước hay là muốn đào con trong bụng mày, tao phải khiến Lôi Đình trơ mắt nhìn ả đàn bà và con gã chết trong tay tao!”

Mật Nhi hình dung ra hình ảnh mà gã nói nên nôn mửa, run rẩy lui về phía sau “Ông điên rồi, tất cả không phải lỗi của tôi, tất cả đều do chính ông tạo thành. Thậm chí ngay cả tôi đã từng là người hạ sinh dưới dã tâm của ông, tất cả sai lầm đều do chính ông tạo thành.” Cô kêu lên, cố ý trì hoãn thời gian.

Nhưng quản lý Trần đã không còn kiên nhẫn, gã mong đợi muốn tận tay giết chết Mật Nhi. Gã đã đợi hơn ba tháng, hôm nay Mật Nhi đã ở trước mắt, gã không cách nào không chế vui sướng trong lòng.

“Là lỗi của ai cũng được, dù sao hôm nay mày cũng phải chôn theo số tiền mà tao đã mất.” Quản lý Trần đá lẩn cái bàn, sắc mặt hết sức hung tàn. Khuôn mặt thường ngày của gã luôn tươi cười chẳng qua là giả dối. Trên thực tế gã là kẻ ích kỷ mà tàn khốc. Cũng có rất ít người nhìn ra bản tính của gã.

Mật Nhi kinh hãi xoay người muốn chạy trốn nhưng bị gã kéo được tóc. Trong khoảnh khắc đó, cô có thể cảm giác được hơi thở lạnh lạnh của tử thần. Cô nhắm chặt mắt, phát ra tiếng thét hoảng sợ. Vì vậy cô không có nghe thấy cũng không nhìn thấy, khi cô vừa hét thì cửa bị phá vỡ thành nhiều mảnh, bóng dáng Lôi Đình cao lớn chui vào bên trong phòng.

16. Chương 16

“Lãnh Mật Nhi, chết đi!” Quản lý Trần giơ cao dao, ra sức đâm về phía bụng của Mật Nhi, muốn một dao làm ẹ con cô bị mất mạng.

Bỗng chốc, một bóng đen lao về phía Mật Nhi, cứng rắn thay cô đỡ một dao trí mạng. Dao sắc nhọn xuyên qua áo, đâm thủng da thịt anh, máu tươi bắt đầu chảy ra.

Mật Nhi cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của phái nam cùng với mùi hương quen thuộc. Cô mở mắt, phát hiện Lôi Đình đã chạy tới bên cạnh cô, vừa bảo vệ cô vừa tỉ mỉ không để cho cô té ngã.

“Lôi Đình.” Cô mềm yếu gọi tên anh.

“Ừ, đừng sợ, không sao.” Anh thấp giọng an ủi, dùng tay bị thương bịt kín mắt cô, không muốn cô nhìn cảnh tượng này.

“Mày cũng tới rồi, mày muốn cùng chết với nó sao? Đường đường là người phụ trách an ninh cho “tập đoàn Thái Vi” chết cùng một chỗ với gái quán rượu không phải là chuyện quá mất mặt sao?” Quản lý Trần đã không còn bộ dạng khúm núm ngày xưa chỉ còn bộ dạng điên cuồng.

“Dám vũ nhục cô ấy, mày chết chắc rồi.” Lôi Đình nhàn nhạt nói, thỉnh linh một cước bèn nhọn đá ra ngay giữa mặt quản lý Trần. Cước này có thể dễ dàng đá gãy sống mũi đối phương.

Quản lý Trần cầm dao muốn ngăn cản không nghĩ tới chân của Lôi Đình đổi hướng khác đá lên dao lưỡi dao sắc bén không lưu tình xô xuyên qua cánh tay quản lý Trần. Đau đớn khiến quản lý Trần phát ra tiếng kêu rên rựa như giết heo, không tới nửa phút gã té xỉu.

Mật Nhi thấp thỏm kéo tay Lôi Đình xuống, bò dậy từ trong ngực anh, thân thể vẫn không tự chủ được mà run rẩy. Cả phòng khách trở nên lộn xộn, trên đất đều là máu. Cô nhìn theo hướng vết máu chảy, ngạc nhiên phát hiện Lôi Đình cũng bị thương.

“Trời ạ, anh bị thương rồi!” Cô khẽ gọi một tiếng, biết anh vì bảo vệ cô mới bị thương, trong lòng cô tràn đầy tình cảm phức tạp. Vì anh biết chân tướng có chút áy náy mới đối xử dịu dàng với cô hay anh thật sự quan tâm đến cô?

Bất luận thế nào, khi thấy được sự dịu dàng của anh, cô sẽ không kèm chế được. Lúc trước bị anh tổn thương. Cô giống như là ngọn lửa tàn nhưng vì bé con trong bụng cô lại cố gắng sống.

Thật vất vả vào bên trong nhà, nhìn thấy Mật Nhi trong lòng Lôi Đình tràn đầy nóng nảy. Ngay cả quản lý Trần “Quấy rầy” anh cũng không nhìn vào mắt, điều anh quan tâm chỉ có người con gái trước mắt này.

“Mật Nhi, em có tha thứ cho anh không? Tha thứ cho sự ngu xuẩn lúc trước của anh, được không?” Anh không chút để ý máu tươi ứa ra, chẳng qua là cầm lấy tay cô, thấp giọng hỏi. Ngay cả tính mạng cũng có thể không quan tâm nhưng anh muốn nghe cô trả lời.

Mật Nhi thấy anh bị thương thì trong lòng rối loạn, nước mắt buông bình rơi xuống. Hai tay của cô đè lại vết thương trên cánh tay anh, nhưng vẫn không cầm được máu “Anh đừng nói chuyện này nữa.” Cô kêu gào, sợ đến nỗi quên gọi xe cứu thương.

Lãnh Ngạc Nhi quan sát ở một bên, thở dài một cái, lặng lẽ lui ra. Xem ra, cho dù cô có khuyên nhủ rách lưỡi cũng không thể ngăn cản chị mình trở lại bên cạnh Lôi Đình rồi. Nhưng mà, người đàn ông này tựa hồ cũng không giống như cô nghĩ, nhìn thấy anh thay chị chặn lại một dao, Ngạc Nhi cũng bớt chán ghét anh rồi.

Ngạc Nhi suy nghĩ, đập đập vào mặt quản lý Trần hôn mê trên đất cho hả giận rồi lui vào một gian phòng khác, gọi điện báo cảnh sát và gọi xe cứu thương tới đây.

Trong phòng khách rối loạn, Mật Nhi khóc sụt sùi như cũ, nước mắt rùng rùng cầm máu cho Lôi Đình.

Anh miễn cưỡng giơ cánh tay không bị thương, vén tóc cô lên “Em hận anh cũng được, bất luận em làm cái gì, anh đều không oán hận. Chẳng qua là, Mật Nhi, em đừng tránh né anh, nếu em không muốn nhìn thấy anh, anh sẽ núp trong góc, tuyệt đối không quấy rầy em, chỉ cần để cho anh nhìn thấy em hạnh phúc là được rồi.” Anh thống khổ nói ra quyết định gian nan nhất, cả đời này anh chưa từng thận trọng thế này.

Khi biết rõ sự thật, anh mới biết mình yêu Mật Nhi cỡ nào. Vậy mà anh đã mất đi cơ hội, đánh mất cơ hội có được cô, hôm nay quyền quyết định cũng không phải của anh nữa.

Trên trán Lôi Đình có mồ hôi, cũng không phải đau đớn vì vết thương mà vì sợ mất đi Mật Nhi. Anh cầm chặt tay cô, máu tươi dấy bắn quần áo cô.

Trong mắt Mật Nhi luôn luôn ngập nước, khi nghe thấy anh nói nhỏ, nước mắt càng rơi nhiều hơn. Lệ lúc trước cô rơi là do sự tàn nhẫn của anh, giờ phút này nước mắt lại vì biết được sự thâm tình, quan tâm của anh mà rơi.

Đầu cô tựa vào anh, dùng đôi tay ôm lấy anh, đem nước mắt bôi trên quần áo anh “Nếu như anh không đuổi em đi, em sẽ luôn bên cạnh anh.” Tay cô vuốt ve mặt anh, lệ rơi đầy mặt lại nở ra một nụ cười dịu dàng “Em yêu anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh thì đã yêu anh rồi!” Cô rốt cuộc có thể nói cho anh biết, nói cho người đàn ông tính khí nóng như lửa này biết, cô yêu anh thế nào.

“Mật Nhi. . . .” Anh nói không ra lời, lần đầu cảm thấy nghẹn ngào. Giờ khắc này anh biết mình là người đàn ông may mắn nhất, Mật Nhi nguyện ý tha thứ cho anh, thậm chí nguyện ý trở lại bên cạnh anh. Một ngày thay đổi một chút, nhưng anh thật sự nguyện ý vì cô mà thay đổi, kể từ nay, anh sẽ dỡ bỏ tất cả tính táo, để tìm mình được thoải mái mà yêu cô.

Cô nắm lấy tay anh, đặt nhẹ trên bụng hơi nhô kia “Anh nguyện ý chăm sóc em và đứa nhỏ này cả đời sao?” Cô nhẹ giọng hỏi, dựa vào trên ngực anh, biết mình đã tìm được bến đỗ vững chắc.

“Anh nguyện ý.” Lôi Đình nói nhỏ, hôn cánh môi đỏ hồng, thận trọng mà dịu dàng nuốt lấy hơi thở của cô.

Tay anh, đột nhiên cảm giác được một chấn động nhỏ, anh khiếp sợ ngẩng đầu lên, há to miệng không biết nên nói gì.

Mật Nhi cười nhạt một tiếng, nhìn về mặt anh ngốc trệ.

“Là Bảo Bảo đá đấy, con biết ba đến nhìn mẹ con mình mà.” Cô mỉm cười.

Ánh mặt trời chiếu xuống, bọn họ đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, cảm thụ tình yêu của nhau, biết cả đời không còn mong thêm điều gì.

Mặc dù có rất nhiều mưa gió, nhưng sau cơn mưa trời lại ứng hồng.

Ở tường rào, quần gia Mạc tóc hoa râm đứng một bên, chấp nhận để Đường Tâm giẫm lên vai ông. Khuôn mặt Đường Tâm hồng hào, vết thương đã tốt hơn một nửa, chẳng qua là không thể hoạt động mạnh.

Cô nghe được chuyện Lôi Đình tìm được chỗ ở của Mật Nhi, liền không thể không chạy tới tham gia náo nhiệt, mà quần gia Mạc cũng là kẻ có tính háo nghe lén, làm sao lại bỏ qua cơ hội như vậy? Cho nên hai người ăn ý, cùng nhau gạt đường bá Vũ, chạy ra Đường gia, đi theo Lôi Đình, quả nhiên không thất vọng, thấy được kết cục tốt đẹp nhất.

“Thật tốt!” Đường Tâm khoái trá thì thào mà nói ra, thật cao hứng rồi cuộc gặp được chị Mật Nhi, hơn nữa chị ấy nguyện ý tha thứ cho chú Lôi, xem ra hôn lễ sắp được cử hành rồi.

“Tiểu thư, nhìn đủ rồi, khí trời nóng như vậy, cháu không được phơi nắng nhiều, chúng ta về nhà đi! Đừng để phu nhân lo lắng.” Quần gia Mạc đề nghị, để Đường Tâm xuống.

Khí trời thật sự quá nóng chút, ông không chịu nổi. Hồi nãy Đường Tâm có lẽ cũng nhìn thấy ông mồ hôi đầm đìa nên mua một lon nước ngọt cho ông uống! Chắc ba tháng trước đầu óc bị đụng hự cái gì đó, nếu không làm sao tiểu ác ma lại phát hiện lương tâm, hiểu được đạo lý kính trên nhường dưới được?

“Quần gia, trong lòng cháu vẫn có một nghi vấn, ông biết đấy, nếu cháu có nghi vấn sẽ nhớ, muốn biết rõ.” Đường Tâm như có điều suy nghĩ nói.

“Tiểu thư có nghi vấn gì?”

“Cháu luôn nghĩ, mị thuốc dùng trên người cô gái thì có tác dụng, nếu dùng trên thân đàn ông, không biết hiệu quả thế nào?”

“Có thể!” Quần gia Mạc cung kính trả lời, đã thành thói quen với những từ ngữ kinh người của Đường Tâm.

“Có thể? Chẳng lẽ chưa xác định được đáp án sao? Cháu đọc sách, làm một chút nghiên cứu, thật muốn tìm người tới thử.” mặt Đường Tâm khát vọng nói, đôi tay nhỏ nhắn nắm chặt thành quyền, trên mặt tản ra ánh sáng ham học hỏi.

Hai người im lặng đi tới phía trước, quần gia Mạc chậm rãi nhíu mày, trực giác nhạy cảm vì quanh năm bị Đường Tâm bồi dưỡng ra được khiến ông cảm thấy bất an.

“Tiểu thư muốn tìm người nào thử?” Sống hơn 50 tuổi, quần gia Mạc rất ít khi bất an như vậy.

Đường Tâm cúi đầu nhìn tay mình, che giấu ánh sáng trong mắt.”A, ông cũng biết, số người cháu gặp không nhiều lắm, dĩ nhiên đối tượng có thể lựa chọn làm thí nghiệm cũng không nhiều.” Một hồi lâu sau mặt cô mong đợi ngẩng đầu, cẩn thận quan sát lão quần gia.”Lon nước ngọt vừa rồi ngon không ạ? Ông cảm thấy thế nào?”

Nghe hàm ý trong lời nói của Đường Tâm, sắc mặt của quần gia Mạc đột nhiên trở nên tái nhợt, đột nhiên cầm cổ mình, giống như muốn đem tất cả nước ngọt nôn ra.

“Cháu. Cháu.” Quần gia Mạc nhìn không được nữa, vội vàng vọt vào một gia đình lân cận, vội vàng mượn toilet, ông cũng không nguyện ý khiến mình “Văn tiết khó giữ được” (>0<, người=“” ta=“” là=“” trình=“” tiết,=“” còn=“” ông=“” là=“” văn=“” tiết,=“” hắc=“”>

Ông hoàn toàn xác định Đường Tâm đã khôi phục khỏe mạnh, cô lại khôi phục thành tiểu ác ma!

Đường Tâm bị vút bỏ một mình ở ngoài đường cô lấy ra quyển nhật ký vội vã ghi chép.

“Mì được lại khiến đàn ông muốn ới sao?” gương mặt cô khốn hoặc, tiếp tục đi về phía trước, bóng dáng nhỏ nhỏ từ từ biến mất trên đường con nhỏ xa tít tắp.

——-THE—oOo—END——-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-nu-nghich-lua>